TRISH GRAVES

Cel mai frumos cadou

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANCA STANCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Ce vreți să scriu pe cartea de vizită de această dată, șerifule?

Jenny Creighton ținea receptorul într-o mână și un creion în cealaltă, așteptând ca șeriful Robert Townsend să-i dicteze o nouă formulă siropoasă prin telefon.

Era pentru a treia oară în această lună. Și a douăzecea de când deschisese florăria de pe Main Street din Daredevil, Carolina de Sud. Orașul în care își petrecuse primii doisprezece ani din viață.

– Oh, chiar nu știu, spuse el. Avea o voce sexy un pic răgușită. Ce zici de asta: „Cele două săptămâni petrecute împreună au fost un deliciu. Aș fi dorit să nu dureze atât de puțin“.

Bineînțeles, Rob Townsend amețise altă nefericită.

Ea respiră adânc, sperând ca vocea ei să redevină politicoasă.

– Am impresia că același sentiment l-ați exprimat și în ultimul bilet, șerifule.

– Chiar așa? Bine, nu contează. Barbie și Candy nu se vor întâlni. Candy este din Charleston.

Barbie și Candy. Erau ultimele dintr-un lung șir de prietene care defilau prin viața lui Rob Townsend de când părăsise Rose Bowl.

Abținându-se să-i spună ce credea despre el, Jenny remarcă:

– Nu știu când mai ai timp să menții liniștea și ordinea în orașul acesta, șerifule!

În receptor se auzi râsul lui sexy.

– Ei bine, nu am prea mult stres la serviciu și este ușor de menținut liniștea într-un oraș care se numește Daredevil (Îndrăzneț, Cutezător).

– Sunt sigură.

– Și îți voi spune încă o dată, domnișoară Creighton, știi cât de fericit sunt că ai deschis acest magazin în orașul nostru? Nu știu ce aș fi făcut dacă nu veneai. Trebuie să-ți spun bun venit.

– Nu-mi pot imagina, spuse ea ironic. Dar își putea imagina. Foarte bine. Bijuteria Tyson și Cofetăria Goods erau doar la două uși depătare de ea. Florăria ei era probabil cel mai bun lucru care i se întâmplase șerifului Townsed. Florile sunt mult mai ieftine decât bijuteriile și delicatesele.

– S-au împlinit deja șase luni de când m-am mutat în orașul acesta și nu mai trebuie să mă vizitezi de bun venit.

– Cred că a fost ziua mea norocoasă când ai decis să te muți aici, spuse el. Făcu o pauză apoi continuă: oricum, ce te-a făcut să te muți în aces oraș? întrebă el ca aproape de fiecare dată când vorbeau la telefon.

Dacă ar putea să-i spună. Dar nu putea. Să se reîntoarcă acasă era visul ei de mulți ani. După ce plecase din oraș, își luase diploma de inginer horticol, dar pierduse și aproape douăzeci de kilograme, iar fața ei era acum curată și fină, nu ca în primii doisprezece ani ai vieții ei, până ce plecase cu familia la mătușa Lila în Carolina de Nord.

Și acum vorbea la telefon cu singurul bărbat care se purtase bine cu ea din tot orașul. Bărbatul de care se îndrăgostise în secret la cea de-a șasea ei aniversare, acum douăzeci și doi de ani. Robert Foster Townsend.

Ce se întâmplase cu el? se întrebă ea. Fusese un băiat blând și sincer. Ce se întâmplase de se transformase din acel băiat blând într-un playboy?

Jenny aproape că se speriase când îl văzuse prima oară din pragul micului ei magazin, la două zile după ce-l deschisese. Respirația i se oprise și gura i se uscase.

Se schimbase atât de mult în anii în care nu-l văzuse. Părul lui avea încă aceeași culoare aurie și ochii aveau aceeași culoare gri-albăstruie. Nasul îi era tot mic și bărbia bine definită.

Dar la treizeci și patru de ani, părea cu totul altul. Era plin de sine cu umeri lați și șolduri înguste. Mersul lui era cel al unui om cuceritor și încrezător în farmecul lui.

Ea stătuse multă vreme privindu-l, sperând în sinea ei s-o recunoască. După șase luni, încă aștepta.

Oh, bineînțeles că schimbarea era drastică. Nu mai avea aparat de îndreptat dinții, ochelari și acneea îi dispăruse. De asemenea, nici kilogramele în plus nu mai existau. Plus că-și schimbase numele după soțul ei, care murise. Nu se așteptase ca Rob s-o recunoască pe „Jumbo Jenny“ în Jenny Creighton. Nu din prima. Dar orice idiot care ar fi privit-o jumătate de an ar fi recunoscut-o pe copila pe care o salvase din căsuța din copac, acum mulți ani.

Dar el n-o recunoscuse, așa cum n-o recunoscuse nimeni din oraș. Jenny Farnsworth Creighton se întorsese acasă și nimeni nu știa.

– Domnișoară Creighton?

Vocea din receptor o aduse în prezent și încercă disperată să-și aducă aminte care fuseseră ultimele lui cuvinte.

– Oh, da. Îmi pare rău, șerifule. Eu... ce ai spus?

– Nu contează, spuse el cu o voce leneșă, scrie ce vrei tu. Am încredere în tine.

– Mulțumesc.

– Tot ce te rog este ca florile să ajungă la Barbie înainte de cină. Îți voi fi recunoscător.

– S-a făcut, șerifule. I le voi duce chiar eu.

Oricum, altă soluție nu avea. Adele, asistenta ei, nu dorea să mai livreze cadourile șerifului după ce avusese cu acesta o aventură terminată cu un buchet de flori din partea lui și cu o criză de nervi din partea ei.

– Nu uita, rozul este culoarea ei preferată.

Jenny făcu o grimasă de dezgust și scoase limba la receptor. Rob știa chiar și culorile favorite ale prietenelor lui.

– Nu voi uita.

– Și... domnișoară Craighton?

– Da, șerifule?

– Sper să vii la picnicul pentru sărbătoarea orașului în sâmbăta asta. Va fi și un foc de artificii.

– Nu voi lipsi.

– Ai grijă să iei mai multă mâncare în coș. Sunt sigur că există o mulțime de băieți în oraș care vor să ți se alăture.

Jenny simți o oarecare strângere de inimă. Flirtatul era pentru acest bărbat la fel de natural ca respiratul. Nu știa absolut nimic despre ea, dar nu scăpase ocazia s-o flateze. Îl văzuse de multe ori prin oraș flirtând cu femeile și pe ele flirtând cu el. Pur și simplu Rob Towsend iubea femeile. Și se părea că și ele erau atrase irezistibil de el.

Dar Jenny nu dorea să se alăture mulțimii de femei care treceau prin viața lui. Știa că toate aventurile lui se sfârșeau mai devreme sau mai târziu cu o victimă, și nu era el cel care suferea.

– Ține-ți vorbele frumoase pentru următoarea concurentă, spuse ea. Eu nu le cumpăr.

– De ce, domnișoară Creighton? Sunt șocat. Vrei să insinuezi că nu sunt sincer?

– Nu am vrut să spun asta, șerifule, replică ea, mândră de tonul ei rece. Cred că ești la fel de sincer ca un balon luat de vânt.

El râse, și sunetul se auzi clar în receptor. Aproape că-l vedea cum se zguduie din tot corpul și ochii îi strălucesc.

– Trebuie să scriu asta la ziar, spuse el după ce încetă să mai râdă. Domnișoara Craighton, extraordinara florăreasă, este imună la farmecul meu.

– Să ții minte asta, șerifule, se forță ea să spună pe un ton cât mai serios. Ce prostie mai era și asta „domnișoara Jennifer Creighton, florăreasă extraordinară“, nu se putea abține nici o clipă.

– N-am să uit. Dar știi ceva, domnișoară Creighton?

– Ce?

– Știi ce spunea mama despre mine?

– N-am de unde să știu.

– Ea obișnuia să spună: „Băiatul meu, Rob, nu rezistă nici unei provocări“.

Jenny simți cum i se înmoaie genunchii. Respiră adânc și se forță să răspundă cât mai calm.

– Eu sunt sigură că voi rezista, șerifule.

***

O oră mai tărziu Jenny părăsi magazinul, lăsându-l pe mâinile Aledei, și coborî pe Main Street către Lazy Mule, singurul local unde se putea mânca în Daredevil. Inspiră mirosul ce o învăluia mergând pe stradă: aroma de pâine proaspătă de la brutăria Wendell, mirosul de ciocolată de la Cofetăria Barllet, mirosul de lichior de la Pawn și mirosul de cosmetice de la Coaforul și Frizeria Oyster.

Toate aceste mirosuri îi reveneau în memorie. Nu conta cât de mult suferise în copilărie din cauza ironiilor copiilor și câte insulte înghițise de la adulți: „Ce fetiță drăguță ai fi, Jenny, dacă ai pierde jumătate din greutate“ sau „Mă mir cum poate fi asta fiica lui Dory?“. Oricum, iubea acest oraș unde trăise cele mai plăcute momente cu familia ei.

Ceva totuși se schimbase. Familia ei nu mai exista. Părinții ei muriseră și fratele ei se mutase în alt stat. Doar Jenny revenise în Daredevil. Doar ea dorise să se reîntoarcă la rădăcini.

În ultimii cinci ani, acesta fusese doar un vis. Dar când fratele ei Dean o sunase și-i spusese că ar dori să vândă casa în care se născuse, fusese oripilată. Acest lucru o făcuse să se întoarcă în timp și sperase din tot sufletul să se întoarcă aici.

Se hotărî pe moment și-i spuse fratelui său că se va muta ea în casă. Acum că era singură după ce soțul ei murise nu mai avea de ce rămâne în Carolina de Nord. Jeff, soțul ei, îi lipsea foarte mult. Era al doilea bărbat din viața ei care o tratase cu respect și prietenie. Rob fusese primul.

Jenny știa în adâncul sufletului ei că revenise în oraș pentru că dorea să le demonstreze ceva vechilor ei prieteni. Să le arate că nu mai era grasă, timidă și plină de acnee. Era o supraviețuitoare, chiar prosperă.

Se mira totuși cum nimeni din oraș n-o recunoștea. Nici măcar văduva Lowery, vecina lor la care se ducea de multe ori s-o panseze la genunchi de câte ori se rănea sau la care stătea când părinții ei ieșeau seara în oraș. Bineînțeles,

văduva Lowery era aproape oarbă, dar totuși ar fi trebuit s-o recunoască pe fetița care stătea pe genunchii ei și căreia îi spunea povești cu zâne.

La început, Jenny se simțise jignită că nimeni n-o recunșotea, dar după un timp începuse să se amuze. Se uita în ochii lor când vorbea cu ei, dorind să le spună cine era. Poate într-o zi le va spune. Poate.

Îi era puțin frică de reacția lor dacă îi vor afla adevărata identitate. Oare o vor respinge din nou? Cu o strângere de inimă, Jenny privea oamenii pe lângă care trecea. Nu erau prea mulți la acea oră a zilei. Era o zi rece de aprilie și majoritatea stăteau retrași în casele lor.

Intră în localul Lazy Mule și mirosul de cartofi prăjiți si hamburgher o făcu să-și simtă stomacul întorcându-se pe dos.

Când se căsătorise cu Jeff, el o ajutase să înceapă o cură de slăbire. Merseseră la mai mulți doctori specialiști în boli metabolice care-i prescriseseră aerobică și mâncăruri cu cât mai puține calorii. Acum, acest regim îi intrase în obișnuință. A mânca ceva gras i se părea o obscenitate. Nimeni, niciodată, nu-i va mai spune „Elefănțelul Jumbo".

Barbie Reynolds era ocupată cu un client, turnându-i o ceașcă de cafea. Jenny o studie și încercă să-și dea seama ce-l atrăgea pe Rob la ea.

Barbie era o fată foarte drăguță, cu doi ani mai în vârstă ca Jenny. Avea părul lung, blond, dinții albi, buze roșii și foarte mult șarm. Poate din această cauză o plăcea Rob... Dar oare de ce se decisese să se desparte de ea?

Barbie ridică privirea și o văzu pe Jenny. Chelnerița rămase o clipă pe gânduri, apoi privi florile și-și târî picioarele spre tânăra femeie care se așezase la o masă. Îi turnă o ceașcă de cafea și întrebă arătând spre flori:

– Presupun că astea sunt pentru Thelma? Thelma era colega ei cu șase ani mai în vârstă care era măritată cu un comis-voiajor.

Jenny simți puțină milă pentru tânără. Nu conta că toate știau că Rob nu poate avea o relație de lungă durată, era sigură că fiecare dintre ele spera ca ea să fie aleasa, să-l schimbe. De aceea, Jenny refuzase orice aluzie a șerifului de a se întâlni cu el. Avusese de prea multe ori inima frântă și nu dorea să fie din nou respinsă. N-ar mai fi suportat.

– Îmi pare rău, Barbie, spuse Jenny întinzându-i buchetul de trandafiri roz și margarete. Astea sunt pentru tine.

Nu se mai mira de ce Rob se bucurase că se deschisese o florărie în oraș. Nu mai trebuia să le spună în față fetelor că se desparte de ele. Dar nu acesta era motivul pentru care studiase horticultura și pentru faptul că mama ei îi insuflase dragostea pentru flori. Pentru ea, acestea simbolizau iubirea și veselia. Iar Rob îi ruinase aceste motive.

– Oh, să ardă în iad! exclamă Barbie luând buchetul. Speram să mai țină măcar până la Ziua orașului.

– Nu înțeleg, zise Jenny, contrariată.

Barbie oftă.

– Ei bine, acum am ieșit din competiție, dar am rezistat cu două zile mai mult decât Dottie Simmons.

– Ce competiție? întrebă Jenny, din ce în ce mai stupefiată.

– Nu știi nimic despre competiție?

– Nu.

Barbie clipi din ochi.

– Ar trebui să știi, pentru că sunt sigură că ni te vei alătura cât mai curând. Competiția pentru șerif.

– Există o competiție pentru șerif?

– Bineînțeles. Este o singură regulă: cine rezistă mai mult de o lună de la prima întâlnire primește cinci dolari de la toți cei care au pus pariul.

Jenny rămase cu gura cascată.

– De asta erai supărată când ți-am livrat florile?

– Toată lumea știe că este o cauză pierdută după povestea cu Sarena. Acest bărbat nu poate fi prins în plasă.

Jenny ar fi dorit să întrebe ce fusese cu Sarena, dar își dădu seama ca nu era bine.

– Și dacă știai asta, de ce te-ai mai întâlnit cu el?

Barbie o privi ca și cum ar fi pus cea mai tâmpită întrebare posibilă.

– Ești cumva oarbă, iubito? Rob Townsend este cel mai chipeș bărbat din zonă. Și știe foarte bine cum să facă o femeie fericită, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Din nefericire, Jenny înțelegea ce voia să spună.

– El știe?

– Da. El și fratele lui agață fete de când erau în scutece, răspunse Barbie cu un surâs malițios. Bineînțeles, Trey nu mai are nici o șansă acum.

Jenny își aduse vag aminte de Trey Townsend. Apoi își aminti că oamenii îi povestiseră de un accident din care rămăsese cu o cicatrice oribilă.

– Pentru Rob, a avea aventuri cu cât mai multe fete este un stil de viață, adăugă Barbie, și pe ele nu le deranjează să fie doar în trecere prin patul lui.

Jenny încercă să nu fie șocată de această știre. De când revenise în oraș și înțelesese ce devenise Rob, îl condamna pentru viața pe care o ducea. Dar acum, după ce auzise că fetele acceptau acest fel de aventură nu mai putea să-l condamne. Nici măcar nu știa că fusese pus un pariu în legătură cu el. Foarte bine, era o competiție la care nu avea de gând să participe.

– Cine conduce în top? întrebă ea strâmbând puțin din nas, ca și când n-o interesa.

Barbie luă florile și le aruncă într-un colț.

– Bobbie-Jo Franklin, după câte știu. A ieșit cu el aproape trei săptămâni. Prima oară, și a doua oară încă o săptămână.

– Adevărat? murmură Jenny uimită. Așadar, Rob își recicla prietenele? Le terminase pe toate din oraș? Oh, bineînțeles, doar trimisese flori și uneia din Savannah.

Thelma ieși din bucătărie și bătu din palme:

– Comanda pentru masa cinci este gata. Privi florile și începu să râdă. Oh, cineva a fost părăsită, spuse ea uitându-se râzând la Barbie. Se întoarse spre Jenny și o întrebă:

– Ca de obicei?

– Da, te rog, aprobă Jenny.

Rămasă singură la masă, tânăra femeie privi împrejur. Restaurantul era liber, în afară de o pereche pe care nu o cunoștea. Într-un oraș ca Daredevil, cu 3050 de locuitori, după cum aflase săptămâna trecută, la ziua lui Sue Speaks, era imposibil să nu-i cunoști pe toți măcar din vedere. Se pare că cei doi erau în trecere.

Ușa de la restaurant se deschise și întoarse capul să vadă cine intră, dar imediat regretă. Ajutorul de șerif, Leroy Hilber, era cel care fusese cel mai crud cu ea în copilărie. Era ceva pe chipul lui palid care îi dădea și acum fiori.

Acesta se apropie de ea și se oferi să-i țină companie la masă.

– Nu, mulțumesc, Leroy, nu astăzi, spuse ea privindu-și ceasul. Am foarte multă treabă la magazin.

– Cum merg afacerile, domnișoară Creighton? întrebă el privind-o aproape pofticios.

– Bine, foarte bine, răspunse ea întorcându-se spre Thelma care-i adusese o cutie cu salată.

– Cum poți să fii atât de energică dacă mănânci numai verzituri? întrebă Thelma în timp ce-i dădea restul. Ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine pentru că ești atât de slabă că ți se văd oasele.

Jenny aproape că începu să râdă de ironie. Cum putea să-i mulțumească pe locuitorii din Daredevil?

Oricum, acum nu mai era ofensată, mai bine să-i spună că e slabă, decât că este grasă.

Ieși din restaurant și porni veselă spre magazinul ei. Oare ce părere are șeriful Townsend despre femeile slabe?

***

Jennifer Creighton este prea slabă, se gândi Rob privind prin fereastra frizeriei în timp ce ea se îndepărta de restaurant. Era foarte drăguță, cu ochii aceia mari de căprioară și cu părul negru, scurt. Dar oricum, era prea slabă. El prefera femeile cu forme apetisante și ușor de prins în plasă. Noua membră a comunității asupra căreia veghea era foarte drăguță, dar și foarte misterioasă și el era un tip curios. De altfel, tot orașul se întreba de ce o tânără atât de încântătoare se stabilise aici? De unde venea și de ce alesese un orășel atât de mic ca Daredevil? Încercase de multe ori să-i pună aceste întrebări, dar se lovise de un zid de încăpățânare. Domnișoara Creighton nu-i răspunsese la nici o întrebare, tot ceea ce aflase era că rămăsese văduvă cu doi ani în urmă.

– Ce zici, șerifule? întrebă Harley Phelps punând o oglindă în spatele lui pentru a-și studia noua tunsoare. Cu toate că nu se putea spune că era o tunsoare nouă, era cea pe care Harley i-o făcea de mulți ani. Calota cu numărul doi și în părți și la spate numărul unu. La fel ca pușcașii marini.

– Bine, Harley. Foarte bine, răspunse el fără a arunca vreo privire în oglindă. Privirea lui încă o urmărea pe Jennifer Creighton; în ciuda faptului că o găsea foarte slabă, era totuși o femeie foarte frumoasă.

– Drăguță tipa, nu-i așa? întrebă Harley urmărind privirea șerifului.

– Ai dreptate, Harley, spuse Rob scuturându-și părul de pe gât și de pe spate.

– Nu înțeleg cum de nu te-ai împrietenit încă cu ea, spuse frizerul. Este singura femeie din acest oraș cu care încă n-ai avut o întâlnire.

Rob nu suporta sa fie insultată o femeie în fața lui.

– Este văduvă nu de prea mult timp și cred că încă suferă.

– Bah! Sunt sigur că nu suferă atât de mult. Văd că tot timpul este veselă și zâmbitoare.

Are dreptate, se gândi Rob. Jennifer Creighton avea obrajii ca două piersici și tot timpul umbla cu un zâmbet încântător pe buze.

– Cred că soțul ei i-a lăsat o grămadă de bani, adăugă Harley, altfel nu înțeleg cum ar fi putut să cumpere casa Farnsworth. Laura Lynn mi-a spus că este vecina ei.

Această remarcă îi aduse aminte lui Rob de o altă Jennifer, Jenny, de fapt, care locuise în acea casă cu mult timp în urmă. O fetiță dulce, puțin grăsuță, care atrăgea cuvintele răutăcioase ale copiilor din oraș. Se întrebă ce se întâmplase cu Jenny, prietena lui din copilărie. Își aduse aminte că familia Farnsworth se mutase la o mătușă când Jenny avea doisprezece ani. Și nu se mai întorseseră niciodată. Și cine putea să-i blameze? Spera că, acolo unde erau, fetița nu mai avusese parte de răutățile celorlalți. Și că era fericită.

Oare de ce a cumpărat Jenifer Creighton o casă atât de mare? se întrebă Rob. Oare se gândea că-și va întemeia aici,

în Daredevil, o familie? Nu-și putea închipui că un corp atât mic ar putea da naștere unei alte vieți, dar în natură orice era posibil.

În acel moment, luă decizia s-o cunoască mai bine și să afle de ce se stabilise în acest oraș.

Scoase portofelul din buzunarul uniformei și-i plăti frizerului.

– Am auzit că mergi la festival cu Wanda? îl întrebă pe acesta și observă cum Harley se înroșește la față. Harley vorbea cu Wanda Peebles de mulți ani, dar încă nu-i propusese s-o ia de soție.

– Poate, răspunse acesta cu un mormăit.

– Dacă nu mergi tu, poate o voi face eu, spuse Rob zâmbind.

Harley roși și mai tare.

– Nu mă pot pune cu un om al legii, șerifule.

Rob începu să râdă și-l bătu pe spate.

– Nu-ți fie frică. Voi veni cu altcineva.

– Cu cine? Cu Barbie Ann?

– Nu, nu cu Barbie, spuse Rob.

– Așa m-am gândit și eu. Florile pe care domnișoara Creighton le-a livrat la Mule erau pentru ea, nu-i așa. Ai părăsit-o?

Rob zâmbi malițios.

– Ea m-a părăsit pe mine. Acum mă gândesc la altcineva.

– Deci, cu cine plănuiești să vii a picnic, șerifule?

– Așteaptă și vei vedea, spuse Rob ieșind pe ușă.

Porni pe stradă în direcția biroului lui, făcându-și planuri în legătură cu ziua de duminică. Era sigur că Jennifer Creighton era o bună bucătăreasă.

Capitolul 2

Dimineața din ziua festivităților în cinstea fondării orașului era destul de răcoroasă, dar cerul era senin. Jenny zâmbi gândindu-se la ziua care urma. Ziua orașului era una din cele mai fericite zile a anului.

Își făcu un duș și îmbrăcă niște pantaloni scurți de culoare kaki și un tricou verde. Își dădu unghiile cu un lac de culoare corai și încălță niște sandale comode.

Împachetă cu grijă mîncarea pentru picnic și se întrebă cu cine oare o va mînca. Poate cu Leon Banks, mecanicul de la Boozler, ori cu Willie Joe Payton. Amândoi se purtaseră foarte prietenos cu ea în ultimele luni. Nu uitase cum se purtaseră cu ea în urmă cu mulți ani, dar îi iertase. Copiii pot fi cruzi uneori, dar acum erau oameni maturi.

Jenny mai era curioasă, doar curioasă, să vadă cu cine venea șeriful, acum când Barbie nu mai era prietena lui. Oare făcuse atât de repede o nouă cucerire?

Coborî scările verandei cu coșul de picnic în mână. Oare cine va fi cel care îl va cumpăra și cu care va mânca bunătățile din el?

„O sută de dolari!“, se auzi vocea lui Rob, când coșul lui Jennifer Creighton ajunsese la suma de cincizeci și doi de dolari. Până în acel moment, cinci bărbați licitaseră pentru onoarea de a o însoți la picnic.

Se lăsă o liniște mormântală, apoi toată lumea întoarse capul în direcția șerifului, și înapoi spre Jennifer, care roșise ca focul.

Fred Price, cel care ținea licitația, ridică ciocănelul și-l trânti în masă.

– Șeriful a câștigat coșul domnișoarei Creighton, pentru o sută de dolari.

Cu un surâs malițios, Rob se strecură printre copacii lângă care stătea, veni lângă platforma unde se afla Fred, luă coșul lui Jennifer și scoase portofelul din buzunar, ignorând șoaptele care se auzeau din mulțime.

Scoase o hârtie de o sută de dolari și i-o înmână Lylei, nevasta lui Fred, care luă cu o mână avidă banii și-i depuse în recipientul unde se strângeau fonduri pentru biblioteca orașului.

Rob veni lângă Jennifer, care era încă șocată de gestul lui, se așeză lângă ea și-i spuse cu un zâmbet:

– Se pare că vom merge la picnic împreună, domnișoară Creighton. Vrei să mergem lângă copacul meu preferat?

Ea deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. Nici un sunet nu-i ieșea. Se uită de jur-împrejur și văzu că toată lumea se uita surprinsă la ea. Înghiți în sec și încercă să facă un gest de împotrivire din cap, dar el o și luă de mână, scoțând-o din mulțime.

Aproape că o trase după el în drum spre copacul lui favorit, o imensă salcie plângătoare care trona pe malul lacului. Ramurile lungi formau o perdea care îi ascundeau de privirile indiscrete. Rob călcă cu grijă pe mușchiul gros, ca și când n-ar fi dorit să deranjeze pe cineva.

– Nu pari prea încântată să-ți împarți coșul cu bunătăți cu mine, Jennifer.

Îi luă multă vreme să răspundă și când o făcu, vocea era abia șoptită:

– Sunt încântată să-l împart cu tine, șerifule.

– Spune-mi Rob, te rog. Sunt în timpul liber.

Ea nu-i răspunse, rămase cu privirea pironită asupra picioarelor, atentă ca nu cumva să-l atingă din greșeală.

El se așeză lângă ea și-și trecu mâna prin părul blond rezistând tentației de a se apropia mai mult de tânăra femeie. Își puse mâna sub bărbie și începu s-o privească.

Respiră adânc în momentul când își dădu seama cât de atrăgătoare era Jennifer Creighton. Obrajii aveau catifelarea unei piersici și o culoare roz deschis care contrasta cu roșul buzelor senzuale. Ochii mari erau umbriți de gene lungi, iar nasul micuț părea că adulmecă aerul parfumat al după-amiezii.

– Îți este frig, Jennifer? Vrei să-ți aduc o jachetă? întrebă el când observă că tremură ușor.

Ea scutură din cap.

– Oh, nu, sunt bine.

– În regulă. Acum, hai să vedem ce bunătăți avem aici. Mi-e o foame de lup.

După câteva momente de nemișcare Jenny luă coșul și scoase din el o față de masă pe care o întinse între ei. În timp ce-o întindea, degetele lui o atinseră ușor și între ei se produse o descărcare electrică.

Era foarte ciudat. Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva. O singură atingere o făcuse să se înfioare din cap până în picioare. Ridică ochii și-i întâlni pe cei ai lui Rob care o priveau intens.

Clipi și-și întoarse privirea, nu înainte să observe că și el era puțin tulburat. Se retrase cât mai departe și puse între ei coșul, din care ieșeau mirosuri apetisante.

Stomacul lui Rob scoase un zgomot puternic.

– După cum îți spuneam, domnișoară Jennifer, sunt lihnit. Ai de gând să mă hrănești, sau nu?

– Ai plătit bani buni, murmură ea, scoțând caserolele cu mâncare din coș, deci trebuie să fii mulțumit.

Ridică privirea și observă că Rob îi privește mâinile. Mâinile ei erau micuțe cu oase fine și delicate. Pieptul mic se ridica sacadat, neliniștită din cauza privirii lui insistente.

Rob își puse picioarele sub el și începu să despacheteze bunătățile, rânduindu-le frumos pe fața de masă. Jenny avu

timp să-l privească în liniște. Era un bărbat foarte atrăgător și nu era de mirare că femeile își doreau să aibă o aventură cu el.

– Povestește-mi despre tine, spuse el încet, privind-o în ochi.

Ea tresări puternic, asemenea unui copil prins trăgând cu ochiul pe gaura cheii. Își trecu mâna prin păr, apoi se aplecă și ridică un picior de pui pe care începu să-l rotească în mâini.

– Ce... ce vrei să știi? întrebă ea, emoționată.

– De unde ești?

– Virginia.

Rob o privi cu interes; după cunoștințele lui nu avea accent de Virginia, mai degrabă de Carolina.

– De ce ți-e frică de mine?

– Nu mi-e frică de tine, spuse ea plecând ochii.

– Scumpo, de fiecare dată când te ating, te porți ca și cum ai fi ieșit de la mănăstire.

Ea ridică privirea și-l înfruntă.

– Poate că mă întreb ce motiv ai avut să-mi cumperi coșul.

– De ce nu?

– Pentru că... ei bine, pentru că erau o mulțime de coșuri acolo și tu ai licitat pentru unul singur, al meu.

– Nu știam că-mi urmărești acțiunile.

Ea scutură din cap, nervoasă.

– Oh, nu! Toate fetele erau cu ochii pe tine când se licita pentru coșul lor.

– Chiar așa? N-am observat, spuse el zâmbind în colțul gurii.

– Sunt sigură că ai venit cu gândul să licitezi numai pentru coșul meu.

– Vinovat.

– De ce? Mi-ai promis că n-ai să faci din mine o provocare.

Rob rămase uimit. Când îi promisese așa ceva?

– Știi de ce ți-am cumpărat coșul, Jenny?

– De ce?

– Pentru că erai ce-a mai drăguță fată de acolo.

– Să știi, șerifule...

– Rob...

– Să știi, Rob, că dulcegăriile tale mă lasă rece.

El realiză că tot ce spunea erau fraze automate, pr care le spunea tuturor femeile pe care voia să le cucerească. Dar această femeie din fața lui nu-l privea cu aceeași ochi ca toate celelalte, trebuia să se poarte altfel cu ea.

El nu-și făcea iluzii. Deja știa de competiția dintre fetele din oraș. În primul moment se simțise insultat de pariul lor, dar după aceea se decisese să le facă pe plac. Nu avea ce pierde dacă nu se îndrăgostea de ele, ceea ce nu se va întâmpla niciodată. Femeile îl considerau un premiu, și se consolau cu ceea ce le oferea el: un sărut, o aventură, dar niciodată inima.

Inima lui fusese devastată în oribila confruntare cu Sarena. Supraviețuise, dar nu mai avea încredere în femei.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Știa că mulți bărbați ar ucide pentru a fi în postura lui, mulți alții îl invidiau. Mai ales fratele lui, Trey.

Scutură din cap și se forță să zâmbească.

– Am uitat. Ești imună la farmecul celor din familia Townsend?

Ea zâmbi și-i întinse un platou cu sandvișuri care arătau delicios.

– Nu, șer... Rob. Îmi plac bărbații ca și altor fete, presupun. Atâta timp cât sunt sinceri.

El puse imediat piciorul de pui în farfurie, arătând ca și când l-ar fi dispărut apetitul. Cu alte cuvinte, îl făcea mincinos și cu toate că-și dădea seama că spusese adevărul, acest lucru îl durea.

Respiră adânc și lăsă aerul să iasă ușor.

– Hai să facem un târg. De acum înainte tot, ce voi spune va fi doar adevărul. OK?

Ea îi răspunse cu un zâmbet ezitant.

– Pot să te testez?

– S-a făcut. Întreabă-mă orice.

– De ce mi-ai cumpărat coșul?

El o privi în tăcere câteva momente înainte să-i răspundă.

– Deoarece voiam să te cunosc mai bine.

– De ce?

– Deoarece ești singura femeie din oraș pe care n-o cunosc bine.

– Acesta este adevărul? murmură ea. Dar la mine în florărie de ce ai venit?

Rob se încruntă nervos.

– Nu crezi că sunt cel mai fidel client de când ți-ai deschis afacerea în oraș?

– Ha! exclamă ea. În șase luni, am auzit aceeași frază: „Îți trimit aceste flori...“, pentru toate fetele din oraș.

El încercă s-o atingă, dar ea se retrase, privindu-l cu resentimente ceea ce-l făcu pe Rob să se simtă ca în iad.

Nimeni nu-l mai privise în felul acesta.

– Vrei să spui că îți fac rău la afaceri? întrebă el privind-o în ochi.

Ea îi susținu privirea și-l privi aproape cu milă.

– Nu. Îți sunt recunoscătoare pentru comenzi, șerifule, dar... am impresia că lumea fuge când vin să le aduc florile. Nu vreau să mă plâng, dar mă simt ca un judecător care pronunță o sentință.

Rob ridică un platou și începu să mănânce.

– Îmi pare rău, dragă, spuse el, rezistând tentației s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Dar consider fapta mea oarecum civilizată. Îmi pare rău dacă tu crezi altceva.

Ea râse, dar nu părea fericită.

– Și consideri că un buchet de flori atenuează din durerea unei femei?

El începu să râdă zgomotos.

– Așa cred. Cu toate că lor nu prea le pasă...

– Tu crezi că nu le pasă?

– Doar în măsura în care pierd pariul.

Jennifer îl privi uimită, în timp ce-și aranja o șuviță de păr rebelă.

– Știi despre asta? întrebă ea încet.

Rob luă o înghițitură din salata de cartofi și după ce mestecă și înghiți răspunse încet.

– Bineînțeles că știu.

– Nu pari prea fericit, șerifule.

– Te-am rugat să-mi spui Rob.

– Cred că nu ești prea flatat că femeile din oraș au pus un pariu pe tine, Rob.

Terminând de mâncat puiul, el își șterse buzele cu un șervețel și apoi îi răspunse.

– Gândești greșit, domnișoară Jennifer.

– Dar..

El o întrerupse, cu o mișcare de mână.

– Am ajuns să vorbim despre mine, da parcă vorbeam despre tine.

– Nu este prea mult de spis.

– Tot ce știu este că ești o foarte talentată florăreasă.

Ea întoarse capul și clipi scurt din ochi. Chipul fu câteva momente îndurerat și el o privi mirat.

– Te-a supărat cu ceva remarca mea? întrebă el întinzând mâna și forțând-o să-l privească.

– Oh, răspunse ea abia șoptit, cu un gest vag al mâinii.

Un moment, privirile lor se întâlniră și Rob avu vaga senzație că o mai întâlnise. Cu toate că o știa de aproape șase luni, ochii aceia căprui închis îi erau foarte familiari, nu știa cum, dar îi aduceau aminte de copilărie.

Ea luă un platou și i-l întinse.

– Mănâncă, Rob. Mă tem că puiul meu nu valorează o sută de dolari, dar sper să-ți recuperezi măcar ceva din bani.

Rob o mai privi cîteva momente, apoi luă o nouă bucată.

– Este delicios. Merită fiecare bănuț.

Ea începu să să râdă, scuturând din cap.

– Două minute.

– Poftim?

– Exact atâta timp ai spus adevărul.

– Bine.. Lasă-mă s-o spun altfel. Pentru această masă, aș fi plătit șase dolari la Mule. Dar aș plăti în fiecare zi o sută ca să fiu aici... cu tine.

Ea scotea din coș desertul fără să-l privească și spuse cu răceală:

– Există un nume pentru bărbații ca tine, șerifule Townsend.

El știa că spunându-i astfel încerca să se depărteze iar de el.

– Și care este acel nume, domnișoară Creighton?

Ea ridică bărbia cu nasul în vânt.

– Gigolo, anunță scoțând din coș o sticlă de vin roșu.

– Gigolo? întrebă el șocat.

– Chiar așa, spuse ea pe un ton fără replică.

Râsul lui răsună în toată poienița. Un râs sănătos și vesel.

– Oh, Jennifer, se pare că nu știi ce înseamnă gigolo. Acest specimen ia bani de la femei ca să se întâlnească cu ele, nu le face ochi dulci.

Ea clipi de mai multe ori.

– Bine, bine, poate că nu este tocmai cuvântul potrivit, dar este pe aproape.

El râdea în continuare, în timp ce deschidea sticla cu vin. Luă apoi o altă bucată de pui și mușcă din ea cu poftă.

– Tu nu mănânci? întrebă el după ce termină puiul de pe platou.

– Oh, ba da.

În timp ce el turna vin în două pahare de plastic, ea scoase din coș o cutiuță cu bucățele de țelină și morcov, din care începu să mănânce.

– Ce Dumnezeu este în caserola aceea? întrebă el aproape cu oroare.

– Mâncare, replică ea senin.

– Și de ce naiba mănânci acele... acele lucruri când avem atâtea bunătăți?

Ea nu-i răspunse, doar mușcă dintr-un morcov parcă făcându-i în ciudă.

De obicei era fericită să-și mănânce bucățelele de legume sănătoase, dar în această clipă se simțea stingheră, ca și când ar fi făcut un lucru rău.

– Vrei să-mi spui că vrei să fii atât de slabă?

Zgomotul produs de mușcătura dintr-un alt morcov fu singurul răspuns.

– Ții regim?

– Mă mențin, spuse ea încet.

– Te menții? Ce menții?

– Pur și simplu ... mă mențin, asta e tot.

El luă cutiuța cu legume și o puse deoparte.

– Îți menții imponderabiltatea? Crezi că la primul vânt ai putea să ajungi înapoi în Georgia fără să-ți plătești călătoria?

– Hei! spuse ea încercând să-și recupereze mâncarea.

Rob o prinse de mână și, atent să nu verse paharele de vin, se apropie de ea și o ridică în brațe. Era atât de ușoară încât nu i-a fost deloc greu s-o țină cu un singur braț.

– Jennifer Creighton, vrei să-mi spui chiar acum de ce naiba vrei să fii atât de slabă?

Ea încercă din toate puterile să se elibereze, dar fără nici un efort, el o ținea cu picioarele ridicate de la pământ.

– Spune-mi și te eliberez.

Părul ei mirosea a șampon din flori de câmp, singurul șampon al cărui miros îi rămăsese în memorie, și din nou acest miros îl duse în trecut. Îl recunoștea, dar de unde?

– Șerifule Townsend, dă-mi drumul!

– Nu. Întâi îmi vei spune de ce ești atât de slabă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să mai slăbești?

În cele din urmă, ea lăsă ochii în jos și șopti:

– Nu încerc să mai slăbesc. Doar că nu vreau să mă îngraș.

– De ce? Ai nevoie de ceva carne ca să-ți acoperi oasele.

Îi ridică cu mâna liberă bărbia și o privi în ochi și atunci își aminti. Nu această față trasă și slabă, ci un chip grăsuț și drăgălaș cu lacrimi în ochi când ceilalți copii își băteau joc de ea.

Mirosul șamponului ei, ochii aceia căprui de căprioară, toate piesele puzzleului erau la locul lor.

Grăsuța Jenny Farnsworth revenise în oraș.

De fapt, numai jumătate din ea.

Capitolul 3

Rob o puse înapoi pe pătură și se așeză în fața ei, întrebându-se de ce revenise în locul în care fusese atât de nefericită. De ce?

De ce oare se întorsese Jenny Farnsworth în Daredevil, orașul în care suferise atât de mult când era doar o copilă? Oare venise să se răzbune? Sau să le arate cât de mult a putut să slăbească? Însă nici una din aceste explicații nu defineau acțiunile acestei femei. Toată lumea din oraș o găsea retrasă, un pic timidă, și nimeni nu o recunoscuse în ea pe dolofana Jenny.

Deschise gura s-o întrebe de ce se întorsese, dar o voce interioară îl opri. Instinctul îi spunea să nu-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala. Cu timpul, se va împrieteni cu ea și poate că-i va spune adevăratul motiv.

Îi venea greu să-și imagineze că aceasta era Jenny Farsworth. Un copilaș dulce, numai zâmbet, recunoscătoare pentru orice mic gest de atenție din partea lui.

Ea nu știa, dar Rob se răzbunase o dată pe Leroy Hibler, cel mai mare dușman al ei din copilărie. Într-o zi, îl auzise pe Leroy că îi strecurase lui Jenny un șarpe în ghiozdan, dar înainte de a putea face ceva, țipătul ei de groază ridicase toată școala în picioare. Elevi și profesori veniseră în goană să vadă ce se întâmplă. O zărise pe Jenny îngenunchiată, într-un colț, tremurând și plângând, cu părul negru, lung, acoperindu-i fața.

Rob o ridicase și o strânsese la piept, șoptindu-i la ureche cuvinte calde, încercând s-o liniștească pe micuța fată.

Văzându-l pe Leroy jubilând, se înfuriase atât de tare încât se hotărâse să se răzbune în numele ei.

Așadar, sâmbăta următoare, la serata dansantă de la Centrul Social, Rob îl așteptase pe Leroy s-o ia la dans pe Cindy-Ann Nickerson și în timp ce o conducea pe ringul de dans, îi aruncase în spate câțiva păianjeni. Aflase că Leroy ura păianjenii.

Se retrăsese într-un colț și privise cu satisfacție cum Leroy se trântise pe jos și se zvârcolea. Aceasta fusese noaptea în care se decisese să devină om al legii, bineînțeles nu în acest mod, dar dorea din tot sufletul să-i poată ajuta pe cei care aveau nevoie de dreptate.

Scutură din cap și o privi din nou pe această nouă Jenny. Da, acesta părea a fi principalul motiv al revenirii ei: răzbunarea.

Privindu-i însă ochii calzi, de căprioară speriată își dădu seama că nu era o ființă răzbunătoare ci mai degrabă...

circumspectă. Se părea că oricât de mult încercase să se apropie de ea, tot se temea de el. Dar nu-i venea în minte nici un motiv care ar face-o să-i fie frică de el.

Oare nu-și mai amintea că în trecut era singurul care n-o necăjea? Sau îi era frică să n-o recunoască, și să-i pună piedici în calea răzbunării?

Sau poate nu dorea ca cei din oraș să știe cine era ea? Nu, nu trebuia s-o forțeze să spună cine era. Trebuia să-i respecte sentimentele. Avea dreptul la intimitate.

Jenny își recuperase caserola cu legume și începuse să ronțăie din nou un morcov.

Rob făcu un gest să-i ia din nou legumele, dar se opri și își jură că va face tot posibilul s-o facă pe această femeie să mai pună ceva carne pe ea.

Cu acest gând în minte începu să mănânce din salata de cartofi, scoțând sunete de plăcere.

– Mmmmm, mormăi el. Este delicos.

Vârî furculița în cartofi și-i întinse și ei.

– Cum pot să te fac să mănânci cu mine?

– Nu mă vei putea forța, șopti ea.

– Ai fost așa slabă toată viața? întrebă el cu privirea în platou.

Ea se înfurie, privindu-l ca o pisică gata să sară la bătaie.

– Nu.

– Am auzit că ești văduvă, spuse el alegând o prăjitură.

Un sunet ciudat se auzi din stomacul ei.

– Da, ai auzit bine.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Mulțumesc.

– Poți... vrei să vorbești despre asta?

Ea se ghemui și-și prinse picioarele cu mâinile.

– Ce vrei să știi?

– Lucruri obișnuite. Cum era? Unde v-ați întâlnit? Cât timp ați fost căsătoriți? Ce... ce s-a întâmplat cu el? Știa că aceste întrebări erau grosolane, dar era prea curios ca să n-o întrebe.

Ea stătu câteva momente pe gânduri apoi începu să vorbească liniștită:

– Îl chema Jeff. Jeff Creighton. Ne-am întâlnit la colegiu. Tăcu câteva momente, respiră adânc apoi continuă: lucra la bibliotecă. L-am cunoscut când am fost să-mi cumpăr niște cursuri și l-am rugat să mă ajute cu ceea ce aveam nevoie. Apoi m-a invitat la o cafea.

– A fost dragoste la prima vedere?

Ea râse pentru prima dată de când o cunoștea și Rob tresări. Avea un râs frumos, muzical.

– Nici pe departe, șerifule, spuse ea. Am fost speriată de moarte.

Rob ridică sprâncenele, mirat.

– De ce?

Ea avu câteva momente de ezitare.

– Pentru că a fost primul băiat care m-a invitat să ies cu el.

– O fată drăguță ca tine? Nu-mi vine să cred!

– Este adevărat.

El mușcă dintr-o prăjitură, își linse buze în timp ce căuta cuvintele potrivite ca să nu se dea de gol c-o recunoscuse.

– La urma urmelor, aș putea să te cred. Multor bărbați nu le plac femeile numai piele și oase.

Jenny își desfăcu mâinile și-și strânse picioarele sub ea.

– Numai piele și oase! murmură.

Rob se prefăcu că n-o aude.

– Exact. Celor mai mulți le plac femeile cu forme apetisante. N-ai observat că toate fetele bătrâne sunt așa slabe ca tine? Nu degeaba li se spune prune uscate.

Jenny veni mai aproape și scoase un mârâit asemenea unei feline încolțite.

– Presupun că ai fost foarte norocoasă că l-ai întâlnit pe Jeff, care avea niște gusturi... neobișnuite în domeniul femeilor.

Ea se mișcă încet și cu grație, și o secundă Rob se gândi că va sări să-l zgârie și luă repede un platou ca să se poată apăra.

Era atât de aproape încât rezistă cu greu să n-o ia în brațe s-o sărute.

– Pentru știința ta, șerifule, când l-am întâlnit pe Jeff nu eram slabă deloc. Eram foarte grasă. Nici un băiat nu se uita la mine din cauză că eram grasă, foarte grasă, nu slabă. Și am slăbit cu ajutorul lui. El a fost cel care a fost alături de mine și m-a încurajat să slăbesc.

– Ești prea slabă, Jennifer. Mă îngrijorezi.

Ea rămase cu gura căscată.

– Cine ești tu să-mi spui că sunt prea slabă? Și cum ai vrea să arăta?

– Aș vrea să arăți sănătos.

– Dar arăt sănătoasă.

– Arăți ca și când ai fi fost într-un lagăr de exterminare. Ca un copil din lumea a treia. Numai piele și oase. Și cel mai groaznic lucru este faptul că vrei să arăți așa.

Lacrimile care începură să-i curgă din ochi îl făcură să se retragă. Nu voise s-o rănească, dorea doar s-o ajute. Dacă nu începea să mănânce, se va îmbolnăvi grav.

– De ce îți pasă de mine? Asta nu te privește, spuse ea cu voce tremurândă.

– Îmi pasă, spuse el. Se simți iar băiețelul care dorea din tot sufletul s-o ajute pe vecina lui.

– Îmi pasă, Jenny.

Când privirile lor se întâlniră, Rob realiză ce greșeală făcuse. Dar era prea târziu să dea înapoi.

– Cum... cum mi-ai spus?

El rămase calm.

– Jennifer este un nume prea lung pentru o fată frumoasă ca tine. Jenny sună mai bine. Când observă umbra de suspiciune din ochii ei, adăugă: nu te-a mai strigat nimeni așa?

– Cu mult timp în urmă. Când eram o copilă.

– Te superi dacă îți spun așa? Ți se potrivește.

– Nu, nu mă supăr.

Jenny era numele pe care i-l pusese când era mică, eroul ei. Pentru că Rob Townsend era eroul ei din copilărie.

Scene din trecut îi trecură prin minte: Rob încercând s-o aline după groaza prin care trecuse când, băgând mâna în rucsac, dăduse de șapele pus acolo de Leroy. Mâinile lui mângâindu-i părul și obrajii, vocea lui caldă șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. De câte ori n-o salvase de răutățile copiilor? Și acum, după atâta timp, încerca din nou s-o salveze... de ea însăși.

Până acum nu crezuse nici un moment că era prea slabă. Nu credea că acest lucru era posibil. Dar după toată discuția cu Rob, devenise foarte vulnerabilă. El îi spusese că îi pasă. Putea să-l creadă? Cu mult timp în urmă, ar fi avut încredere absolută în el. Însă acum, acest bărbat îi era absolut străin. Era șeriful orașul, un bărbat care își schimba iubitele cu regularitatea unui ceas. Îl privi câteva momente.

Voia s-o sărute. Acest lucru era foarte evident în privirea lui. Instinctiv, lui Jenny îi veni să țipe, ca să stopeze acest sărut înainte să înceapă. Dar descoperi cu stupoare că dorea cu disperare ca el s-o sărute.

Se apropie încet, întinzând gura. După prima atingere a buzelor lor se retrase, dar o secundă mai târziu i se dărui din tot sufletul. Era al doilea bărbat care o săruta și ar fi vrut ca sărutul lui să semene cu cele pe care i le dădea Jeff. Dar acesta era cu totul diferit. Mai senzual, mai sălbatic, făcând-o să tremure din tot corpul.

Mâinile lui îi înconjurară mijlocul și o traseră mai aproape. Buzele lui îi explorară chipul, oprindu-se pe ochi, pe obraji, apoi din nou pe gura moale și parfumată, explorând-o.

Trupul ei era încărcat de senzații. Ca o floare care își deschide petalele în lumina caldă a soarelui, așa simțea și ea că explodează de dorință.

Își trecu brațele în jurul gâtului lui, încercând să-l apropie mai mult de ea. Corpurile lor se întâlniră, fremătând de dorință. Avea nevoie de el mai mult decât orice altceva în viață. Se sărutară nebunește, atingându-se, mângâindu-se, descoperindu-se.

Într-o clipă de luciditate, Jenny văzu în fața ochilor un buchet de flori cu un bilețel ce se zărea printre ele.

Cu ultimele puteri, se eliberă și se retrase respirând greu.

Rob rămase nemișcat, privind-o cu ochi încețoșați.

– Jenny , ești incredibilă.

Realizând că el îi mângâie cu mișcări ușoare picioarele, se retrase cât mai departe.

– Credeam că sunt prea slabă ca să-ți placă de mine.

El scutură din cap și începu să râdă ușor.

– Oh, asta se poate aranja. Înainte să facem dragoste, te voi învăța să mănânci.

Jenny era prea uluită ca să-i răspundă.

Aparenta ei tăcere îi dădu de înțeles că accepta propunerea lui.

– Sau poate că vei mânca în timp ce facem dragoste. Am auzit multe lucruri interesante pe care le fac unii cu ciocolată și căpșuni.

Într-un final, Jenny își recăpătă vocea.

– Ești... ești...

– Ce vrei să spui? spuse el zâmbind.

Ea îi privi părul ondulat, mătăsos, în care își plimbase mâinile cu câteva secunde mai înainte. Își reveni însă imediat.

– Nu, domnule, nu vei face nimic cu mine. Nici, dragoste, nici mâncare.

Cu grația unei feline, se ridică și se așeză în defensivă.

– De ce nu? Am avut impresia că te simțeai foarte bine și că voiai și tu. A face dragoste nu este un lucru rău, spuse el încercând să o atingă.

– Stai cât mai departe de mine, șerifule Townsend.

Mâna lui se apropia încet.

– De ce, Jenny? De ce ți-e frică?

Singura ei dorință în acel moment era să fugă cât mai departe de el, dar picioarele încă îi tremurau. Hotărî că era mai bine să-i spună adevărul.

– Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine, șer...

– Rob! strigă el. A fi șerif este meseria mea. Numele meu este Rob.

– Rob, atunci!

– Ce lucruri trebuie să știu despre tine?

– Tot felul de lucruri, de care nu sunt mândră să vorbesc, spuse ea privindu-i ochii albaștri.

– Ce lucruri întunecate ascunzi? La naiba, Jenny, mi-ai dat cel mai tare sărut din viața mea, vreau să știu cât mai multe despre tine. O prinse de bărbie și o forță să-l privească. Spune-mi, și pentru tine a fost la fel de pasionant?

– Nu acesta este esențialul, spuse ea repede.

– Dar care este esențialul?

Ea își încrucișă mâinile peste piept. Respirația ei era încă precipitată și încerca din toate puterile ca el să n-o remarce.

– Ai uitat, șer...

El încercă să spună ceva, dar ea continuă repede.

– ...Rob. Ai uitat cine îți livrează forile pentru cel puțin trei femei pe lună?

– Și? Ce vrei să demonstrezi cu asta?

– Vreau să spun... că îți sunt mai bună în postura asta. Mie n-ar avea cine să-mi trimită flori. Aș vrea să rămân doar florăreasa ta. Spunând aceasta, se ridică repede în genunchi și începu să strânga resturile în coș.

După un moment de tăcere, Rob i se alătură și terminară de împachetat. Jenny vru să plece, dar Rob o opri cu o mână fermă.

– De unde știi cum se va termina înainte de a începe?

Râsul ei era aproape isteric.

– Să spunem doar că ești foarte previzibil, spuse ea încercând să zâmbească împăciuitor.

El o privi un moment, apoi scutură din cap.

– Știi ce? Ai dreptate. Exact așa sunt.

– Da, fu ea de acord. Dar eu doresc mai mult decât favoarea de a ieși cu tine o lună. Oricum, mult noroc, sper să se mai mute niște femei în oraș.

El o prinse de șolduri și o privi furios.

– Asta crezi tu? Că doresc să mă întâlnesc cu tine pentru că ești nouă în oraș?

– Este exact ceea ce cred.

El făcu o grimasă.

– Ce aș putea să fac să-ți schimb părerea?

O trase lângă el și începu s-o mângâie cu mâini avide. Îi exploră spatele și șoldurile și gura lui senzuală se strivi de a ei.

– Cred că ai nevoie de mai multe informații înainte să iei decizia de a nu ieși cu mine.

Ea se eliberă din mâinile lui și o palmă răsunătoare se lipi de obrazul lui.

Se părea că această lovitură nu-l afectase prea tare. În ochii lui se observa o combinație de sarcasm cu o urmă de furie.

– Ai dreptate. La fel ca toate femeile din orașul acesta prăfuit. Rob Towsend nu este decât un băiat de viață. Rob Towsend nu este bun decât de... distracție. Și nimic altceva.

– Nu e chiar așa...

– Șerifule? se auzi o voce familiară. Șerifule, ești pe aici? Ajutorul de șerif Leroy Hibler apăru lângă ei. Am nevoie de ajutor pentru a liniști un scandalagiu în centrul orașului. A pocnit vreo doi băieți.

– Acum, Leroy? spuse Rob liniștit. Cheamă pompierii ca să-ți ridice bătăușii.

Leroy se uită la el uimit.

– Pompierii? Nu avem așa ceva.

– Știu. Ai putea să pui mulțimea să-i liniștească.

– De unde să găsesc o mulțime?

– O bătaie este cel mai interesant spectacol din oraș. O să se adune o groază de oameni acolo. Și... arestează-i tu dacă vrei... Leroy rămase uitându-se mirat la șerif.

– Ce faci? Nu vezi că sunt ocupat? întrebă Rob.

Leroy se întoarse brusc și dispăru la fel de repede pe cât venise.

– Sunt impresionată, șerifule, spuse Jenny.

– De ce?

– Preferi să-i împaci decât să-i arestezi.

El chicoti.

– Unii ar spune că sunt laș.

– Alții ar spune că ești deștept. Și sexy, vru ea să adauge, dar n-o făcu.

El ar fi vrut s-o ia în brațe, dar Leroy Hibler se întoarse înapoi.

– Am lucrat foarte bine, șerifule. Tipii și-au strâns mâinile și acum sunt prieteni.

Rob se stăpâni să nu strige la el.

– Ți-am spus, rosti calm.

Leroy zâmbi și-și duse mâna la pălărie.

– Bună ziua, domnișoară Creighton.

– Bună ziua, răspunse ea încercând să-i zâmbească cât mai frumos cu putință.

Rob puse o mână în jurul umerilor lui Jenny.

– Eu și Jenny tocmai mergeam la barăci. Vrei să ne scuzi?

Leroy îi aruncă lui Jenny o privire care o făcu să i se facă pielea găină.

– Jenny este acum?

– Doar o prietenă.

– Heard mi-a spus cât ai plătit pe coșul ei, spuse Leroy sarcastic.

– Și ce dacă?

– O sută de dolari?

– Și a meritat fiecare peni.

– Sunt sigur, spuse Leroy plimbându-și privirea pe corpul tinerei femei.

Rob se încordă și-și strânse pumnii.

– Pleacă, Leroy. Jenny și cu mine avem ceva de făcut.

– Lumea o să vorbească. Nu eu, să nu-ți fie frică. Dar ceilalți...

– Sunt sigur că și tu ești unul dintre cei care vorbesc în plus.

– Oh, șerifule, cum poți spune asta... Spun doar că domnișoara Creighton este drăguță și pariul este încă în vigoare.

Jenny simți cum i se înroșesc obrajii. Rob s-ar simți umilit dacă ar descoperi adevărata ei identitate. Întregul oraș ar râde de ei.

Ea își puse mâna pe piept și încercă să vorbească oarte calm.

– Ce-ar fi să ne întâlnim altă dată, șerifule. Avem multe obiective turistice de văzut.

Cei doi bărbați se priviră un timp, apoi Leroy se întoarse furios și plecă.

Fața lui Rob se destinse cu un vizibil efort din partea lui.

– Îmi pare rău de asta, iubito.

– Nu face nimic.

– Oh, ba da. Trebuie să-mi cer o mulțime de scuze.

– Ce vrei să spui cu asta?

El zâmbi și-și lovi pieptul cu pumnii.

– Nimic. Cred că eu sunt singurul vinovat de ceea ce cred concetățenii noștri despre mine.

– Hai s-o lăsăm baltă. Dacă îți faci prea multe griji, n-o să avem timp să vizităm toate barăcile de la bâlci.

El începu să râdă, scuturându-și tot corpul.

– Îmi placi, Jenny Creighton.

Inima ei începu să bată mai repede, făcând imposibil să-i răspundă. Își lăsă privirea în jos și încercă să se calmeze.

– Ce s-a întâmplat, Jenny? Am spus ceva greșit?

– Acum, nu. Problema ta este că ai tendința să spui lucrurilor pe nume.

– Adevărat? Nu spuneai acum câteva minute csă sunt un mincinos?

Ea ridică din umeri.

– Majoritatea timpului.

– Prostii.

– Spre barăci, șerifule.

– Spre barăci, drăguță doamnă, spuse el ridicând coșul cu o mână, iar pe cealaltă trecând-o peste umerii ei. Unde ne oprim prima dată, la hotdog sau la vata de zahăr?

Capitolul 4

– Nu vreau hotdog.

– Ba ai să vrei, spuse Rob în timp ce ce îndreptau spre Fogle Park. Îți dorești unul. Nu poți refuza așa ceva.

– Bine, ai câștigat! spuse ea exasperată. Voi mânca acel hotdog stupid.

– Rob jubilă.

– Bine, dacă o să te poți opri după primul.

– Brr! spuse ea tremurând. Ești un om exasperant, Robert Townsend

– Și tu ești o femeie foarte frumoasă, Jennifer Creighton. Asta te caracterizează pe tine.

Jenny se opri brusc, întorcând privirea uimită spre el.

– Parcă spuneai că sunt prea slabă și îmi trebuie ceva de mâncare.

Intrară în mulțime și el se apropie de ea și mai mult, atingându-i mijlocul cu mâna.

– OK, poate am spus asta , dar totuși ești o femeie drăguță care are nevoie de câteva kilograme în plus ca să arate sănătos.

Ea însă nu credea asta. Eforturile de a slăbi fuseseră mult prea mari. Îi era frică să nu se îngrașe la loc dacă începea să mănânce din nou. Devenise obsedată de silueta ei, de câte ori se privea în oglindă o vedea pe vechea Jenny, cea durdulie.

– Vrei să-mi faci un favor?

– Orice, Jenny.

– Vrei să încetezi să-mi mai spui lucruri drăguțe?

– De ce? întrebă el, buimăcit.

– Deoarece... deoarece spui lucruri drăguțe tuturor.

– Și? Sunt un tip politicos, presupun.

– Oh, bineînțeles că ești, spuse ea îmbujorându-se. Niciodată n-am spus altceva.

El o ținea de încheietura mâinii și îi simți bătăile inimii întețindu-i-se.

– Atunci, care este problema?

– Faptul ca o spui tuturor. Asta este problema.

El scutură din cap și înaintară încet prin mulțime. Oare ea chiar credea că este un tip superficial? se gândi el. Bineînțeles că asta credea. Toți o credeau. Și el se purta la nivelul așteptărilor lor. Cum se putea acum ca Jenny, ori altcineva, să creadă că s-a schimbat brusc? Și-o făcuse cu mâna lui.

Rob își dădu acum seama că o rănise pe Jenny. Acum că știa care este adevărata ei identitate, își dădea seama că se temea de răutățile oamenilor și purtarea lui cu celelalte femei o făcea să n-aibă încredere în el.

– Ai dreptate, Jenny. Nu-ți voi mai spune nimic drăguț.

Ea tresări fără să vrea.

– Ți-am rănit cumva sentimentele?

Rob se forță să nu chicotească.

– Cui, mie? trebuia să știi până acum că eu n-am așa ceva.

El o prinse de cot și o luă pe sus ca pe un fulg de păpădie. Încercă să nu se mai gândească la sărutul pe care i-l dăduse. Își dădea seama că niciodată nu mai simțise așa ceva cu altă femeie. Fusese cu totul diferit. O experiență profundă. Când se gândea la asta, inima începea să-i bată mai tare. Oare ce se întâmpla cu el?

Jenny fugea alături de el.

– Rob, n-am vrut... îngână ea cu răsuflarea tăiată.

– Taci, Jenny. Nu am nevoie de explicații.

Pentru o fată atât de slabă, Jenny era destul de puternică. Își trase mâna și-și puse mâinile în pieptul lui. Rob văzu în privirea ei străluciri de gheață.

– Ascultă-mă, Rob Townsend, spuse ea. Și ascultă-mă bine. Nu te pune cu mine, nu vreau să fiu premiul tău. Am crescut cu doi frați. N-am vrut să te rănesc. Știu cum este. Îmi pare rău.

– Jenny...

– Liniște.

Rob tăcu. Își vârî mâinile în buzunar și-și strânse pumnii ca să nu-și piardă controlul.

– Hai să mai lămurim un lucru, continuă ea. Ești fermecător, atrăgător și multe femei ar fi încâtate să iasă cu tine. Nu e vina ta. Pentru tine, a flirta este ceva natural ca și a respira. Dar eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

– Nici n-am crezut-o.. murmură el.

– Dar ai încercat. Cuvintele tale frumoase nu mă flatează, dimpotrivă mă fac să sufăr. Îmi insultă inteligența.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. Aș dori să fii prietenul meu. Dar dacă nu îți ții gura, nu se va putea. Ce spui de asta? Ai putea să nu te mai gândești la mine ca la o nouă aventură și să fim prieteni?

Rob se abținu din toate puterile să nu râdă. Să nu se gândeacă la ea ca la o femeie era ca și când ai încerca să spui că trandafirul nu e floare.

– Și dacă aș dori să-mi fii mai mult decât prietenă? Ce-ai spune atunci, Jenny?

Obrajii ei de culoarea piersicii deveniră roșii. După câteva momente de gândire, îi răspunse cu voce răspicată:

– Acest lucru nu se poate întâmpla. Nici acum, nici altădată.

– De ce? întrebă el cu voce tremurătoare. Din cauza reputației mele?

Ea scutură din cap și șopti:

– Și a mea.

El clipi din ochi, mirat.

– A ta? Reputația ta e strălucitoare. A... ți-e teamă că am să ți-o pătez... spuse el supărat.

Ea scutură din cap și spuse repede:

– Oh, nu, n-am vrut să spun asta. Of, Dumnezeule, am dat-o în bară.

Dacă îi era teamă că o relație cu el îi va păta reputația, atunci o înțelegea. Lui Rob îi veni să se pălmuiască singur. Bineînțeles. Îi era frică de oamenii din oraș, care pe vremuri o răniseră profund. O nouă experiență neplăcută ar fi adus-o la exasperare.

Nu voia să se întâmple acest lucru. Încerca pentru ea un sentiment pe care nu-l mai simțise până acum. O atracție pentru tânăra plăpândă care cerea parcă protecție.

Cumva, nu știa cum, trebuia să-și schimbe felul de a fi. Trebuia ca oamenii să-și schimbe părerea despre el. Pentru că Jenny nu s-ar încurca niciodată cu un bărbat ca el. Atunci când o va face, trebuia să aibă încredere în el, și trebuia să fie capabil să-și țină promisiunile pe care i le va face.

Ea era prima femeie pe care o dorea lângă el, pe care ar fi vrut s-o aibă în pat dimineața când se trezea. Nu conta cât de mult timp îi va lua s-o cucerească.

În minte îi veni chipul Sarenei și realiză cât de diferită era de Jenny. Crezuse atunci că ea era aleasa și când îl părăsise nu-i mai păsase de nimic. Crezuse că toate femeile sunt la fel. Dar acum știa că Jenny era diferită.

Pentru un timp, va respecta regulile ei.

– Vreau să fim prieteni, Jenny, spuse el într-un târziu.

Ea se întoarse spre el și îl privi mirată. Nu știa dacă voia s-o insulte sau să râdă de ea.

– Ce părere ai despre un hotdog? întrebă Rob luând-o de mână.

– Chiar vrei neapărat să mănânc așa ceva? întrebă ea înfiorându-se la atingerea lui.

– Bineînțeles, spuse el zâmbind. Noul meu scop în viață este să te fac să pui câteva kilograme pe tine.

– De ce, Rob? De ce îți pasă?

– Pentru că ești prietena mea, răspunse el alegându-și cu grijă cuvintele. Și îmi pasă de sănătatea și fericirea prietenilor mei.

Ea începu să râdă.

– Un hotdog nu este o mâncare chiar atât de sănătoasă.

– Ai dreptate, nu este. Dar este una veselă.

Zece minute ai târziu, Rob își dădu seama că era invidios pe un hotdog. Jenny savura fiecare bucățică și se bucura ca un copil mic.

– Acesta e raiul, mormăi ea, cu ochii închiși, lingându-și muștarul din colțul gurii, apoi degetele.

Rob simți cum i se moaie genunchii.

– Ca de la prieten la prieten, trebuie să-ți spun că a privi o femeie mâncând mi se pare o adevărată delectare.

Ochii ei se deschiseră încet, apoi zâmbi ștrengărește.

– Acesta e subiectul tău preferat? Femeile?

– Ba nu, răspunse el întinzând mâna și atingându-i delicat colțul buzelor. Muștar, minți el.

– Mulțumesc, spuse ea tremurând ușor.

Înțelese, după tremurul vocii ei, că-și dăduse seama că nu avusese muștar la gură.

– Vreau să-mi faci o favoare, Jenny. De fapt, două...

Jenny continuă să-și lingă degetele și el simți că explodează de dorință.

– Care?

– Prima, vreau să-mi promiți că o dată pe săptămână, măcar o dată, vei lua o masă cu hrană sănătoasă. Nu ceea ce crezi tu că e sănătos. Ceva care în mintea ta îngrașă: friptură, cartofi, prăjituri. Dacă nu o faci pentru mine, fă-o pentru tine.

Ea stătu câteva clipe gânditoare.

– Chiar crezi că sunt prea slabă? Vreau să spun, crezi că sunt urâtă.

– N-am spus niciodată că ești urâtă. Dar da, cred că ești prea slabă. Te înțeleg, Jenny. Chiar te înțeleg. Am cunoscut cândva o fetiță, numele ei era tot Jenny, adorabilă. Dar era destul de durdulie, și multă lume îi rănea sentimentele din această cauză. Ei nu știau că în spatele înfățișării ei dolofane se găsea o fetiță dulce și drăguță. Știu că ar fi dat orice ca să fie slabă cum ești tu acum. Sper că și-a îndeplinit dorința, și m-aș bucura pentru ea. Iar dacă nu, să nu-și judece fericirea după numărul kilogramelor, pentru că asta ți se întâmplă și ție, Jenny.

Ea îl privi mult timp și Rob vru să-i spună că i-a descoperit secretul, dar ceva îl reținea.

– Această poveste mi se potrivește la perfecție, spuse ea încet.

– Și ești fericită, Jenny?

– Crede-mă, este mult mai bine să fiu slabă decât să fiu dolofană.

– Dar ești fericită?

– Presupun că sunt. Cred că sunt.

– La naiba, Jenny, spuse el luând-o în brațe. Taci, nu spune nimic, nu e decât o îmbrățișare prietenească.

Ea nu protestă, dar îl depărtă cu delicatețe.

– O dată pe săptămână, Jenny. Promite-mi.

– Bine, ai câștigat. O dată pe săptămână. Ai spus ceva de două favoruri. Care este celălalt?

– Vreau să împarți această masă cu mine.

***

– Scufundă-l, Jennifer! spuse Lisa Jannsen care se alăturase grupului de femei din Daredevil aflate lângă piscina în miniatură unde se urcase șeriful.

De pe stinghia îngustă, Rob îi făcu cu ochiul lui Jenny, apoi îi zâmbi complice. El își scosese tricoul înainte de a se urca și-și lăsase pieptul gol cu mușchii frumos modelați. O fâșie de păr blond i se întindea de-a lungul pieptului dispărând în blugii strânși pe pulpe. Arăta ca o statuie grecească și respirația tinerei de femei se accentuă.

Strângând între degete mingea de softball, Jenny se concentră. Rob insistase ca ea să arunce prima. Dar tânăra femeie nu voia să-l scufunde. Dintr-un motiv straniu, ar fi vrut să-l protejeze, să-l aibă lângă ea uscat și în siguranță.

Pe de altă parte, tradiția era ca era ca cea care îl dobora să facă turul de onoare cu el. Rob îi șoptea ceva, dar din cauza mulțimii care se adunase în jurul ei Jenny nu auzi. Se retrase un pas și se pregăti să arunce.

– Hai, Jenny, spuse Stacey Phelps în spatele ei. Fă-ne plăcerea de-al vedea pe șerif ud până la piele.

Jenny rămase privind fața zâmbitoare a lui Robb, apoi se întoarse și privi expresiile de pe chipurile celor ce o înconjurau. Majoritatea așteptau să-l vadă pe șerif umilit.

– Hai, Jenny, strigă el. Hai să le dăm satisfacție.

Era de-ajuns pentru Jenny. Schimbă mingea dintr-o mână în alta.

– Ești sigură că știi să înoți, șerifule?

Barbie Reynold apăru imediat lângă ea.

– Nu-ți fie frică. Dacă nu știe să înoate, sunt o groază de femei aici care ar sări într-o clipă să-l salveze.

– Sunt sigură, murmură Jenny.

– Dacă mă voi afla în pericol, Jenny este singura care are voie să mă salveze, spuse Rob, destul de tare ca să audă toată lumea și să se întoarcă spre ea cu priviri curioase.

Jenny simți cum se înfurie. De ce făcea asta? De ce voia să-i facă pe locuitorii din Daredevil să creadă că este ceva între ei? Se hotărî să nu greșească ținta. Privi cu atenție cercul roșu unde trebuia să ajungă mingea.

– Poate ar trebui să vii mai aproape, o tachină Rob. La doi metri sau mai bine la un metru de țintă.

Dar Jenny nici nu clipi își făcu avânt și mingea ajunse drept în mijlocul țintei. Avu satisfacția să vadă fața mirată a lui Rob în momentul în care scăunelul se mișcă și el ajunse în apă. Toată lumea începu să aplaude, să râdă și s-o felicite.

Își întoarse privirea spre Rob și-i zâmbi. Acesta stătea la marginea piscinei, își scutura părul și-i întoarse zâmbetul. Nu era unul răutăcios ci unul care o făcu să tremure. Dar mulțimea o luă aproape pe sus și o declară cea mai bună țintașă din oraș.

– Cum poți pierde așa ceva? o întrebă Barbie.

– Ce? întrebă Jenny.

Barbie îi arătă cu un gest al capului spre piscină. Rob ieșise pe marginea ei. Ea îi admiră corpul ud, musculos și extrem de zvelt.

– Dacă nu mă înșel, șeriful are o nouă cucerire, spuse aceasta uitându-se ironic la Jenny.

– Poftim? întrebă tânăra femeie uimită, aruncându-i priviri de gheață lui Barbie.

– Oh, nici nu știi cât de mult greșești.

– Nu prea cred, răspunse aceasta zâmbind în continuare. De câte zile te întâlnești cu șeriful, Jenny? Ca să știm de când trebuie să ținem socoteala.

– Eu nu... Noi nu... nu este așa cum crezi tu. Noi... noi suntem doar prieteni, asta-i tot.

– Bineînțeles. Și eu sunt Dolly Parton.

– Adevărat! M-a însoțit astăzi deoarece sunt nouă în oraș. Și nu ne-am întâlnit decât astăzi, în semn de bun venit în localitate.

Barbi chicoti.

– Bravo, păpușă. Aș vrea să-mi ureze și mie bun venit de câte ori dorește.

Jenny se întoarse și-l văzu pe Rob, care-și reluase locul pe scăunelul de de-asupra apei, zâmbindu-i.

– Noroc la aruncare, Jenny, spuse acesta.

Cu o mișcare rapidă, Jenny aruncă din nou drept la țintă și Rob căzu din nou în apă. Tânăra femeie începu să aplaude satisfăcută și primi din nou felicitările audienței.

***

– Văd că ești foarte talentată la aruncare, Jenny, auzi ea vocea lui Leroy Hilber în spatele ei.

Se urcase pe o colină de pe care vedea panorama orașului, așteptându-l pe Rob care plecase să se schimbe. Se pare că și ajutorul de șerif era acum în afara programului, deoarece își schimbase hainele și se alăturase festivităților.

– Sunt sigur că ai putea intra în echipa de softball a orașului.

– Mulțumesc, spuse Jenny cu voce răgușită. Nu pentru că era departe de lume sau pentru că o speria, ci din cauză că mâna lui se oprise pe brațul ei dându-i un sentiment de dezgust.

– Ești atât de drăguță stând aici, Jenny, spuse Leroy cu o voce care se dorea sexy. Foarte drăguță.

Jenny ar fi vrut să o ia la fugă. Ura să privească chipul palid al lui Leroy, buzele subțiri și mâna scheletică lipită pe mâna ei.

Își aruncă privirile de jur-împrejur, încercând să caute ajutor. Întâlni privirea lui Rob, care vorbea cu Fred Price. Îi veni să strige, să-l cheme pe Rob să vină cât mai repede, dar Leroy îi urmări privirea și ochii lui o priviră cu răutate.

Sclipirile din privirea lui spuneau că dacă face vreo mișcare ar putea da de necaz. Dar ea nu voia să aibă probleme. Nu într-o zi atât de frumoasă, însă nu mai voia să simtă atingerea lui pe braț.

Rob îi văzu chipul crispat și veni repede spre ei. Luă mâna lui Leroy de pe brațul ei și întrebă cu sarcasm:

– Ce se întâmplă aici?

– Jenny și cu mine discutam, răspunse Leroy în defensivă. Nu-i așa, Jenny?

Tânăra femeie își trecu mâna peste locul unde o ținuse Leroy, într-o încercare zadarnică să-și alunge simțămintele pe care le avusese la acea atingere. Poate că Leroy era un bun ajutor de șerif, dar ca om era de cea mai joasă speță. Și Jenny știa asta mai bine decât oricine.

Rob o luă pe Jenny în brațe, ignorând micul protest pe care-l scosese aceasta.

– Sunt foarte mândru de tine, Jenny.

În acel moment, tânăra femeie se apropie mai mult de șerif, și inima lui tresări. N-o va mai lăsa singură tot restul zilei.

– Unde este Janine, Leroy? Sunt surprins că nu este alături de tine în această zi.

– Este cu familia ei… știi cât de mult ține să fie alături de ei în aceste momente, răspunse Leroy ezitant.

– Oh, bineînțeles. Să nu uiți să-i spui că am întrebat de ea.

– Nu voi uita.

– Și din partea mea transmite-i toate cele bune, adăugă și Jenny. Dacă are nevoie de ceva, spune-i să mă sune.

Rob o privi uimit. Janine Hibler era lidera fetelor care-i făceau zile fripre micuței Jenny. Dar privirea ei sinceră îi arăta ca puterea ei de iertare era mai mare decât înțelegea el.

Dacă nu sunt atent, mă voi îndrăgosti de ea până la sfârșitul zilei, se gândi Rob.

Acest gând îl făcu aproape să pufnească în râs. Avea aproape treizeci și cinci de ani și se purta asemenea unui adolescent, care n-are nici un control asupra sentimentelor.

Leroy se pierdu în mulțime și Rob se întoarse spre tânăra femeie și-i atinse nasul cu vârful degetului.

– Ești bine, iubito?

– Oh… da… mulțumesc.

Capitolul 5

– Mulțumesc, Rob. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

Și Rob avea același sentiment, dar se temea s-o spună deoarece nu credea că l-ar fi crezut.

Se distrase de minune cu Jenny, pentru prima dată în viața lui, și faptul că nu o spunea, era de asemenea ceva nou pentru el. De obicei, o spunea chiar dacă nu era adevărat.

Până și focurile de artificii i se părură deosebite privite prin ochii tinerei femei.

– Îmi pare bine că te-ai distrat, Jenny , spuse el așezând coșul de picnic pe scara verandei din pin alb. Aș fi vrut doar să mă fi lăsat să-ți cumpăr clopoțeii de vânt. Îți plăceau atât de mult.

– Nu puteam să te las să faci asta, Rob. Ce-ar fi crezut lumea?

Ceea ce ar fi vrut el să creadă: să se știe că îi făcea curte lui Jennifer Creighton. Ar fi dorit ca tot orașul să știe asta. În

special bărbații. Astăzi, zărise destule priviri îndreptate asupra ei. Era o tânără femeie foarte atrăgătoare și bărbații nu puteau sta mult timp departe de ea. Stătuse ascunsă timp de șase luni, dar astăzi mulți bărbați din oraș o remarcaseră și-i văzuseră potențialul. Rob avea sentimentul că de mâinie va începe o luptă pentru ea.

– Îți faci prea multe griji, Jenny.

– Știu, spuse ea abia șoptit.

Dumnezeule, cât de mult îmi doresc s-o sărut, se gândi Rob. Prinse mânerul coșului și întrebă:

– Pot să te ajut să duci coșul înăuntru?

– Nu, mulțumesc. Mă descurc și singură.

El spera o invitație la o limonadă în leagănul de pe varandă, dar se părea că avea mult de așteptat. După toate aparențele, ea nu avea nici cea mai mică intenție să-l invite la o băutură răcoritoare.

– Ei, se pare că am avut o zi obositoare, spuse Rob privindu-și vârful pantofilor.

– Da, răspunse ea simplu.

Oare să-l lase să o sărute de „noapte bună“? se gândi ea. Era însă sigură că, o dată captivă în brațele lui puternice, cu greu ar mai fi scăpat.

Din păcate, asta era ceea ce-și dorea. Dar încă nu era timpul. Însă într-o zi... Într-o zi cât mai apropiată.

El îi îndreptă o șuviță de păr de pe frunte, mâna oprindu-i-se mai mult decât era necesar pe obrazul ei, cu pielea atât de delicată.

– Mulțumesc încă o dată pentru picnicul delicios.

– Cu plăcere.

Nu putea să plece. Nu înainte s-o sărute. Nu dorea decât să guste încă o dată din buzele ei tremurătoare. O luă în brațe pentru o îmbrățișare prietenească, o lipi de pieptul lui și o strânse ușor, dar nu era de-ajuns.

– Jenny, te rog, doar un sărut, o imploră privind în ochii mari, căprui. Doar unul.

– Eu... Bine, doar unul, șopti ea.

Atât dorise să audă. Îi luă obrajii în palme și-i atinse buzele, încet, apoi din ce în ce mai apăsat. Acest sărut era cu totul altfel decât celălalt, mai pasionat, mai delicat. Jenny, cu inima bătând nebunește, se lăsă pradă plăcerii.

Când se despărțiră, amândoi cu respirația tăiată, se priviră mult timp în ochi, fără să spună o vorbă. Însă privirile lor spuneau totul.

Rob ar fi vrut să rămână cu ea în noaptea aceea. Știa sigur că Jenny este femeia cu care voia să-și petreacă toată viața. Petrecuse doi ani în minciună, în singurătate, dându-le oamenilor ceea ce doreau, ceea ce așteptau de la el. Era însă timpul ca inima lui să bată la unison cu a altcuiva. Cu a lui Jenny.

Poate că lumea va fi dezamăgită, dar el va fi fericit.

Știa că va trebui să muncească din greu pentru a-și schimba reputația, și nu se aștepta ca Jenny să-l creadă că s-a schimbat peste noapte.

– Noapte bună, Jenny, spuse el încet, atingându-i ușor buzele.

– Noapte... noapte bună.

– Aștept să mă suni, să-mi anunți ziua în care vom lua masa împreună.

– Eu... nu sunt prea sigură.

– Mi-ai promis.

– Bine, am să te anunț.

– Îți doresc vise plăcute.

– Mulțumesc. Asemenea.

Cel mai greu lucru din viața sa a fost acela de a se întoarce și a porni spre poartă. Exact când ieșise în stradă se auzi strigat.

– Da? întrebă el întorcându-se.

– Rob. A fost cu adevărat o zi minunată. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

***

Rob nu o luă direct spre casă. Voia să se oprească în două locuri înainte de a o porni spre casa lui.

Prima oprire nu-i luă decât câteva minute, ieși cu un pachet sub braț și porni spre Fenwick Lane, ferma fratelui său, Trey.

Ferestrele de la stradă erau întunecate, ceea ce nu-l caracteriza pe Trey la această oră. Rob observă totuși o lumină slabă la o fereastră de la etaj. Acolo era biroul lui

Trey și Rob știu că iar era în fața unuia din cele cinci computere ale sale, scriind un nou și complicat program.

Inima lui Rob tresări ca de obicei când venea să-și vadă fratele, care se izolase acolo acum doi ani, imediat după ce era aproape să piară într-un incendiu.

Trey se ascundea deoarece îi era rușine de corpul și de fața lui desfigurate. Chiar propria soție îl părăsise, fugind când îl văzuse cum arată. Asta îl făcuse să se retragă și mai mult în sine și nu mai ieșise deloc în oraș.

La naiba cu Louise. La naiba cu Sarena. La naiba cu toată lumea care-i judecă pe ceilalți după aparențe.

Un gând i se strecură fără să vrea în minte. Cum ar reacționa Jenny văzându-l pe Trey? Știa că nu ar avea repulsie față de el. O urmărise atât de multă vreme și nu văzuse o singură privire urâtă sau furioasă aruncată celor care o necăjiseră în copilărie. Poate doar un sentiment de teamă când îl zărea pe Leroy. Rob era liniștit. Leroy nu avea nici o șansă în fața lui Jenny.

Fără să bată la ușă, Rob o deschise și intră în casă. Ascultă câteva clipe, apoi strigă:

– Hei, amice, ai un vizitator, spuse el urcând scările. Auzi un scrâșnet de scaun pe podeaua de la etaj. Trey îl primi cu un zâmbet slab pe fața plină de cicatrice. Ca de fiecare dată când îl vedea, Rob își puse aceeași întrebare: de ce Trey?

– Ce mai faci, bătrâne? întrebă Trey îmbrățișându-l cu putere.

– Bine, foarte bine. Ai cumva o bere?

– Are vaca lapte?

Trey îl invită să intre în biroul lui plin de calculatoare. Trey fusese fascinat de aceste mașinării de când era micuț. După incendiu, se retrăsese în acest birou și scria programe pentru mari companii de software, în siguranța și liniștea propriei case.

Trey scoase două cutii de bere dintr-un mic frigider, aflat într-un colț al camerei.

– Ai pierdut o petrecere pe cinste, spuse Rob, așezându-se comod pe un scaun.

Trey se întoarse încet și-l privi câteva momente.

– Ei, am un termen de predare presant, spuse acesta.

Amândoi știau însă adevăratul motiv al lipsei lui Trey de la petrecere, dar amândoi se prefăcură că nu acesta era.

– Deci, ai fost la picnic? întrebă Trey, așezându-se pe un scaun. Și cum de ești aici și nu cu încântătoarea ta parteneră?

– O cheamă Jennifer. Și este o doamnă.

Trey clipi, nedumerit.

– Multe dintre femeile din acest oraș sunt niște doamne și totuși asta nu te-a oprit.

– A fost prima întâlnire, încercă Rob.

– Și repet...

– E diferită de celelalte, asta-i tot.

Trey rămase gânditor câteva secunde, apoi, fără să vrea, făcu o grimasă de uimire care-i întinse cicatricele de pe

chip. În același moment, își duse mâinile la față. Toate mișcările care-i antrenau mușchii feței îl făceau să sufere și nu voia ca Rob să-l vadă suferind.

– Deci, cine este acest munte de virtute? întrebă Trey câteva momente mai târziu, ducând cutia cu bere la gură.

– Mai ții minte că acum câteva luni ți-am spus că s-a mutat o tânără femeie în oraș? Aceea care a deschis o florărie pe Maine?

– Creighton?

– Da.

– Dar am auzit că este măritată.

– Oh, nu! spuse repede Rob, insultat de faptul că însuși fratele lui îl credea în stare să umble după femei măritate... Este văduvă de mai bine de doi ani.

– Atunci e în regulă, spuse Trey zâmbind. Povestește-mi despre ea. E drăguță?

– Drăguță, dulce, fină, amuzantă și este a naibii de bună la softball.

– Vai, vai. Este bună la softball? Însoară-te cu ea.

– Doamne ferește! Nu folosi aceste cuvinte în fața mea.

Trey chicoti vesel.

– De ce nu?

– Pentru început, am avut o singură întâlnire. Luă o înghițitură de bere și continuă. Și a doua, știi ce sentimente am pentru acest lucru.

Trey păstră tăcerea un moment.

– E o prostie, Rob. Doar pentru că am avut câte o experiență neplăcută, asta nu înseamnă că nu există și căsnicii fericite.

Rob fu de acord cu Trey. Mariajul părinților lor fusese un exemplu uimitor cât pot fi de fericiți doi oameni care stau împreună. Tatăl lor murise cu cinci ani în urmă din cauza unui atac de cord. Mama lor decedase și ea după șase luni. De inimă rea, fuseseră toți de acord.

Dar în fața lui Rob stătea un om care fusese părăsit de soție în momentele cele mai groaznice ale vieții lui. Apoi venise cearta lui oribilă cu Sarena și ruperea logodnei...

– Am auzit că sunt locuri libere la Concklin, spuse Rob referindu-se la un spital de boli mintale de lângă Charleston. Dacă am să mă gândesc vreodată la căsătorie, te rog să mă internezi acolo.

Trey începu să râdă încet, dar nu comentă nimic. Fiecare dintre ei își bău în liniște berea.

Rob discuta cu el însuși. Știa că poate avea încredere în fratele lui să țină un secret, dar oare putea să i-l încredințeze înainte de a vorbi despre asta cu Jenny? Bineînțeles, lui putea să-i spună totul.

– O mai ții minte pe Fornsworth, cea care stătea lângă noi pe Maple, cu ani în urmă?

Trey se gândi câteva momente.

– Doamna voodoo?

Rob se încruntă.

– Era doar un zvon. Știi că mama ne certa când îi spuneam astfel.

– Știu că ierburile doamnei Fornsworth l-au ajutat pe tata la artrită, răspunse Trey terminându-și berea și punând cutia la coș. De ce mă întrebi? Îmi aduc aminte că au părăsit orașul acum cincisprezece ani.

Rob își termină și el berea.

– Îți mai aduci aminte de copiii ei?

Trey se ridică și se duse să mai scoată încă două cutii de bere din frigider. Îi întinse una fratelui lui, apoi se așeză din nou pe scaun, cu o față concentrată.

– Dacă nu mă înșel, unul dintre băieți a fost cu tine în clasă?

– Ai dreptate. Ed. Și Johnny era cu un an în urma noastră.

– Știu că avea și o fetiță. Cum o chema?

– Jenny.

– Exact. Un copil foarte dulce, spuse Trey deschizându-și berea. Însă vreau să știu unde vrei să ajungi cu toate aceste întrebări.

Rob respiră repede, apoi răspunse încet:

– Jenny Farnsworth este Jenny Creighton.

Mâna lui Trey care ducea cutia cu bere la gură se opri, apoi coborî încet.

– Și cu această Creighton ai fost astăzi la picnic?

– Adevărat.

–- Dumnezeule! Ce motiv a avut să vină aici?

Bună întrebare, se gândi Rob, trecându-și mâna prin păr.

– Nu sunt sigur.

– S-a întors toată familia, sau doar fetița?

– Doar Jenny. Și crede-mă nu mai este fetiță de mult.

– Ce părere au oamenii despre reîntoarcerea ei?

– N-a recunoscut-o nimeni.

Trey deschise gura să spună ceva, dar Rob i-o luă înainte.

– Arată cu totul altfel. Și are alt nume.

– Ți-a spus ea că este Jenny Farnsworth?

– Nu. N-a spus nimănui.

– Și atunci, cum ai recunoscut-o?

Gândindu-se că o să pară ridicol, Rob spuse cu voce joasă:

– După șampon, printre alte lucruri.

– După șampon? întrebă Trey, uimit.

– Era un miros cunoscut din copilărie. Cred că este o rețetă a mamei ei. Și apoi, m-am uitat în ochii ei. Niciodată n-am să pot uita niște ochi atât de frumoși.

Trey se așeză mai bine și rămase gânditor.

– Foarte interesant.

– Poftim?

– Ce culoare aveau ochii Sarenei?

– Poftim?

– Ai auzit bine.

Rob se gândi, și-o imagină în fața ochilor, dar nu-și putu aduce aminte.

– Unde vrei să ajungi? întrebă el iritat.

– Nu avea nici una, spuse Trey chicotind.

– Oricum, spuse Rob încercând să schimbe subiectul care încă îi făcea rău. M-am gândit s-o aduc aici mâine. Să mâncăm împreună.

– S-o aduci, unde? întrebă Trey contrariat.

– Aici.

Lui Trey nu-i venea să creadă.

– De ce?

– Aș vrea s-o cunoști.

– Am cunoscut-o.

Rob mormăi în barbă.

– Când era doar o copilă.

Trey lăsă cutia pe masă și-și încrucișă brațele pe piept.

– N-ai adus aici nici o altă prietenă. De ce ea?

– Pentru că este diferită de celelalte.

– Și vrei s-o testezi?

Rob se opri un moment, deoarece Trey avea oarecum dreptate.

– Vreau s-o cunoști, Trey, doar atât. Tu ești toată familia mea și vreau să-mi cunoască familia.

Trey îl privi cercetător, apoi spuse calm:

– Bine. Mâine, la cină.

– Ce dorești să aduc?

– Pe doamna și o sticlă de vin. Voi găti eu, pentru că tu gătești oribil.

***

Pe Jenny o trezi muzica. Nu, nu chiar muzică. Clopoței. Clopoței de vânt.

Ea zâmbi, se întoarse pe cealaltă parte și-și îngropă fruntea în pernă. Ce vis frumos! Și totul pornind de la Robert Townsend.

Închise ochii și-și reaminti visul. Ei doi zâmbind. Râzând, pe jumătate goi. Uzi din cap până în picioare. Atingându-se. Sărutându-se.

Clopoțeii se auziră din nou.

Confuză, Jenny se ridică în pat cu urechile ciulite, încercând să determine sursa zgomotului.

Crezuse că visează, dar acum era trează și muzica aceea plăcută nu se oprise.

Se uită la ceas. Era ora opt dimineața. Mai erau două ore până la slujbă. Pe de altă parte, clinchetul pe care-l auzea era mult mai aproape și diferit de cel al clopotelor bisericii.

Deschizând ochii mari, întoarse capul spre fereastra deschisă, de unde se părea că vine clinchetul.

Jenny își dădu părul la o parte de pe față și urmări jocul razelor de soare pe covorul alb cu desene roz. Dădu la o parte pătura albastră, pufoasă și călduroasă, și-și vârî picioarele în papuci. Se târî până la baie, se spălă pe față, pe dinți, își dădu cu mâna prin păr și-l aranjă oarecum.

Acum arăta mai omenește, se gândi ea, ducându-se direct la fereastră și privind afară. Vântul care adia era rece și o făcu să se înfioare.

Se ridică pe vârfuri, privind peste tot, dar nu zări nimic. Clinchetul de clopoței venea din fața casei, de pe verandă.

Contrariată, îmbrăcă repede un capot, alb, lung până în pământ, coborî repede scările și deschise ușa.

În partea dreaptă a ușii, Rob urcat pe un scaun, atârna... clopoțeii de vânt. Aceiași clopoței pe care îi admiraseră amândoi cu o zi în urmă, la Thelma și Ralph. Erau din porțelan chinezesc, bleu cu desene crem, de formă ovală.

Ei erau cei care sunau atât de frumos în briza dimineții.

Văzând că fusese descoperit, Rob își termină treaba și coborî pe verandă. Zâmbetul lui era strălucitor ca soarele dimineții.

Jenny veni în fața lui, iritată fără să știe de ce.

– Șerifule Townsend, ce Dumnezeu crezi că faci? întrebă ea cu o voce încă răgușită după somn.

– Bună dimineața, domnișoară Jenny. Îți atârnam clopoțeii.

Ca și cu o zi în urmă, Jenny fu un pic șocată să-l vadă altfel decât în uniformă. În ultimele șase luni nu-l zărise decât în uniforma de șerif, în civil nu venea decât la slujba de la biserică. În această dimineață purta niște pantaloni din pânză de in kaki și un tricou verde.

Se pare că mănâncă bine, se gândi Jenny, cercetându-i cu privirea pieptul musculos și abdomenul plat. Era un bărbat atractiv, pur și simplu irezistibil, concluzionă ea întorcând privirea.

El se așeză în fața ei privind-o din cap până în picioare. Abia atunci realiză că era îmbrăcată doar în capot.

– Scuză-mă. Nu știam că te voi găsi aici!

– Nu te scuza, Jenny. Arăți minunat aaa, ciufulită...

– Hm, ciufulită. Deci, ce răsplată dorești, șerifule Townsend? întrebă ea trecându-și mâinile prin păr.

– Am luat deja un mic dejun copios. Ai putea să mă inviți la o cafea?

– În mod sigur, nu. Nu prepar cafea pentru toți vizitatorii.

– Eu nu sunt un simplu vizitator. Eu sunt partenerul stău din Ziua Orașului.

– Ziua Orașului a trecut.

– Dar partea cu partenerul a rămas, spuse el cu voce înceată.

– Da, șopti ea abia auzit.

Rob deschise ușa la verandă și o luă după umeri.

– Jenny, intră să te îmbraci, după aceea faci cafeaua. Nu plec de aici până nu vorbim și până nu înțelegi.

– Să înțeleg?

– Da, spuse el. Respiră adânc, apoi zâmbi privind-o îngrijorat. Despre noi, Jenny.

Oare încă dormea, oare încă visa? În tot timpul cât se gândise la acest bărbat, niciodată nu visase că ar putea fi posibil că într-o zi ar putea utiliza cuvintele „noi“ și mai ales „Jenny și Rob“.

Se ciupi de braț și durerea o făcu să înțeleagă că nu mai visa de mult.

– Mă întorc imediat, spuse ea repede.

– Voi fi aici, spuse Rob, închizând ușa de la intrare.

Jenny urcă repede scările. Deci, Rob era aici, așteptând-o să vorbească despre ei. Uimitor.

Rob își frământa mâinile. Nu-i venea să creadă că Jenny acceptase să poarte această discuție cu el. Nu dormise aproape deloc în noaptea aceea, gândindu-se, plănuind, așteptând. Nu-și aducea aminte de când nu i se mai întâmplase așa ceva.

A fost de-ajuns doar o zi ca Jenny, cu ochii ei inocenți și buzele pasionale, să-l atingă drept în inimă.

Trebuia cumva s-o facă să înțeleagă că avea nevoie de atenția ei, de afecțiunea ei.

Respirația lui se opri când îi auzi pașii pe scări. Își pieptănase părul, dar câțiva zulufi rătăciți îi încadrau chipul inocent. Își schimbase capotul cu un tricou verde cu dungi albe și cu niște pantaloni trei sferturi bej.

– Bună dimineața, Jenny. Arăți spectaculos în dimineața asta.

Obrajii ei se colorară ușor și genele lungi se coborâră ca niște aripi de fluture.

Într-o zi va face dragoste cu această femeie, se gândi el, cât mai curând.

– Bună dimineața...

Vântul făcu clopoțeii să scoatț clinchete.

– Este bine locul unde am pus clopoțeii? Pot să-i pun oriunde vrei tu.

– Nu. Îmi plac acolo unde sunt acum.

– Mă bucur. Nu se putu opri să n-o atingă. Întinse mâna și-i mângâie ușor obrazul. Când îi auzi, aș vrea să-ți aducă aminte de mine.

– Sunt sigură de asta, spuse ea trecându-și limba peste buze.

Dumnezu știe cum de se putu abține să nu devoreze acele buze pasionale. Fiecare părticică din corpul lui o dorea la nebunie.

– Deci, unde e cafeaua?

– Oh! Am uitat de ea. Dar nu durează decât un minut.

Rob ieși din nou pe verandă și se întoarse cu un rucsac.

Jenny deschise o ușă care dădea spre spatele casei.

– După dumneavostră, spuse el făcând o reverență.

Intrară pe un hol imens și Rob se gândi cât de mică părea Jenny într-un astfel de loc. Trecuse mult timp de când nu mai intrase în această casă, dar nimic nu părea să se fi schimbat.

Deschizând o nouă ușă, Jenny intră într-o bucătărie imensă ale căre ferestre dădeau în curtea din spate. Singura concesie modernă în această încăpere era o mașină de spălat vase. În rest, totul era ca pe vremea părinților și bunicilor lor.

Ea înconjură imensa masă de bucătărie, în timp ce Rob se așeză pe un scaun și privi amuzat cum Jenny își vărsa toți nervii pe ustensilele de făcut cafea. Era tulburată și lui îi plăcea să creadă că avea acest efect asupra ei. Se părea că nu-i era indiferent și acesta era un pas înainte.

– Jenny? spuse el atingând-o ușor în timp ce trecea pe lângă el.

Tânăra femeie tresări, tulburată.

De fapt, este mai mult speriată, se gândi Rob.

– Am adus câte o gustare, spuse Rob scoțând două caserole cu omletă cu șuncă din rucsac.

Jenny se întoarse și-i zâmbi scurt. Scoase din dulap două farfurii, două furculițe, două cuțite și două șervețele pe care le așeză unul lângă altul pe masă. Turnă cafea în două cești, iar în fața lui așeză un bol cu zahăr și o carafă cu lapte.

– Jenny? întrebă el din nou luând cu furculița o bucată de omletă.

– Da, răspunse ea împingând farfuria cu omletă, după ce luase doar o firimitură.

– Sper că nu ai uitat de masa pe care trebuia s-o luăm împreună?

– Mmm... nu.

– Aș fi onorat să cinezi cu mine în seara aceasta.

– Diseară?

– Da. Aș dori să mă însoțești acasă la fratele meu Trey.

Ea ridică privirea, mirată.

– La Trey?

Rob începu să râdă.

– Ești cumva papagal în dimineața aceasta?

– Cred că... ar fi mai bine să nu merg.

– De ce nu?

– Ce va crede lumea?

– Despre faptul că suntem prieteni?

– Știi foarte bine că oamenii vor începe să vorbească.

– Lasă-i să vorbească. Noi doi vom ști adevărul.

– Nu pot suporta vorbele răutăcioase. Jenny scutură din cap. N-aș vrea să te simți prost din cauza mea, Rob.

Inima lui tresări.

– Ascultă-mă, Jenny Creighton. Nu există nici un motiv pentru care să mă faci să mă simt prost. Aș fi foarte mândru să-mi fii iubită, dar pentru moment sunt foarte mândru că-mi ești prietenă.

– Oh, Rob, spuse ea repede. Mai sunt atâtea lucruri pe care nu le știi despre mine.

– Atunci... spune-mi-le.

Ea ezită un moment, își împreună mâinile tremurătoare, apoi spuse cu voce înceată.

– Numele meu de domnișoară era Farnsworth.

– Știam.

Jenny rămase cu gura căscată.

– Știai?!

– Mi-am dat seama ieri.

Ea se ridică brusc și se duse în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei.

– Oh! Și de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

El se ridică dorind să se apropie, dar Jenny îl opri cu un gest al mâinii.

– Am așteptat să-mi spui tu. Știam că o vei face în clipa în care te vei simți în siguranță cu mine.

Jenny începu să tremure din toate încheieturile.

– Cui i-ai mai spus?

– Doar lui Trey.

Îl privi mult timp, fără să știe dacă poate să aibă încredere în el sau nu.

– De ce n-ai mai spus-o și altcuiva?

– Știu că ai un motiv bine întemeiat să ții acest secret.

– Ai dreptate.

– Și care ar fi acesta? întrebă el făcând un pas în direcția tinerei femei.

– Când am revenit în oraș, eram sigură că voi fi recunoscută. De asemenea mă așteptam la câteva remarce răutăcioase de la câteva persoane. Știi tu care sunt acelea.

Ar fi vrut să-i spună că nu era adevărat, dar nu putu să rostească acest lucru. N-o va mai minți niciodată.

– Da, știu care sunt acele persoane.

– De aceea, aș dori să nu mai spui nimănui ceea ce știi.

El ridică mâinile spre cer, apoi le lăsă să-i cadă pe lângă corp.

– Nu înțeleg de ce. Uită-te la tine. Ești frumoasă, talentată, ai o afacere de succes. Ești mult deasupra celor care ți-ar dori răul. Pe de altă parte, se pare că i-ai și iertat pe cei care ți-au făcut răutăți în trecut.

Ea începu să râdă și-și trecu mâna prin păr.

– Fac tot ce pot. Nu este chiar așa de ușor.

– Vei reuși.

Jenny se întoarse la masă, ridică ceașca și luă o înghițitură de cafea, după care rămase câteva momente pe gânduri.

– Acum înțelegi de ce nu mă pot întâlni cu tine?

– Nu prea...

– Oh, Rob, cum de nu înțelegi? Oamenii vor râde de tine și eu... n-aș putea suporta asta.

– Să râdă? De ce? Pentru că mă întâlnesc cu cea mai drăguță fată din oraș?

– Pentru că te întâlnești cu „Jumbo Jenny“, răspunse ea cu voce plină de emoție.

– Dumnezeule! Uită-te în oglindă, Jenny! Ai o siluetă perfectă! De fapt...

– Să nu-mi spui că tu crezi că sunt prea slabă, i-o tăie ea înainte să mai poată spune ceva.

– Bine, n-o voi spune. Sorbi din cafea și apoi o luă de mână. Cel care va spune o vorbă rea despre tine va avea de-a face cu mine.

– Oh, Rob. Cu bătaia nu vei rezolva nimic. Nu este drept.

– Lasă-mă pe mine să decid ce este drept. O prinse de mijloc și o privi în ochi. Vreau să-mi dai o șansă, Jenny. Știu că reputația mea te-a speriat, dar îmi voi da toată silința să-ți dovedesc că pot fi un bărbat de cuvânt. Te rog.

– Bine, spuse ea încet, după o lungă tăcere. Dar vom începe prin a fi prieteni. Da?

– Cum vrei tu.

– Rob?

– Da, Jenny?

– Te rog... nu mai spune nimănui despre mine. O voi face eu când voi fi pregătită. Bine?

– În regulă. Va fi secretul tău. Degetele lui îi atinseră ușor obrajii. Și acum, îmi răspunzi la întrebare? Îmi faci onoarea de a cina cu mine în seara aceasta?

– Aș fi încântată... șerifule.

Capitolul 6

Trey Townsend era mult mai drăguț decât fratele lui mai mic, decise Jenny, după o scurtă meditație. Oh, avea câteva cicatrice pe față de la accident, dar când priveai în ochii lui albaștri - la fel ca ai lui Rob - acestea dispăreau ca prin farmec. Și fusese atât de nervoasă când Rob o invitase acasă la Trey.

Acesta îi așteptase în leagănul de pe veranda superbei sale case.

– Trey, ți-o amintești pe Jenny Farnsworth? întrebă Rob.

Trey zâmbi și-i luă mâna în a sa.

– Oh, bineînțeles. Bine ai venit, Jenny.

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

– Este o plăcere pentru mine, Trey. Au trecut câțiva ani de atunci.

– A trecut foarte mult timp. Dar ai devenit o femeie foarte drăguță. Îi conduse până în fața ușii și-i invită înăuntru.

Rob priv fix chipul lui Jenny, căutând un semn de dezgust sau cel puțin o strângere de inimă. Dar părea că era fericită că-l vedea pe Trey.

Sufrageria era mobilată simplu, dar cu gust, în stil Brachelor.

Jenny se așeză pe o canapea îmbrăcată în catifea albastră. Era bucuroasă că nu se îmbrăcase prea formal pentru această seară. Rob și Trey erau în blugi și tricouri, și ea optase după multe încercări pentru o fustă din piele de căprioară și un tricou cu dungi roșii și albe.

– Ce să-ți aduc de băut, Jenny? întrebă Trey. Vin? Bere? Suc?

Jenny vru să ceară o cola dietetică, dar îl privi pe Rob care deja o urmărea întrebător.

– Un pahar de vin roșu, te rog.

– Și tu, maimuțoiule?

– Bere.

Trey se pregăti să iasă. Jenny presupuse că voia să se retragă în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva la pregătirea cinei? întrebă ea făcând gestul de a se ridica.

Rob interveni imediat prinzând-o de mână.

– Nici o șansă. Bucătăria este teritoriul lui.

– Locuiește singur în casa aceasta imensă?

Rob o privi puțin îngrijorat.

– Acum, da.

Jenny se încruntă. Nu voia să-și vâre nasul unde nu trebuia, de aceea schimbă subiectul.

– Uitasem cât de mult semănați voi doi.

Ochii lui se îngustară.

– Puțin, da.

– Puțin? Parcă ați fi gemeni, cu excepția...

– Cu excepția? întrebă el brusc. Cu ce excepție?

Care era problema? se întrebă ea. De ce s-a supărat așa de tare?

– Cu excepția părului. Al lui este mai întunecat ca al tău.

– Oh, spuse el râzând. Da, așa e.

Jenny îi împinse ușor mâna care se sprijinea încă de brațul ei.

– Ce credeai că am să spun?

– Nimic, spuse el tușind.

Jenny ar fi vrut să-l forțeze să-i spună ce gândea, dar intrarea lui Trey o făcu să se răzgândească. Acesta îi întinse paharul cu vin și Jenny observă o cicatrice roșie care dispărea sub mâneca bluzei. Rezistă cu greu tentației de a-l atinge și de a-l întreba dacă îl mai doare.

– Mulțumesc, spuse ea zâmbindu-i cu căldură.

– Cu plăcere.

Îi întinse berea fratelui său și se așeză alături de acesta.

– Spune-mi, Jenny, ce mai fac ai tăi?

– Părinții mei au murit anul trecut, răspunse ea plecându-și privirea.

Rob veni mai aproape.

– Oh, îmi pare rău. Nu știam.

– Îmi pare cu adevărat rău să aud asta, spuse și Trey.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Îmi pare cu adevărat rău, spuse Rob, trecându-și mâna după umerii ei. Ai tăi erau niște oameni de treabă.

Jenny simți cum îi curg lacrimile.

– Da, erau buni. Mulțumesc pentru vorbele bune.

– Tocmai am vorbit cu Rob despre ei. Mama ta ne-a fost de real folos când era tata bolnav.

Lacrimi firebinți curgeau din ochii ei și nu putea să le oprească. Clipi repede de câteva ori și încercă să zâmbească.

– Oh, Jenny, șopti Rob. Uite ce-ai făcut, îi reproșă el fratelui lui.

– La naiba. Îmi pare rău, Jenny.

– Nu! Nu, e din cauza ta! Îmi pare bine că simți asta pentru ei. Nu mă băga în seamă. Sunt o proastă sentimentală.

– Faptul că-ți iubești familia nu te face o proastă, iubito. Și noi avem aceleași manifestări când ne gândim la părinții noștri. Nu-i așa, Trey?

– Bineînțeles, spuse Trey repede. Jenny surâse și-i privi cu bunăvoință pe cei doi frați, imaginându-și-i plângând. Erau adorabili, amândoi.

Trey schimbă repede subiectul, și următoarele douăzeci de minute vorbiră despre afacerea lui Jenny, și despre ultimele bârfe din Daredevil. Jenny râse din toată inima cu cei doi frați, cu toate că se simțea stânjenită de mâna lui Rob care se odihnea pe talia ei.

Dacă ar fi fost în stare, s-ar fi desprins de el și I-ar fi spus să păstreze distanța, dar trupul ei nu dorea asta, așa că rămase lipită de el.

Mirosuri delicioase veneau dispre bucătărie și Trey se scuză, lăsându-i pe Jenny și Rob singuri încă o dată. Jenny ar fi vrut să se ridice să exploreze camera, să citească titlurile cărților din biblioteca de lângă șemineu, să ia o gură de aer proaspăt de la fereastră, dar nu făcu nici unul din aceste lucruri.

Rob îi întoarse cu un gest delicat fața spre el și-i văzu focul din privirea albastră.

– Jenny, șopti el, ghicește ce aș dori să fac în acest moment.

Se aștepta ca ea să-i răspundă? N-o va face. Doamnele nu spun asta. Și bineînțeles că ea era o doamnă.

Degetele lui îi atinseră gâtul, apoi urcară până spre buze.

– Sărută-mă, spuse ea, dar nu ca un răspuns la întrebarea lui, ci mai mult ca o dorință. Din bucătărie se auzeau sunetele preparării mesei și se simțiră în siguranță pentru câteva minute. Rob o ascultă și-i atinse buzele ușor, cu delicatețe.

Încet, se întoarse spre el și-și trecu brațele în jurul gâtului lui. Dorea să-l simtă cît mai aproape de ea. Trup lângă trup, începură să se mângâie, încălzindu-se tot mai mult. Gura lui voluptuoasă se plimba pe gâtul și pe pieptul ei, dându-i senzații încântătoare. Fusta scurtă i se ridicase, lăsându-i piciorul gol. Era un lucru absolut indecent, dar

nu-i păsa. Un sentiment mai presus de puterea ei de înțelegere o făcea să-și dorească mai mult.

Cu o ultimă forțare, se desprinse de el și respiră adânc. Ochii lui Rob erau cenușii, plini de pasiune și dorință.

– Te doresc, spuse el cu voce răgușită.

Îi luă mâna și i-o puse pe pieptul lui.

– Simți cât de mult te doresc?

Ea fu surprinsă de reacția lui. Îi simți pielea înfierbântată și-i simți bătăile accelerate ale inimii. Se aplecă din nou spre el și-și întredeschise buzele, pentru un sărut franțuzesc. Se gustară, fiecare în parte. Pentru Jenny, era prima oară în viață când își dorea ca un sărut să nu se mai sfârșească.

Într-un final, Rob se desprinse de ea, respirând sacadat.

– La naiba, Jenny, ce faci cu mine este un lucru uluitor.

Ea se ridică repede și se duse în fața ferestrei. Se simțea pierdută în brațele lui. Era în stare de orice nebunie.

– Jenny. El o prinse de șolduri și o forță să se întoarcă spre el. Jenny, întoarce-te. Te rog să nu regreți ce s-a întâmplat.

– Nu-mi vine să cred că am putut face asta în casa fratelui tău.

– Ai vrea s-o fi făcut în parcul din mijlocul orașului? întrebă el cu un ton amuzat.

Jenny se încruntă. Se lăsase pradă acestui sărut cu toată ardoarea și el glumea.

– Trey nu ne-a văzut.

– Dar ar fi putut, spuse ea.

– Câte femei ai mai sărutat în această cameră? întrebă ea, dar imediat regretă.

El o privi calm.

– N-am mai adus nici o femeie în casa lui Trey. Este o regulă.

Și ea trebuia să creadă asta?

– Deci, eu sunt o excepție de la regulă?

– Da, răspunse Rob sincer.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce m-ai adus aici?

Pe chipul lui apăru o grimasă de vinovăție care dispăru însă repede.

– Îmi placi, Jenny. Și îmi place și fratele meu. De ce nu mi-aș dori să iau cina cu doi oameni pe care-i plac?

Suna rezonabil. Deschise gura să spună ceva, dar în acel moment apăru Trey.

– Ce-am pierdut? întrebă el, văzându-i pe cei doi în picioare.

– Jenny tocmai m-a întrebat câte femei am mai adus ca să-ți testeze abilitățile de bucătar, răspunse Rob lovind-o ușor cu cotul pe Jenny.

Trey începu să râdă, însă imediat se încordă. Cicatricele de pe obraz nu-i dădeau voie să facă acest efort și fața lui se crispă de durere.

Inima lui Jenny se strânse de milă și stânjeneală văzând expresia lui Trey. Fără să se gândească, se duse spre el și-i mângâie ușor cicatricele.

– Încă te mai dor, nu-i așa?

– Jenny! strigă Rob.

Dar Trey nu se retrase și o privi drept în ochi.

– Ei, câteodată.

– Jenny, oprește-te, spuse Rob, cu durere în glas.

Toată lumea păstră o tăcere stînjenitoare. Dar ea nu putea sta fără să găsească o soluție de ieșire din această criză.

– În cât timp e gata cina? întrebă ea.

Trey păru intimidat de această schimbare rapidă de subiect.

– În douăzeci de minute, așa cred. Mai dorești un pahar cu vin?

Jenny scutură din cap.

– Nu acum. Trebuie să fug într-o misiune.

– O misiune? întrebă Rob neliniștit. Jenny, ce vrei să spui?

Ea începu să zâmbească.

– Vin imediat, promit. Nici nu veți băga de seamă că lipsesc.

– Vin cu tine.

– Nu e nevoie. Stai cu Trey și ajută-l la masă.

– Nici o șansă, murmură Trey. Vreau să mâncăm ceva comestibil.

Rob se apropie de ea și o întrebă în șoaptă:

– Ce se întâmplă?

– E o surpriză. O să vin imediat.

Înainte ca el să mai scoată un sunet de protest, ea părăsi camera și ieși repede din casă. După ce coborî scările verandei, o porni la fugă.

***

– Deci, a trecut testul? îl întrebă Trey pe fratele său, în timp ce mergeau spre bucătărie.

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă Jenny a trecut testul „pot să mă uit la fratele lui Rob“?

– Nu înțeleg ce vrei să spui? spuse Rob cu un ton indignat.

– Pe naiba, replică Trey.

Rob se îndreptă spre frigider de unde scoase o cutie cu bere.

– În sfârșit... poate că am vrut să văd dacă este cu adevărat diferită de Sarena. Poți să mă învinuești de ceva?

Trey îl privi îndelung pe Rob și-și dădu seama cât de mult semăna acesta cu tatăl lor, care era un cavaler desăvârșit. Poate era timpul să fie și el la fel.

Trey întinse mâna și luă cutia cu bere din mâna fratelui său care se întoarse spre frigider și luă alta pe care și-o deschise.

Trey privi cutia mult timp înainte să vorbească:

– Cred că a trecut testul cu brio. Ești de acord?

Oh, bineînțeles că-l trecuse cu brio. Dar nu numai în fața cicatricelor lui Tery. La fel credea și despre sărutul și

pasiunea cu care aproape i se dăruise. Jenny era o femeie pasională. Închise ochii și-i văzu ochii mari, căprui, umezi, de căprioară, care-l priveau cu intensitate.

Trey îl atinse pe braț și-l trezi din visare. Fața lui Rob se înroși.

– Da, ai dreptate.

Fața lui Trey se destinse și un zâmbet ușor îi lumină ochii.

– Nu i-a fost frică să mă atingă.

Aceasta îl șocase pe Rob. Jenny nu întorsese capul și nici nu se prefăcuse că nu vede cicatricele lui Trey. Și când îi sesizase durerea care i-o provocaseră, reacționase calm, nu din compasiune, ci din preocupare și interes. Rob era atent, simțea cum începe să se îndrăgostească de această femeie.

Totuși, acest lucru nu-l speria prea tare. Cel mai tare îl speria faptul de a face dragoste cu ea.

– Nu crezi că e prea slabă? întrebă el fără altă introducere.

Trey clipi uimit și-și privi fratele în ochi.

– Nu prea. Tu așa crezi?

– Știi cu ce a venit de mâncare la picnicul de ieri? Pentru ea, bineînțeles.

– Ce?

– Morcovi și țelină.

– Și?

– Cum adică? Cine își aduce morcovi și unt de arahide la o petrecere?

– Și? Este o mâncare sănătoasă. Nu văd nimic rău în asta.

– Asta spunea și ea. Spune că-și întreține silueta.

– Are sens, spuse Trey zâmbind.

– Sunt totuși îngrijorat. Știi tu, după cum arăta în copilărie.

– Mie mi se pare la fel de drăguță.

Rob nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Dar i se păru că acel zâmbet era oarecum malițios.

– Și cred că din această cauză îți place acum de ea. Dacă era la fel de plinuță, n-ai fi băgat-o în seamă, continuă Trey.

– Mi-ar fi plăcut oricum, spuse Rob repede, însă nu era sigur că acesta era adevărul.

Trey scoase o tavă din cuptor și o puse pe masă. Un miros delicios de șuncă și fasole verde năvăli în toată bucătăria. Trey preparase mâncarea favorită a fratelui său și spera că îi va plăcea și lui Jenny. Rob încercă să rupă o bucățică din șuncă, dar fratele său îl lovi peste mână cu o lingură de lemn.

– Am o problemă în ceea ce o privește pe Jenny, spuse Rob, știind că Trey o să-i dea cel mai bun sfat.

– Care este aceea?

– Jenny și-a făcut o impresie greșită...

Trey luă o pâine și începu s-o taie cu mașina de feliat.

– Impresie? întrebă acesta într-un final, când văzu că fratele său nu mai continuă. Ce fel de impresie?

Rob privi mult timp copacul din fața ferestrei.

– Are impresia că sunt un fel de gigolo.

Trey începu să râdă.

– De ce oare și-a făcut o astfel de idee despre tine?

– Din cauza mea.

– Ce? I-ai spus tu că faci asemenea lucru?

– Nu. Pur și simplu după buchetele de flori pe care le-am comandat la florăria lui Jenny.

– Ai cumva cumva coeficientul de intelugență al unui gândac, frate?

– Ei bine, nu m-am gândit că o să doresc să mă întâlnesc cu ea, spuse Rob în defensivă. Credeam că o ajut să-și pună afacerea pe picioare.

– Mi se pare corect ca acum să nu i se pară că sentimentele tale sunt sincere.

– Ai mare dreptate. Nu-mi dă voie să-i fac nici măcar un complimennt. Crede că sunt doar vorbe dulci pe care... hmmm.

– Am înțeles. Și e adevărat?

– Oh, nu! Dar imaginea celor care se întâmplaseră în camera de zi a lui Trey era încă vie în mintea lui. Rob ar fi vrut în acele momente s-o târască în patul lui. Privirea lui Trey ațintită asupra lui îl făcu să-și dea seama că acesta îi știa adevărul.

– Ei bine, aș vrea să fac lucrurile cum trebuie.

– Asta este bine, deoarece concetățenii noștri i-au făcut destul rău în copilărie și nu aș dori să sufere din nou.

– Din partea mea n-o să se întâmple nimic rău.

– Ai face bine să te ții de cuvânt, spuse Trey întorcându-se spre frigider.

***

În acest timp, Jenny ajunse din nou în fața ușii lui Trey și respiră adânc. Picioarele o dureau din cauza alergatului în sandalele cu toc. Transferă recipientul pe care-l ținea în mâna dreaptă în cea stângă și trase de clopoțel.

Auzi pașii unui bărbat înainte ca ușa să se deschidă în fața ei și să apară Rob, zâmbitor.

Era atât de atrăgător în penumbra camerei, încât inima ei tresări fără să vrea.

– Nu trebuie să bați la ușa lui Trey, Jenny, spuse Rob invitând-o înăuntru. Este oricând deschisă pentru familie și prieteni.

– Prieteni? întrebă ea râzând, în timp ce-l urmărea. Nu-l cunosc pe Trey decât de o oră.

– Trey are un real talent în a judeca caracterul oamenilor, iubito. Și tu ai devenit prietena lui. Crede-mă, măcar o dată.

– Oh, sunt onorată să fiu prietena fraților Townsend.

Rob zâmbi și o privi adânc în ochi.

– Credeam că am trecut peste partea cu prietenia.

Jenny intră imediat în panică. Inima ei începu să bată mai tare și se văzu în fața unui buchet de flori conținând un bilețel cu vorbe dulci. Respiră adânc și se trase un pas înapoi.

– Te rog, Rob, ai promis.

El continuă s-o privească scrutător, apoi spuse simplu:

– Așa este, Jenny. Și mă voi ține de promisiune. Sunt prietenul tău.

Acum, inima lui bătea mai tare.

– Mulțumesc, spuse Jenny plecând ochii.

– Ce ai aici? întrebă el arătând spre borcănelul ce-l ținea în mână.

– Oh, este pentru Trey.

– Nu arată ca un borcan cu dulceață, nu-i așa?

Jenny începu să râdă și atmosfera dintre ei se destinse.

– Nu, nu.

Pentru o fracțiune de secundă palma ei îi atinse pieptul și întâlni mușchii bine întinși de sub tricoul bej.

Rob îi prinse privirea și observă emoția care o străbătu. Îi luă mâna și i-o puse direct pe inimă. Ea simți bătăile puternice și inima ei începu să bată la unison cu a lui.

– Am și eu una, spuse el în șoaptă.

– Ce ai și tu? întrebă Jenny cu voce gâtuită.

– Am o inimă, Jenny. Una la fel ca a ta.

– Știam asta, Rob. Nu m-am îndoit niciodată.

– Și este la fel de vulnerabilă ca a ta.

Ochii lui păreau sinceri și cuvintele lui îi ajunseră în suflet. Era periculos. Era pe punctul de a-i dărui inima pe un platou de argint. Dar oare putea avea încredere în el? Nu era oare doar viitoarea lui cucerire? Nu era doar felul lui de a o cuceri și de a împărtăși cu ea doar plăcerile carnale? Nu avea de unde să știe. Singurul lucru pe care-l știa despre Rob Townsend era că putea fi capabil s-o facă să uite de toate și să se lase pradă sentimentelor de moment.

Jenny începu să râdă ușor, neștiind cum să reacționeze. Își simțea picioarele de ceară și-i era frică să nu cedeze. Nu știa ce să spună și nici ce să facă. Își trase ușor mâna.

Rob zâmbi și spuse:

– Cred că Trey se întreabă ce e cu noi. Haide, Jenny. Vino să-i dai borcanul cu gem de gândaci.

O prinse de mâna liberă și o conduse spre bucătărie.

Trey amesteca salata, dar ridică privirea și le zâmbi când intrară.

– Ți-ai îndeplinit misiunea, Jenny?

Jenny nu răspunse, doarece rămăsese privind de jur-împrejur. Dacă restul casei arăta ca un magazin de antichități, bucătăria era o operă de artă. Oricine ar fi fost bucuros să aibă o asemenea bucătărie.

– Ceva miroase îmbietor, spuse ea cu sinceritate. De fapt, aici sunt mai multe mirosuri.

Trey continuă să amestece în salată.

– Sper să-ți placă tot ce am gătit. Rob, oferă-i lui Jenny un pahar cu vin.

Rob ieși din încăpere și Jenny se apropie de Trey, uitându-se în castronul cu salată. Erau mai multe feluri de frunze, mandarine și un fel de nuci. Nu mai văzuse niciodată o asemenea salată, dar arăta foarte bine.

– Sunt impresionată, Trey. Cred că ți-ai ratat cariera. Ar trebui să fii bucătar șef.

El se încruntă, dar privirea ei sinceră îl făcu să se destindă.

– Când nu ieși prea mult în lume, înveți să faci destul de multe lucruri.

Jenny se așeză pe un scaun alături de el.

– Ce ești tu, un fel de pustnic? întrebă ea calm.

– Mmm, cred că aș putea spune și așa.

– Oh, Trey, spuse ea dezamăgită. Nu te întreb de ce, dar cred că știu.

El turnă câteva linguri de ulei în salată, o amestecă din nou și o vârî în frigider.

– Nu e mare lucru, Jenny. Nu vreau ca cetățenii din Daredevil să-mi facă nici un favor.

– Un favor? Trey, ai uitat ce erai înainte? Erai cel mai popular tip de pe aici. Fotbalist de excepție, glumeț și politicos. Cel mai dorit bărbat din oraș.

– Nu mai sunt ce am fost.

Rob intră și Trey nu mai spuse o vorbă. Dar Jenny nu se lăsă învinsă.

– Câteva cicatrice, și fugi și te ascunzi?

– Jenny! strigă Rob. Tu nu știi totul.

– Atunci spuneți-mi.

– Nu, spuse Trey. Cina este deja gata, și nu vreau să ne pierdem apetitul.

Jenny n-ar fi vrut să termine conversația, dar nu avu ce face. De fapt, nu era treaba ei. Însă nu înțelegea de ce un bărbat atât de bine făcut se ascunde de lume din cauza înfățișării. Dar nu avea nici un motiv să-l judece. Oare de ce-și ascundea și ea adevărata identitate? Știa foarte bine cât de răi erau oamenii.

– Trey, îmi pare rău, spuse ea. N-am nici un drept.

Trey zâmbi liniștit.

– Nu e nimic rău în a avea o inimă mare, Jenny.

Jenny puse borcanul în mijlocul mesei.

– Am ceva pentru tine, Trey. Dacă accepți.

Obrajii bărbatului se înroșiră.

– Un cadou? Pentru mine?

Ea dădu aprobator din cap.

– Ei bine, nu se poate spune că este chiar un cadou. Trase adânc aer în piept. Dar înainte să ți-l dau, vreau să te avertizez.

– În legătură cu ce?

– Știi bine ce reputație avea mama în oraș. Câțiva oameni o numeau chiar vrăjitoare din cauza fierturilor din ierburi pe care le făcea.

Trey chicoti.

– Da, și mulți dintre ei se strecurau noaptea în casa mamei tale, rugând-o să le prepare ceva când medicina dădea greș.

– Niciodată nu se dădea mare cu leacurile ei. Dar știu că mama și tatăl vostru o apreciau pentru leacurile ei împotriva artritei.

– Ai dreptate.

– Deci asta e, spuse ea împingând borcanul spre el.

– Ce este asta?

– Este o alifie făcută de mama mea... pentru arsuri.

Trey clătină din cap.

– Am încercat tot felul de alifii de la farmacie, Jenny. M-au ajutat puțin, dar nu prea mult.

– Am văzut și eu cîteva. Ce e ciudat, multe dintre ingredientele lor se regăsesc și în această alifie. În afară de chimicale. Știu că ești reticent, dar să știi că e foarte bună. Știu asta deoarece și eu m-am ars foarte rău, cu ulei încins, când aveam cincisprezece ani. Chiar aici, spuse Jenny și-și trase mâneca arătându-și brațul. Într-un loc avea pielea puțin mai închisă la culoare, dar nu se vedea decât dacă te uitai destul de atent. Cei doi frați se apropiară și-i examinară atent brațul. Rob atinse pielea cu degetul și-l mângâie.

– Probabil că ai aplicat leacul imediat după arsură, Jenny, spuse Trey punându-și mâna pe cicatricele lui. Aceste răni au o vechime de doi ani.

– Dar nu riști nimic dacă încerci.

– Ce conține acest leac? întrebă Rob.

– Oh, un pic de ceva, un pic de altceva. Aripi de liliac, cozi de șobolani, picioare de porc, lucruri obișnuite.

Amândoi bărbații începură să râdă.

Jenny desfăcu capacul borcanului, și un miros pătrunzător de ierburi și aloe se împrăștie în aer.

– Pfui! spuse Trey strâmbând din nas.

Tânăra femeie începu să râdă.

– Ei, nu miroase chiar a aftershave. Îi întinse alifia pe față apoi cu o voce sigură, îi ordonă: scoate-ți tricoul.

– Poftim? spuseră Rob și Trey în același timp.

Ea îi atinse cicatricele de pe braț.

– Presupun ca astea se continuă și pe piept.

– N-ai să-l vezi pe fratele meu dezbrăcat, spuse Rob cu o voce iritată.

– Am mai văzut busturi de bărbați până acum. De fapt, văzuse unul impresionant chiar cu o zi înainte.

– Nu-mi pasă, spuse Rob, cu o față îmbufnată. N-ai să-i vezi pieptul dezgolit și nici n-ai să-l atingi, pot s-o fac eu însumi.

– Excelentă sugestie, întări Trey.

– Te porți prostește, spuse ea privindu-l neîndurător.

– Nu-mi pasă.

Trey interveni zâmbitor.

– Probabil că pot s-o fac eu singur. Nu sunt paralizat. Să-mi spui doar ce să fac.

– Foarte bine, spuse Jenny, jenată. Să întinzi puțină cremă de-a lungul cicatricelor în fiecare zi. Mai ales după duș.

– O voi face.

– La început vei simți o căldură puternică, dar nu insuportabilă. După câteva zile, vei vedea rezultatele. Pielea nu te va mai durea când se întinde și după câteva săptămâni culoarea își va reveni aproape la normal.

– OK, spuse Trey luând borcanul. Mulțumesc, Jenny, și vocea lui suna foarte recunoscătoare. Ea probabil credea în puterea miraculoasă a leacului, dar el nu era prea încrezător. Dar îi va urma sfaturile. Nu putea să-i facă mai rău.

– Când îl termini, să mă suni să-ți mai aduc.

– Cât costă?

– Oh, Trey Townsend, chiar crezi că aș putea lua bani de la tine?

– Vreau s-o fac, Jenny. Vreau să-ți plătesc exact cât face.

Jenny știu că în fața mândriei lui nu avea argumente. Așa că se gândi un moment, apoi zâmbi.

– Te costă o masă în fiecare sâmbătă.

– Cu multă plăcere. Voi fi încântat de o asemenea companie.

– Hei, nu te umfla în pene, strigă Rob. Voi fi și eu pe aici.

Capitolul 7

– Sunt ca un balon! spuse Jenny când ajunseră în fața casei ei.

Rob chicoti.

– A fost o adevărată încântare să te văd mâncând bine.

Jenny se mângâie pe burtă.

– A fost delicios. Mâine va trebui să fac patru ore de exerciții pentru a elimina caloriile pe care le-am depus astăzi.

Rob ar fi dorit s-o contrazică, dar cuvintelr îi rămaseră în gând. Trey avea dreptate. Jenny dorea să fie sănătoasă.

– Ce-ai zice de o plimbare pe Main?

– Nu te-ai plictisit încă de mine? spuse ea încet.

– Nici o șansă, iubito. Te-am rugat să facem o plimbare deoarece încă nu sunt pregătit să te las să pleci. Este destul de devreme. Și știu foarte bine că n-ai să mă inviți la o ceașcă de cafea.

Ea rămase tăcută și gânditoare.

Lui Rob nu-i venea să creadă cât de mult îi plăcea compania tinerei femei. Cina fusese un adevărat succes. Jenny îi dovedise că nu era doar o tânără drăguță, ci și o femeie inteligentă care susținuse tot timpul conversația cu subiecte dintre cele mai deosebite: politică, sport și le recomandase cărți foarte bune.

Trey fusese la fel de încântat de compania ei. Și când îl sărutase pe obraz la despărțire, fratele său se înroșise de plăcere.

– Am fost prea deplasată când i-am cerut lui Trey să venim în fiecare sâmbătă la cină? Nu cumva leacul meu de ierburi îl costă prea mult?

Rob își trecu mâna pe după umerii ei și porniră pe stradă.

– Oh, în nici un caz, scumpo. Este foarte încântat. Nu are prea multă companie, și va fi încântat să gătească pentru tine.

– Dacă nu iese niciodată, cum își face cumpărăturile?

– Grimes îi trimite un băiat cu tot ce dorește de două ori pe săptămână.

Jenny păstră tăcerea câteva momente. Noaptea era superbă. Stelele străluceau ca diamantele și luna era aproape plină. În aer plutea un miros de liliac.

Când trecură pe cealaltă parte a străzii, Jenny se opri și-l privi pe Rob în ochi.

– Te rog, Rob, spune-mi adevăratul motiv pentru care Trey nu mai vrea să iasă din casă. Nu-l cunosc prea bine, dar

sunt sigură că nu-i este rușine de înfățișarea lui. După câte îmi imaginez, aceste cicatrice îl transformă într-un erou și nu are de ce să se rușineze de asta.

– Nu, nu-i este rușine. Rob o prinse de mână și porniră din nou la drum. Nu știa cum s-o facă să înțeleagă adevăratul motiv.

– Știai că Trey a fost căsătorit?

Jenny tresări.

– Nu, nu știam. Te rog să nu-mi spui că ea l-a părăsit după incendiu.

– Din păcate, exact așa s-a întâmplat.

– Oh, sărmanul Trey! șopti Jenny.

Rob se încordă pentru o clipă. Nu-i plăcea ideea de a-i fi milă de fratele său. Trey nu avea nevoie de mila nimănui.

– Ce fel de femeie a putut să facă așa ceva?

Rob se relaxă. Lui Jenny nu-i era milă de Trey. Dar era însă sigur că era foarte indignată de comportamentul fostei lui soții.

– Louise nici măcar nu l-a vizitat la spital. A fugit imediat ce a aflat cât de grave sunt rănile.

Jenny bolborosi o înjurătură.

– Cred că nu merita un om atât de deosebit cum este Trey.

Rob observă o notă de răutate în vocea ei și se decise să fie direct.

– Trey a crezut că dacă propria-i soție nu poate să se uite la el, înseamnă că toți ceilalți îl vor privi cu repulsie. Crede

că îi vor face un favor dacă îi vor vorbi. Și, ce e mai important, nu vrea să provoace mila nimănui.

– Și tu ai fost de acord cu asta? întrebă ea contrariată.

– În nici un caz, spuse el repede. Am încercat din răsputeri să-i schimb ideile.

– Ei bine, șerifule, acum ai un aliat în această problemă.

Nu avea cum să-l ajute, dar sprera că o companie nu-i va face decât bine fratelui său. Se apropie de ea, inhalând mirosul șamponului atât de dulce.

– Te-ai întors în oraș ca să fii un înger păzitor, Jenny Creighton?

Ea își întoarse capul spre el și lumina lunii o făcea să pară translucidă, feerică. Buzele, atât de tentante, tremurau, dar probabil nu dorea să fie sărutată în public. Știa că dorea s-o sărute mai mult decât dorea să respire.

Ea îi zâmbi ușor.

– Și tu, șerifule, cum de vrei să discuți cu un înger?

Nu voise să pară o insultă, dar tăcerea lui făcu să-i pară rău de cele spuse.

Cum va putea să se apropie de ea, dacă va continua să creadă despre el cele mai rele lucruri? Credea că este un misogin care-și bate joc de femei? Acum știa despre soția lui Trey, dar nu știa nimic despre Sarena. Dacă i-ar explica, poate va înțelege.

Începură să meargă, unul lângă altul. Îi privi ochii căprui și genele lungi, încercând să ghicească la ce se gândea.

Oare regreta plimbarea alături de el? Spera că nu. Dorea foarte mult s-o sărute. Și încă multe altele.

– Aș vrea să te fac să înțelegi ceva, Jenny, spuse el rezistând din greu să nu o ia în brațe și să-și apropie buzele de ale ei.

– Atunci, spune-mi, spuse ea.

– Vrei să mergem într-un loc mai intim? Văzu expresia îngrijorată din privirea ei, și zâmbi din nou. Voiam să spun undeva unde să nu atragem toate privirile locuitorilor din Daredevil.

Ea ezită un moment.

– Unde este mai aproape? La tine sau la mine?

Ea încă nu știa unde locuiește.

– La tine, dacă ești e acord.

Ea ezită din nou.

– Este în regulă, spuse într-un târziu.

Amândoi se întoarseră și-o porniră înapoi pe Maple.

***

Inima lui Jenny bătea cu putere, dar nu înțelegea de ce. Da, era periculos să-l invite pe Rob în casa ei, dar nu fiindcă îl credea în stare s-o bruscheze, ci pentru că nu se simțea în stare să-i reziste dacă ajungeau la un anumit punct.

Nu avea nici un indiciu despre ceea ce dorea să-i spună, dar știa că ceea ce va auzi îi va schimba într-un fel viața.

Ajunși în fața casei, Rob o luă de mână și o ajută să urce scările spre verandă. Jenny spera din tot sufletul ca doamna Henry, vecina ei de peste drum, să doarmă la această oră. Nu dorea ca toată lumea din Daredevil să știe că l-a invitat pe șerif la ea în casă la o oră atât de târzie. Dacă vede doamna Henry, a doua zi va ști tot orașul.

Căuta disperată cheile în timp ce Rob îi șopti la ureche:

– M-am uitat bine. Nu e la fereastră.

Jenny îi simți respirația caldă pe ureche și simți cum i se încrețește pielea. Începu să râdă încet în timp ce descuia ușa. Intrară în casă și aprinse luminile.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă ea.

Rob nu ezită nici o secundă. Intră ca la el acasă și se așeză comod pe canapea.

– O limonadă.

– Vin imediat.

Jenny intră în bucătărie și puse limonadă în două pahare, iar în cel al lui Rob turnă și puțin zahăr considerând că amestecul de apă cu lămâie nu-i va fi pe plac așa acru cum era.

Rob trăsese o măsuță de cafea lângă canapea și Jenny îi mulțumi cu un surâs în timp ce așeza tava cu paharele. Rob bătu cu palma locul de lângă el, invitând-o să se așeze. Se așeză pe canapea, nu prea aproape, dar nici prea departe, ca să nu pară intimidată de apropierea lui.

Rob sorbi din limonadă.

– Mmm, e bună.

Avusese dreptate în privința zahărului, se gândi ea. Scutură din cap și-l întrebă:

– Deci, ce dorești să-mi spui?

Rob își puse paharul pe măsuță, se rezemă cu spatele de canapea și-și scutură părul care arăta atât de mătăsos parcă invitând-o pe Jenny să-și treacă mâinile prin el.

După câteva momente. își întoarse privirea spre ea și vorbi:

– Știu că tu crezi despre mine să sunt... un afemeiat. Jenny scutură repede din cap și deschise gura să spună ceva, dar el o opri cu un gest al mâinii.

– Într-un fel, ai dreptate. Toate faptele mele te duc cu gândul la acest cuvânt. Însă doresc să te lămuresc cum am devenit așa.

– Nu trebuie să...

– Știu, Jenny. Nu trebuie să-ți dau explicații. Dar trebuie s-o fac deoarece am sentimentul că nu vom fi nici măcar buni prieteni dacă nu vei înțelege.

Știa asta. Jenny încerca să construiască un zid invizibil în jurul inimii ei, unul de care el să nu poată trece. Dar mai știa că deja sentimentele pentru el erau mai mult decât de prietenie.

– OK, spuse ea cu voce cât se poate de calmă.

– Acum știi ce s-a întâmplat cu soția lui Trey, Louise?

– Da.

– Trebuie să-ți mai spun ceva. În perioada când Trey era în spital, eu eram logodit și trebuia să mă căsătoresc.

– Să te căsătorești? șopti ea uluită. Rob ceruse o femeie în căsătorie. Iubise o femeie atât de mult încât să vrea să-și petreacă cu ea tot restul vieții.

– Cine... cine era?

– O chema Sarena Whitfield.

Numele îi era cunoscut.

– Oh!

– Nu, n-ai întânit-o niciodată. Nu stă în Daredevil. Este designer de interior în Charleston.

– Oh! Asta era tot ce putea spune.

Oare o mai iubea? se întrebă ea cu inima strânsă.

– Accidentul lui Trey s-a întâmplat cu patru săptămâni înainte de nuntă, spuse Rob rotind paharul cu limonadă în mâini. Bineînțeles că însănătoșirea lui a durat mult mai mult. Dar eu îmi doream foarte mult să-mi fie cavaler de onoare.

– Bineînțeles. În acest caz, a trebuit să amâni nunta. Nu-i așa?

Rob scutură din cap cu maxilarele încleștate.

– Sarena n-a dorit acest lucru.

– Poftim? Dar ce voia? O slujbă scurtă în spital?

– În nici un caz. Nu a vrut să anuleze toate aranjamentele cu biserica, salonul și toate celelalte. Mi-a propus ca fratele său, Gil, să ia locul lui Trey.

– Cum credea că te vei căsători fără fratele tău?

– Nici eu nu aveam această intenție. Când Sarena și-a dat seama că nu voi face cum dorește ea, a fost de acord să contramandăm nunta până când Trey va fi în stare să-mi stea alături.

– Ce drăguț din partea ei, spuse Jenny cu o voce sarcastică. Vai, îmi pare rău, n-am vrut să sune așa.

Rob începu să râdă.

– Nu te scuza. Ai absolută dreptate. A fost pentru prima oară când am realizat că făceam o greșeală.

– Îmi pare rău, spuse ea văzând privirea rănită din ochii lui. Dar ce fel de femeie era Sarena? Cum putuse să fie atât de egoistă în timp ce logodnicul ei suferea din cauza fratelui său?

– Mă simt bine, spuse el încercând să surâdă timid.

– Ești sigur că vrei să vorbești despre asta?

– Da. Pentru că doresc să înțelegi de ce m-am schimbat în rău.

– Acum știu.

– Asta nu este tot. Puse paharul înapoi pe măsuță și începu să-și frământe mâinile. Sarena fusese de acord să aștepte până când Trey va ieși din spital, dar veștile nu erau deloc îmbucurătoare. Rănile erau profunde și procesul de însănătoșire avea să fie foarte lent. Cicatricele trebuia supuse unor operații plastice care au durat foarte mult. Când soția lui a auzit că semnele incendiului vor rămâne vizibile, l-a părăsit.

– Încă nu pot să cred asta, spuse Jenny.

– Crede. Am fost foarte furios când am aflat. Trey era devastat. Am plecat de la spital și m-am dus acasă la Trey să-i spun Louisei ce cred despre ea. Și ghicește pe cine am găsit acolo ajutând-o să împacheteze?

– Oh, nu!

– Oh, da. Pe iubita mea logodnică.

– Oh, Rob! Îmi pare foarte rău!

– Și mie. Evident, ne-am certat. A avut tupeul să-mi spună că n-am de ce să fiu supărat pe Louise. Bărbatul cu care se căsătorise aceasta nu mai era același și avea tot dreptul să-l părăsească.

– Dumnezeule!

– Mi-a mai spus că nu dorea ca Trey să participe la nuntă, deoarece ar strica toate fotografiile.

– Oh, Rob!

– Astea fiind spuse, nunta n-a mai avut loc niciodată.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea cu inima bătându-i nebunește. Pentru el. Și pentru Trey. Ar fi dorit să-l ia în brațe și să-i jure că ea n-o să-l rănească niciodată. Să-i promită că întotdeauna va fi lângă el. Dar realiză că momentul nu era foarte potrivit, nu avea nici un drept să-i facă o asemenea promisiune lui Rob Towsend, în special acum, când o făcuse să înțeleagă că nu mai avea încredere în femei.

– Cred că a fost foarte dureros pentru tine.

– Într-un fel, a fost bine că am aflat ce fel de om este înainte să-mi leg viața de a ei.

– Da, dar sunt sigură că ți-a frânt inima.

El nu negă.

– Am vrut să știi de ce am devenit bărbatul pe care îl detești. După Sarena, am decis să nu mă mai implic emoțional în nici o relație. Am fost rănit al naibii de tare.

Jenny îi respectă onestitatea, dar ura în același timp mesajul.

– Înțeleg, spuse ea simplu.

Rob îi luă mâna și o ținu între palmele lui.

– Nu cred că ai înțeles bine. Ceea ce am vrut să spun este că am iubit-o cu adevărat pe Sarena. Cât timp am fost cu ea, am fost total implicat în relație și n-au mai fost alte femei în viața mea.

Groaznic. Singura femeie care a contat în viața lui Rob a fost o proastă care i-a frânt inima și i-a distrus încrederea în femei.

– Înțeleg, Rob, spuse ea simțind cum și inima ei se rupe în bucăți. Voia să-i explice că îl înțelegea și că dorea să-i redea încrederea în femei. Nu toate erau ca Sarena. Puteau fi bune și înțelegătoare. Ca ea, de exemplu.

Ochii lui albaștri o priveau cercetător. Nu știa ce să mai spună, nu găsea nimic și se pierdea pe secundă ce trecea.

– Jenny?

Sări în picioare și-și trecu mâinile peste față.

– Apreciez ceea ce mi-ai povestit, șerifule...

– Hei! o întrerupse el, sărind la rândul lui în picioare. Ce e cu tine? spuse prinzând-o de umeri și întorcând-o spre el. Cum de-ai trecut iar de la Rob la „șerifule“?

Ea scutură din cap.

– Rob, am vrut să spun.

– Ai înțeles cu adevărat ce am vrut să-ți spun?

– Oh, bineînțeles. Îmi pare foarte rău pentru tine, Rob. Acesta este adevărul.

– Am supraviețuit.

– Poate o parte din tine a reușit asta.

El se crispă și o strânse mai tare de mână.

– Ce vrei să spui?

Ea n-ar fi vrut să-i răspundă, dar nu avea nici o scăpare.

– Am vrut să spun că înțeleg de ce nu mai vrei să te implici în nici o legătură de durată. Și îți apreciez onestitatea.

– Cred că am făcut o greșeală.

– Nu. În nici un caz. Mă bucur că mi-ai spus. Admir faptul că mi-ai spus la ce să mă aștept.

– Cum adică la ce să te aștepți? întrebă cu voce ridicată, trăgând-o spre el și apăsându-și gura pe a ei.

Jenny încercă să se lupte cu el, dar sărutarea lui o înmuie și imediat își trecu mâinile pe după gâtul lui și-i răspunse cu pasiune. Simți cum o învăluie o amețeală plăcută și-și trecu degetele prin părul lui mătăsos.

Mâinile lui Rob alunecară ușor de-alungul coapselor ei și se strecurară pe sub bluza ei mângâindu-i pielea catifelată. Fiecare atingere ridica în ea valuri de plăcere, plăcere căreia cu greu putea să-i reziste.

Sunt nebună, se gândi Jenny. O altă explicație logică nu avea pentru felul în care îi răspundea la atac. El o

dorea. Nu avea nici un dubiu. Dar niciodată n-o va iubi. Niciodată nu se va implica într-o relație de lungă durată cu ea.

Știa asta, și totuși nu putea să-și deprindă buzele de ale lui.

Când palma lui ajunse pe sânul ei înfierbântat simți că leșină. Se depărtă puțin de el și-l privi adânc în ochii albaștrii strălucitori. El ridică mâna și-i dădu la o parte șuvițele de păr care-i intrau în ochi.

– Te doresc, Jenny, șopti el cu voce răgușită. Mai mult decât am dorit vreodată o femeie.

Ea nu avu nici o clipă dubii asupra sincerității lui. Rob Towsend voia să facă dragoste cu ea, nimic altceva. Și ea nu trebuia să fie atât de nebună să-l lase sa facă asta.

Îl împinse cu putere și el o lăsă să scape.

– Îmi pare rău, Rob. Însă nu pot face asta.

– De ce?

– Nu este cinstit din partea mea să-ți trimit semnale greșite.

– Mi-ai trimis un singur semnal, Jenny. Și este cel bun.

Ea se depărta încercând să-și revină, respirând adânc.

– Aș minți dacă aș spune că nu... mă exciți. Însă asta nu înseamnă că am să merg până la capăt.

– De ce nu? Amândoi vrem asta.

– De ce nu? Ești nebun?

El ridică mâinile în aer.

– La ultimul examen nu eram. Ce e greșit, Jenny? Spune-mi, te rog.

– Acum cinci minute îmi spuneai că ai greșit o dată, și te-ai decis să te ții departe de implicări emoționale tot restul vieții tale. Și acum de aștepți să mă arunc în pat cu tine? De-abia atunci realiză că tonul vocii ei era aproape isteric.

– Jenny...

– Nu! Ascultă! Eu te-am ascultat pe tine acum e rândul tău, Rob Townsend.

El rămase nemișcat, privind-o cercetător.

– Nu știu ce fel de fată sunt, și nu știu ce tip de fată cauți tu. Dar în nici un caz nu caut o aventură. Eu vreau o relație serioasă. Am avut un singur bărbat în viața mea și acela a fost soțul meu.

– Jenny...

– N-am terminat. Își trase tricoul cât mai jos posibil și veni lângă el. Nu sunt interesată să zbor din floare în floare ca tine. Nici acum, și nici altădată. Sunt altfel decât toate fetele care se întâlnesc cu tine. Punct.

Terminându-și discursul, rămase în fața lui, privindu-l aspru. El dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Ce este atât de amuzant? întrebă ea iritată.

– Oh, Jenny, spuse el. Ești cu adevărat unică.

Ea își încrucișă brațele pe piept, bătăioasă.

– Unică în ce?

– Ești o femeie unică, Jenny.

Ea luă asta ca un compliment și nu-l mai întrebă nimic.

– Mulțumesc. Acum, cred că este timpul să pleci.

– Nu mi-am terminat încă limonada.

– Ia-o cu tine.

– E în regulă. Voi pleca, dar nu înainte să te fac să înțelegi.

– Cred că am înțeles tot ce trebuia înțeles.

– Îmi pare rău, dar mai trebuie să-ți spun ceva.

Ea începu să bată furioasă din picior.

– Ei bine? Ascult.

– Știi de ce ți-am spus toate astea, Jenny? Despre Sarena și toate celelalte?

– Ca să știu la ce să mă aștept din partea ta. Mulțumesc. Noapte bună.

– Jenny, am vrut să înțelegi de ce sunt un fustangiu, după cum spui tu. Dar am avut și un al motiv.

– Care anume?

– Ca să-ți arăt că n-am plănuit niciodată să mă mai implic într-o relație. Până ai apărut tu.

Jenny rămase încremenită. Dori să spună ceva, dar gura îi era uscată și nu putu scoate nici un cuvânt.

– Somn ușor, Jenny. Ai nevoie de asta, pentru că vei fi singură în această casă. Se întoarse, merse spre ușă și o deschise.

– Nu-mi face asta, Rob. Te rog, spuse ea cu voce înceată.

El se întoarse și-i zâmbi.

– Jenny, fetițo, aș vrea să-ți doresc să fii fericită cu altcineva. Dar nu pot. Știu sigur că este ceva între noi, însă n-am să te mai bat la cap până când nu vei înțelege și tu asta.

– O să-mi sfâșii inima, Rob Townsend.

– Nu, Jenny. Niciodată. Te rog să mă ajuți să redevin ce-am fost odată.

Și astea fiind spuse, ieși și închise ușa în spatele lui.

***

Rob se gândi toată noaptea la Jenny. Era diferită de toate celelate femei. O floare de crin, pură și inocentă.

Nu o va mai curta. Nu voia să-i stea în cale. Erau atâția bărbați bine făcuți, cu un trecut curat în Daredevil, care ar fi fost încântați ca ea să le ofere favorurile ei.

Chiar în această dimineață, Andy Walder îi sugeră lui Rob că ar fi vrut să aibă șansa lui de a lua masa cu cea mai drăguță fată din oraș.

Fusese pentru prima oară în viața lui când simțise ce înseamnă să fii gelos.

Își aminti de copilăria lor și până la urmă se hotărî s-o cucerească pe Jenny.

Trebuia să fie a lui.

***

Jenny tocmai își punea în ordine ultimele însemnări privind aranjamentele florare pentru nunta Ralston-James din sâmbăta următoare când Sammy Wilkens intră în magazin având în mână un pachet multicolor.

Ea veni în întâmpinarea lui, zâmbind.

– De ce nu ești la școală, Sammy?

– Profesorii au o ședință.

– Înțeleg. Ce fericire pentru tine. Cu ce te pot ajuta?

Băiatul puse prudent pachetul pe marginea tejghelei.

– Acesta este pentru tine.

– Pentru mine? întrebă Jenny uimită.

El ridică din nou pachetul și i-l întinse lui Jenny.

– Este adevărat, domnișoară Jennifer. Este un cadou.

Jenny simți cum inima începe să-i bată cu putere. Îi plăcea la nebunie să primească daruri. Dar cine îi trimisese acest cadou? Oare Rob?

– De la cine este pachetul, Sammy?

– Secret.

– Oh, este secret.

– Da. Șeriful a spus să nu spun.

Jenny deschise portofelul și scoase o monedă pe care i-o înmână băiatului.

– Să-i spui șerifului că mi-ai înmânat pachetul și că ai păstrat secretul.

– Bine, domnișoară, spuse băiatul vesel. Se întoarse și începu să meargă spre ușă.

– Sammy, stai puțin, spuse Jenny întorcându-se spre raftul unde ținea florile.

Rupse o violetă africană și i-o întinse băiatului.

– Du-i asta mamei tale, ai înțeles?

Sammy făcu ochii mari.

– Oh, dar astea sunt florile ei favorite.

– Știu. Când i-o dai, îi spui că e un dar din suflet din partea ta.

– Mi-o dai gratis? întrebă băiatul, curios.

Da. Tatăl meu m-a învățat ca atunci când primești un dar să faci și tu unul. Am primit un cadou și acum îți fac ție unul. Iar tu i-l vei duce mamei tale, a

i înțeles?

– Da, domnișoară. Mama va fi încântată. La revedere.

– La revedere, Sammy. Trasmite salutări alor tăi.

Jenny așteptă oprirea clopoțelului de la ușă după plecarea lui Sammy, apoi puse cutia pe masa de împachetat, luă o foarfecă și începu să taie hârtia argintie. Desfăcu capacul și găsi deasupra un film radiografic cu un bilețel atașat.

Ridică filmul și văzu o inimă, zâmbi și începu să citească biletul.

„Tu faci ca inima mea să zâmbească.“

Jenny își ținu respirația și citi mai departe.

„Îmi faci onoarea de a-ți petrece o după-amiază cu mine în parc? Te rog să primești cadoul.“

Cu mâini tremurătoare, Jenny desfăcu hârtia care acoperea cadoul. Văzând ce conținea acesta, începu să plângă. Era un zmeu. Superb. Din hârtie de mătase având pictat pe el un păun.

– Oh, Rob, șopti ea. Își adusese aminte. Trecuseră atâția ani și el își amintise cât de mult îi plăcea să-și facă să zboare zmeul pe care i-l construise tatăl ei.

De fapt, prima oară când se întâlniseră fusese atunci când zmeul ei rămăsese într-un copac și ea se urcase după el și rămăsese blocată, nemaiavând curajul să coboare. El urcase după ea și o ajutase să coboare, apoi îi ștersese lacrimile și ridicaseră amândoi zmeul.

Atunci se transformase Rob în eroul ei.

Cum putea să-i refuze darul? Cum să refuze ceva care în ochii ei valora mai mult decât cea mai scumpă bijuterie? Anii trecuseră, dar el tot își mai amintea?

– La naiba, Robert Townsend, șopti ea. Nu faci ca lucrurile să fie ușoare.

Capitolul 8

– Povestește-mi despre Jeff, spuse Rob după ce ridicaseră cu succes zmeul cu desen de păun în parcul orașului.

– Ce anume? întrebă ea.

– Ce te-a atras la el? Ce te-a făcut să te îndrăgostești de el?

Ea zâmbi, privind pe deasupra lui. Revăzu cerul albastru, cu zmeul multicolor dansând pe cer. Decise că era o întrebare inocentă.

– Era atât de dulce. Și blând.

– Era blând cu tine, Jenny?

– Oh, da. Nu m-a judecat niciodată, și m-a ajutat întotdeauna când mi-a fost greu.

– L-ai întâlnit înainte de a slăbi?

– Da. Eram durdulie cum eram în copilărie. Aveam cu aproape treizeci de kilograme în plus de cât am acum.

Jenny trase adânc aer în piept. Îți spun adevărul, el niciodată nu m-a văzut atât de slabă. Cel puțin cât era lucid.

– Lucid? De ce a murit?

– Cancer osos.

– Dumnezeule! Îmi pare rău. Cred că a fost teribil.

– A fost. Mulțumesc.

– Deci, ai început să slăbești cât timp a fost el bolnav?

– Începusem dinainte. El mă ajuta, dar nu dădusem jos decât câteva kilograme. Am slăbit atât de mult din cauză că era el bolnav.

– Poftim?

Jenny se opri și-l privi în ochi.

– Niciodată n-am intenționat să slăbesc atât de mult. Dar când s-a îmbolnăvit și-l vedeam cum suferă și nu mănâncă, mi-am pierdut toată pofta de mâncare. Iar când Jeff a murit și m-am uitat în oglindă am avut un șoc. Până atunci, toți prietenii și doctorii lui Jeff îmi spuseseră să am grijă de mine, să-mi repete că am slăbit prea mult, dar până atunci nu realizasem cât de multe kilograme pierdusem.

– Și după ce a murit, ai decis că e mai bine pentru tine să fii atât de slabă?

– Ei bine, da. De ce nu? În primul rând, pentru sănătatea mea. Și în al doilea rând am considerat că fusese un cadou final pe care Jeff mi-l făcuse, chiar dacă știa sau nu.

– Cred că l-ai iubit foarte mult.

– Da, șopti ea.

– Crezi că vei mai putea iubi pe altcineva cum l-ai iubit pe el?

Ea ezită câteva momente.

– Oh, da. Sper. Îmi doresc o familie.

Inima lui Rob tresări la auzul acestor cuvinte. O familie? El nu se mai gândise la asta de mult timp. Cât fusese logodit cu Sarena, își făcuseră planuri de a avea copii. El adora copiii, ea nu. În cele din urmă fusese de acord cu dorințele Sarenei. „Dorințele Sarenei". Copiii vor veni mai târziu, deoarece ea nu dorea să-și strice silueta.

Rob o privi pe Jenny. Atât de fragilă. Atât de delicată. Fără nici un pic de vanitate. Dar atât de închisă în sine. Avea nevoie de un bărbat care s-o iubească în asemenea mod încât s-o facă să iasă din carapace.

Jenny începu să râdă încet în timp ce se întorcea spre el. Rob simți un nod în stomac. Era atât de frumoasă. Și pe dinafară și pe dinăuntru.

– Este frumos, nu-i așa? întrebă Jenny.

– Da, este, răspunse el, dar nu vorbea despre zmeu.

Se pare că Jenny realiză asta, deoarece obrajii ei căpătară o tentă de culoare roz.

– Mi s-a întâmplat un lucru amuzant astăzi, Jenny.

– Ce anume? întrebă ea evitându-i privirea.

– L-am sunat pe Trey.

– Ce mai face?

– Bine, foarte bine. Mi-a povestit despre programul la care lucrează. Durerile nu mai sunt atât de mari.

– Oh, Rob, ce minunat!

– Dar nu asta era partea amuzantă.

– Dar care?

– Înainte să-l sun, Trey avusese un vizitator.

Jenny clipi din ochi curioasă.

– Adevărat? Pe cine?

– Mai ții minte familia Stanley? Are o fermă în afara orașului.

– Bineînțeles. Domnul Stanlye ne livra lapte în fiecare dimineață.

– Asta era înainte ca hambarul lui să ia foc, în noapte în care Trey a fost rănit. Nepotul lui, Billy Ray, l-a aprins accidental, jucându-se cu chibriturile.

– Oh, nu! Billy Ray este bine?

– Bineînțeles, Trey i-a salvat viața, lui, caprei și celor două vaci.

– Să-i mulțumim lui Dumnezeu... și lui Trey, șopti Jenny.

– În orice caz, doamna Stanley l-a vizitat pe Trey astăzi și i-a adus un platou cu prăjituri cu ciocolată.

– Ce drăguț din partea ei.

– Vrei să știi de ce i-a adus prăjiturile?

– Bineînțeles.

– Primise și ea un cadou.

Jenny rămase nemișcată.

– Vezi tu, ea primise un borcan de gem de la Betsy Diffendorfer. Betsy i-a spus că primise o nouă Biblie de la Pastorul Thomas, care primise o donație de la zgârcitul de Harley, care la rândul lui primise un cadou. Sunt curios cine a declanșat lanțul acesta de cadouri, din suflet, după cum se spune, în tot orașul. Sunt curios și am impresia că tu știi ceva după felul în care ai reacționat.

Jenny se îmbujoră și obrajii parcă îi ardeau.

– Nu știu nimic.

– M-am întâlnit cu Sammy Wilkens, care-i dăruise mamei lui o floare de la domnișoara Jennifer. Se pare că domnișoara Jennifer i-a spus lui Sammy că atunci când primești un dar e bine să faci și tu unul la rândul tău.

– Oh!

– Și de aici a pornit totul. Până acum am numărat optsprezece persoane din Daredevil care au făcut daruri. Optsprezece persoane care au devenit dintr-o dată generoase.

– Tu ai pornit toate astea, Rob.

El scutură din cap.

– Nu, Jenny. Eu ți-l trimisesem ție, tu ai făcut la rândul tău altul.

– Nu a fost decât un lucru minor.

– A fost un dar din inimă. Ești o fată minunată.

– Oh, nu te mai uita așa la mine. Tatăl meu m-a învățat asta.

Rob îi ridică bărbia și o privi în ochi.

– Pentru o femeie atât de fragilă ai o inimă mare, Jennifer Farnsworth Creighton.

– E foarte drăguț din partea ta că spui asta. Îți mulțumesc.

– Acum, o întrebare de milioane.

– Care anume, Rob?

– Când ți-o vei deschide pentru mine?

***

Această întrebare răsună în mintea lui Jenny în zilele următoare. Nu fusese în stare să-i răspundă în acea seară, și nici în zilele următoare.

Lucrase în camera din spate a magazinului, pregătind buchetul de mireasă din liliac și trandafiri ca și când ar fi fost al ei.

Trebuia să fie sinceră și să admită că Rob îi intrase deja în inimă încă de pe vremea copilăriei lor. Și acum, când se întorsese în oraș, el o redeschisese.

Copilul însă se schimbase și devenise un bărbat în care nu putea avea încredere. Cu toate că-i povestise drama prin care trecuse, nu știa dacă poate avea încredere în el.

Poate ar trebui să-i dea o șansă, să aibă încredere în el și să lase timpul și faptele să hotărască dacă pot fi împreună.

Știa că va trebui să înfrunte toate privirile și criticile răutăcioase ale oamenilor din Daredevil. Pentru început, era o nouă cucerire a Șerifului Towsend...

Se auzi clopoțelul de la intrarea în magazin și legă repede buchetul cu o panglică.

– Vin imediat, strigă ea spălându-se repede pe mâini.

În mijlocul magazinul îl zări pe Leroy Hibler cu un zâmbet indolent pe buze.

Ea îl privi cu răceală și evită să-i întindă mâna.

– Bună, Jenny, spuse Leroy.

Tânăra femeie nu aprecie această familiaritate. Se duse în spatele tejghelei, încercând să pună o barieră între ei.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Nimic. Am venit să-ți aduc ceva din partea șerifului, spuse el arătând pachetul pe care-l ținea în mână.

Rob îl trimisese pe Leroy la ea? Îi venea greu să creadă așa ceva.

– Ce este asta? întrebă ea.

– N-am cum să știu. Nu-mi permit să deschid pachetele șerifului.

– Eu nu... începu ea să spună, dar se opri. Nu avea de ce să se disculpe în fața acestui bărbat.

– De ce n-a venit șeriful însuși să-mi aducă pachetul?

– Este plecat la un caz. Niște adolescenți au decorat casa lui Joe Thompson cu hârtie igienică.

– A, da. Jenny evită privirea lui Leroy și trase cutia în fața ei. Atunci, îți mulțumesc pentru deranj. Acum trebuie să mă întorc la muncă.

– Nu ai de gând să-ți deschizi cadoul?

– Ba da. Mai târziu. Acum am treabă.

Se pare că Leroy nu o credea, deoarece se uită de jur-împrejur și se spriji de tejghea.

Jenny îl privi iritată. Ar fi vrut să-l ia de guler și să-l dea pe ușă afară, oricare ar fi fost consecințele.

– Sunt foarte presată cu termenul de predare a aranjamentelor florale pentru nuntă. Trebuie să mă întorc în spate să le termin.

– Vrei să pleci înainte de a-mi oferi un cadou, Jenny? Tot orașul știe ce i-ai spus lui Sammy Wilkens.

Jenny rămase împietrită. Singurul cadou pe care i l-ar fi făcut lui Leroy era un șut ca să iasă afară din magazinul ei cât mai repede. De furioasă ce era nu mai putea scoate nici un cuvânt.

– Ți-ai pierdut graiul, Jenny? Ori te gândești ce să-mi dai? Am eu o sugestie, sau chiar două spuse el privind-o fără rușine din cap până în picioare.

Tânăra femeie se simți violată. I se făcuse greață și era înfuriată.

– Îmi pare rău, dar nu știu ce dorești să-ți dăruiesc. Și cred că Rob nu ar aprecia ce mi-ai cere.

– Șeriful Townsend nu prea e gelos pe prietenele lui.

– Ei bine, s-ar putea să se fi schimbat, spuse ea cu bruschețe.

– Nu fi prea entuziasmată de această reacție, domnișoară Creighton. Îmi vine greu să cred că dumneata ai fi altfel decât celelalte.

Din păcate, ea era de acord. Dar nu dorea să admită asta în fața acestui bărbat.

– O să mă străduiesc să nu-l plictisesc prea repede.

Expresia de pe fața lui îi aminti de un șarpe care stă la pândă.

– Dacă tu crezi că o singură noapte fierbinte... începu el, dar fu întrerupt de sunetul clopoțelului de la intrare.

Jenny simți cum se înfioară când îl zări pe Rob, îmbrăcat în uniforma de șerif, cu o privire furioasă.

Leroy se desprinse de tejghea și aproape că luă o poziție de drepți în fața superiorului său. Îi aruncă o privire inchizitorială lui Jenny și apoi îi zâmbi studiat lui Rob.

– Bună, șerifule.

– Ce naiba faci aici, Leroy? întrebă Rob cu privire de gheață. Se uită la Jenny, apoi văzu pachetul care stătea lângă ea.

– Doar i-am adus domnișoarei pachetul din partea dumneavoastră.

– Îl rugasem pe Ian Billard să facă asta.

Leroy se fâstâci.

– Avem treabă pe aici și l-am scutit pe el de un drum.

Rob cercetă fața lui Jenny. Aceasta încerca să rămână impasibilă, dar un aer de indignare stăruia încă în privirea ei. Rob aproape că simțea vibrațiile de furie ale corpului tinerei femei.

Într-un final, Rob se întoarse spre ajutorul lui și-i spuse:

– Întoarce-te la birou, Leroy, și te rog să stai lângă telefon.

– Nu este Francine acolo?

– L-am trimis în patrulă.

Jenny se calmă. După ce Leroy părăsi magazinul, respiră ușurată.

– Cum te simți? întrebă Rob.

– Foarte bine, șopti ea. Bine, adăugă apoi cu glas mai clar.

El merse lângă ea și-i luă mânile în palmele sale.

– Atunci, de ce-ți tremură mâinile?

– Am muncit mult azi.

– Ți-a spus Leroy vreo obrăznicie?

Ea îl privi lung, încercând să uite toată furia pe care i-o provocase acesta.

– Nu... nu chiar. Doar m-a speriat puțin.

– Oh, iubire, spuse el mângâind-o ușor. Nu l-am trimis eu aici, îți jur.

Jenny se simți atât de bine încât o căldură plăcută i se ridică în obraji. Brațele lui primitoare îi dădeau atâta siguranță, prea multă, după părerea ei.

Îl împinse ușor.

– Sunt bine, Rob.

El o studie câteva momente, apoi zâmbi. Bătu cu palma peste cutia pe care i-o adusese Leroy și spuse:

– Deschide-o.

– Când vei înceta să-mi oferi cadouri, Rob?

– De ce? întrebă el cu uimire.

Această întrebare o luă pe nepregătite.

– Pentru că... nu e bine.

– Nu văd de ce. Prietenii își fac tot timpul cadouri. În plus, acesta este un cadou de scuze.

Scutură din cap și începu să rupă cu entuziasm și curiozitate hârtia care-l învelea. Nu se putu abține să nu râdă când văzu ce era înăuntru. O mănușă de baseball, un bluzon și o șapcă cu blazonul „Harley Homers". Într-un colț, o mică cutie în culorile roșu și negru.

– Ce e asta? întrebă ea.

Rob începu să râdă.

– Aceasta, spuse el, este o invitație de a te alătura echipei noastre de softball.

– Eu? întrebă ea uluită. Să mă alătur echipei? Adevărat?

– Foarte adevărat. Echipa noastră s-a întâlnit aseară și ai fost votată în unanimitate. Dacă vrei.

Jenny se îmbujoră de plăcere. Niciodată în viața ei nu fusese invitată să facă parte din vreo echipă. În copilărie, sala de gimnastică era un coșmar pentru ea, pentru că orice jocuri s-ar fi jucat niciodată nu era aleasă. Când se făceau grupurile de joacă era de cele mai multe ori ignorată și dacă profesorul o introducea într-un grup, toți începeau să-și bată joc de ea.

Atunci suferea cel mai mult, se simțea îndepărtată, marginalizată. Și acum, nu știa cum, Rob o alesese într-o echipă. Cu un gest impulsiv, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji.

– Oh, Rob, îți mulțumesc.

– Jenny? îl auzi spunând cu îngrijorare. Jenny, iubito, n-am vrut să te fac să plângi!

Jenny se întoarse cu spatele și-și șterse lacrimile apoi îl privi zâmbitoare.

– Prostuțule, nu înțelegi că sunt lacrimi de bucurie?

– Dumnezeule, Jenny, m-ai speriat de moarte. Chiar ești fericită?

– Bineînțeles.

– Asta înseamnă că o să vii în echipă?

– Sunt onorată să fac parte din echipă, șerif Townsend.

El luă cutia roșu cu negru și i-o întinse.

– Uite! Deschide-o.

Cu mâini tremurătoare, ea deschise cutiuța și imediat o voce tunătoare se auzi în tăcerea camerei: Du-mă la un meci de softball! Și înăuntru, pe un suport de catifea roșie, găsi o minge.

– Oh, Rob!

– Aceasta este mingea ta norocoasă, Jenny.

– Mulțumesc, murmură ea cu gâtul uscat.

Rob scoase bluzonul în culorile echipei. Pe spate era inscripționat numele ei, cu litere roșii: Creighton.

– Oh, Rob... spuse ea, apoi își pierdu din nou glasul.

– Este cea mai mică mărime pe care am găsit-o, dar Harley a spus că-ți face una pe comandă dacă te vei alătura echipei.

Lui Jenny i se muiaseră picioarele și era pe punctul de a leșina.

– Înseamnă enorm pentru mine. Nu mai am cuvinte.

– Adevărat? întrebă Rob uimit.

– Adevărat. Sunt extrem de fericită.

– Îmi pare bine că ești fericită. Pentru el era un premiu neașteptat sărutul pe care ea i-l dăduse cu câteva momente mai devreme.

– Mulțumesc.

– Ești binevenită, iubito. Acum, va trebui să ne antrenăm. Vrei să-ți dau câteva lecții particulare?

***

În săptămânile următoare, Jenny deveni un foarte bun jucător datorită lui Rob și Trey. Lecțiile ei private se țineau în curtea din spate a casei lui Trey, cu Rob ca aruncător și Trey ca prinzător. Lecțiile începeau foarte serios și se terminau într-o veselie generală.

Cu fiecare zi care trecea, Jenny îi iubea pe cei doi din ce în ce mai mult. Pe Trey ca un frate, și pe Rob... nu ca pe un frate, asta era sigur.

Nu știa cum să caracterizeze relația lor, dar știa că tot orașul era sigur că ea o să câștige pariul.

Își petreceau fiecare seară împreună și inevitabil despărțirile lor se încheiau cu mângâieri și sărutări. Doar frica lui Jenny îi împiedica să nu urce scările până în dormitor.

Într-o seară călduroasă de iunie, Rob și Jenny împărțeau o pungă de popcorn în timp ce urmăreau un film cu Harrison Ford.

– Uite un bărbat adevărat, spuse Jenny când Ford singur bătea doi tipi răi.

– Hei! sări Rob, mestecând câteva foricele. Și eu pot să fac asta!

– Bineînțeles, spuse ea ironic. Și tu poți.

Într-o clipă, el aruncă floricele, o luă de pe canapea și-o imobiliză la pământ.

– Surpriză!

Jenny încercă să scape, dar nu putu să facă nici o mișcare.

– Oh, da, ești un adevărat bărbat. Ai pus la pământ o fată inocentă.

O umbră de furie apăru în ochii lui întunecați.

– Trebuie să-ți spun ceva, iubito. Nu mai ești o fetiță inocentă.

Inima lui Jenny începu să bată mai tare, știind că o va săruta. Așteptă acest sărut cu inima strânsă.

Rob o privi îndelung, cu ochii lui albaștri ce promiteau plăceri nebănuite. Buzele lui se opriră pe gura ei, întâi ușor, apoi din ce în ce mai posesiv. Ea se pierdu în senzații, lăsându-se pradă jocului lui.

Se sărutară lung, câteva minute, timp în care se simți ca într-o cetrifugă din care nu mai putea scăpa. Dorea mai mult, mult mai mult, se pare însă că el dorea doar s-o sărute până leșina.

În cele din urmă o depărtă puțin și începu s-o mângâie cu mișcări languroase. Era atât de atrăgător, atât de puternic.

– Ești femeie, Jenny, șopti el. Femeie.

Corpul ei se arcui spre el. Îl dorea atât de mult, dorea să simtă mâinile lui pe ea, să-i simtă buzele devorând-o, s-o posede.

– Ce trebuie să fac, Jenny? întrebă el încet. Ce trebuie să fac sau să spun ca să te conving că ai nevoie de mine? Că trebuie să fim împreună?

El îi atinse abdomenul și mâna lui mergea în sus spre sâni. Nu mai avea nici un dubiu că trupul ei nu mai trebuia convins că are nevoie de el. Îl iubea atât de mult, și avea nevoie de dragostea lui. Dar niciodată nu v-a pronunța aceste cuvinte. Niciodată nu-i va spuse că-l iubește și are nevoie de el. Nu voia să se agațe de el.

El avea grijă de ea. I-o dovedise de multe ori în ultimele săptămâni. Dar a avea grijă de o persoană nu înseamnă c-o și iubești.

– O mai iubești, Rob?

El se ridică imediat și-i aruncă o privire uimită.

– Pe Sarena? întrebă el.

Se simțea atât atât de vulnerabilă, atât de expusă fără brațele lui înconjurând-o.

– Da, șopti ea de-abia auzit.

Rob scutură din cap.

– Cum poți să întrebi așa ceva?

– Dar ai iubit-o.

– Am iubit-o pe femeia care credeam că este. M-a lăsat să cred că este cu totul altă persoană.

– Asta te-a făcut să numai poți iubi din nou?

– Doamne, Jenny, spuse el așezându-se pe canapea, în fața televizorului unde Harrison Ford îi bătea în continuare pe tipii cei răi. Își aranjă părul cu amândouă mânile și apoi adăugă:

– Nu înțeleg de ce îmi pui astfel de întrebări. Pentru mult timp, m-am simțit gol. Poate că n-am mai putut să iubesc pe cineva sau poate că doar n-am vrut. Făcu iar o pauză, luă o înghițitură de vin și o privi pe Jenny drept în ochi. Acum... acum nu mai știu ce să cred. De când te-am întâlnit, simt iarăși ceva.

– Ce fel de sentimente? întrebă ea, simțind cum se aprinde o scânteie de speranță în inima ei.

El își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Simt că-mi lipsește ceva. Dacă dorești să-ți spun că te iubesc doar ca să fac dragoste cu tine, n-am s-o fac. Încă nu. Nu pentru că ar fi o minciună, ci pentru că nu sunt încă sigur de asta. Dar mai știu că aceste sentimente nu sunt la fel ca cele pe care le-am simțit pentru Sarena. Tu ești prima femeie care m-a făcut să înțeleg că am o inimă. Dar sunt capabil de o iubire curată? De asta nu sunt sigur și nu vreau să te mint.

Nu era răspunsul pe care dorea Jenny să-l audă. Dar era unul cinstit și care-i dădea unele speranțe. Ar fi fost foarte simplu pentru el să-i supună niște vorbe doar pentru a putea face dragoste cu ea, dar n-o făcuse.

– De ce vrei să faci dragoste cu mine, Rob?

El începu să rândă.

– Doamne, Jenny. Sunt bărbat și tu ești o femeie frumoasă, sexy. Aș fi nebun dacă nu te-aș dori.

– În jurul tău sunt multe femei de genul asta. Și sunt sigură că multe dintre ele ar fi fericite să-ți cedeze.

– Nu vreau pe nimeni altcineva! spuse el privind-o cu înflăcărare.

Aceste vorbe o convinseră. Jenny se ridică și se așeză în fața lui. Inima îi bătea nebunește, îi puse mâinile după gât și-l sărută ușor pe ureche sperând că nu lua cea mai proastă decizie din viața ei.

– Te iubesc destul pentru amândoi, Rob. Este de-ajuns. Fă dragoste cu mine.

Rob încercă cu disperare să nu i se vadă confuzia de pe față. Îi spusese că-l iubește? Jenny era îndrăgostită de el? Această femeie extraordinară dorea să facă dragoste cu el? Într-un final, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, ridică delicatul trup care i se oferea și porni spre dormitor. Jenny îi arătă drumul, deschise ușa și aprinse lumina.

– Nu, Rob, te rog.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el speriat că s-ar putea răzgândi.

– Închide lumina.

– Dar vreau să te privesc.

– Nu de această dată. Te rog.

El nu-i înțelegea reținerea, dar făcu așa cum dorea. O puse ușor în pat, dădu cuvertura la o parte și o înveli cu grijă. O luă în brațe și-i mângâie încet pielea fină a gâtului. Mirosea atât de bine. Șamponul ei de plante avea asupra lui efectul unui afrodisiac. Era asemenea ei: feminin, delicat și dulce.

Îi sărută și exploră fiecare curbă a trupului.

– Te doresc de atât de mult timp. Ești atât de excitantă, Jenny.

Mâinile ei se încleștară în părul lui și-l trase mai aproape. Îl dorea din tot sufletul.

Cu mâini tremurânde, începu să-i deschidă cămașa, iar el o dezbrăcă la rândul lui cu mișcări încete, fericit să-i descopere fiecare părticică a trupului.

– Oh, femeie, ești atât de perfectă, șopti el sărutându-i vârfurile urechii apoi coborând pe gât, stârnind în ea senzații nemaiîntâlnite.

– Oh, Rob, te vreau, șopti ea, când buzele lui îi atinseră vârfurile fremătătoare ale sânilor.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Acum, Rob.

Trupurile lor înfierbântate se uniră într-unul singur și împliniră ritualul suprem al iubirii dintre un bărbat și o femeie.

– Te iubesc, șopti ea cu voce tremurătoare.

– Te iubesc, pentru că mă iubești, Jenny. Și acesta era adevărul.

– Mai iubește-mă o dată, ceru ea.

Și el îi îndeplini dorința.

***

Rob se simți foarte binevoitor a doua zi când fu chemat la magazinul Dielh's Record unde tânărul Scotty Branton fusese prins cu un CD neplătit în buzunar.

Știa că la doisprezece ani bariera dintre bine și rău este destul de subțire, însă nu voia să-l lase nepedepsit.

Îl duse pe Scotty într-un colț al biroului lui Dielh în timp ce parlamenta cu patronul să nu depună plângere împotriva copilului.

Când se întoarse la Scotty, acesta tocmai își ștergea lacrimile. Se părea că înțelesese că gestul lui fusese greșit.

– Ce crezi că ar spune tatăl tău despre ce ai făcut?

Spaima apăru pe chipul lui Scotty

– Vă rog, șerifule, nu-i spune tatei. Te rog. Fac orice.

Rob nu avusese deloc intenția să le spună părinților lui ce făcuse.

– Să vedem cum te vei comporta de acum încolo. Luă un creion și începu să bată cu el în birou. Școala se termină

săptămâna viitoare. Începând din prima duminică de vacanță, timp de patru săptămâni, vei lucra în magazinul domnului Jake Diehl câte patru ore.

– Da, domnule, murmură puștiul.

– În plus....

– Da, domnule...

– Ai auzit de cadourile din suflet pe care le face lumea? Ar fi vrut să pronunțe numele lui Jenny, dar se abținu.

– Da, domnule, mama a primit o panglică de păr de la Wanda Peebles și ea i-a trimis o plăcintă cu cireșe văduvei Lowery. I-am livrat-o eu însumi.

– Atunci, știi despre ce e vorba. În fiecare saptămână va trebui să dai unui nevoiaș un cadou.

Rob văzu spaima din ochii băiatului și adăugă.

– Nu trebuie să cumperi nimic, fiule. Poți să faci o faptă bună. Să speli mașina cuiva, sau să tunzi gardul viu, sau orice altceva crezi tu de cuviință. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Să-mi spui de fiecare dată ce cadou vei face? Da?

– Da, domnule.

– Și... am o sugestie.

– Ce anume, domnule?

– Știi că domnișoara Jennifer, cea cu magazinul de flori, a instituit obiceiul cu darurile, cred că ea este cea mai în măsură să primească primul tău cadou.

– Da, domnule, cred că aveți dreptate, spuse Scotty rapid.

– Acum, ești liber să pleci.

Scotty sări în picioare, fericit.

– Oh, mulțumesc. Mulțumesc, foarte mult, șerifule.

– Și să nu mai „iei“ nimic, niciodată, fără să plătești, Scotty Branton. Data viitoare nu te mai iert. Te voi spune părinților tăi. Ai înțeles?

– Da, domnule, spuse băiatul și o luă la fugă.

Rob dădu din cap, zâmbind. Ajuns la birou, încercă să rezolve actele pe care le avea de pus la punct, dar gândul lui era la Jenny. Închise ochii și-o văzu în minte. Fața ei drăguță, zâmbetul luminos și buzele senzuale.

Încercă din nou să se concentreze asupra muncii. Trebuia să pună la punct ultimele detalii asupra paradei de Patru Iulie. După cinci minute de concentrare, realiză că nu se gândea decât la faptul că lui Jenny i-ar sta foarte bine ca regină a paradei.

Ridică telefonul și formă numărul tinerei femei. Știa că era ocupată, deoarece începuseră nunțile și magazinul ei avea foarte multe comenzi.

Ea ridică receptorul după mult timp și vocea îi era distrată. Pe Rob îl încercă un sentiment de vină pentru că o deranjase.

– Bună, frumoasă doamnă, spuse el repede, cu veselie.

– Bună, spuse ea repezit, fără nici o notă de veselie.

– Nu te țin mult. Voiam doar să știu ce mai faci.

– Sunt ocupată.

– Știu. Îmi pare rău că te întrerup.

– Nici o problemă. Aveam nevoie de o mica pauză.

– Îmi pare rău să te-am ținut trează azi-noapte.

– Adevărat? Mie nu-mi pare rău că te-am ținut treaz, spuse ea râzând ușor. De fapt, am decis că îmi place să te țin treaz.

Lui Rob îi luă câteva secunde să-și dea deama că ea făcuse o glumă.

– Jennifer Farnsworth Creighton, ce-ar spune mama ta dacă te-ar auzi?

Ea începu din nou să râdă.

– Chiar dacă nu crezi, ar spune ceva de genul: Jenny, ține-te strâns de acest bărbat!

– Poftim?

– Îmi pare rău. N-am vrut să sune chiar așa.

– Să nu-ți pară. Mama ta era o femeie de treabă. Cred că ar fi foarte mândră de magazinul tău.

Jenny făcu o pauză.

– Îți mulțumesc pentru vorbele tale frumoase.

Rob se lăsă pe spate și încremeni. Leroy îl privea din cadrul ușii.

– Te-am reținut destul, iubito. Ne vedem diseară, bine?

– Da.

Puse receptorul în furcă și se forță să rămână surâzător.

– Ce s-a întâmplat, Leroy?

Se întrebă de cât timp stătea Leroy în ușă și ce anume auzise din convorbirea lui cu Jenny.

Leroy se prăbuși pe scaunul de la biroul lui.

– Thelma a depus iar o plângere. Niște copiii i-au pictat iar veranda.

– Ceva obscen?

– Un nume de formație.

– Pentru Thelma, orice este obscen. Se ridică și-și puse revolverul în toc. O să am eu grijă de asta.

– Dar aceasta este treaba lui Farley, protestă Leroy.

– Consider că acesta este cadoul meu pentru el. De fapt, era o scuză de a trece prin fața magazinului lui Jenny.

Buzele lui Leroy se strânseră într-un rictus dezgustător.

– După mine, deja ai dăruit un cadou astăzi.

– Te referi la tânărul Branton?

– Nu, răspunse cu ironie Leroy ridicându-se și dispărând din birou.

Rob stătu un moment pe gânduri, apoi ieși afară și-o luă pe Main Street. Spre Jenny.

Capitolul 9

Ce zi minunată, se gândi Jenny uscându-și părul după ce-și făcuse duș. Dar luând în considerare faptul cum începuse, la ce se putea aștepta? Fusese din ce în ce mai bine. Rob o sunase doar s-o salute, apoi trecuse de două ori pe la ea pe la magazin ca s-o vadă. Iar peste câteva minute va veni la ea, ca să petreacă seara, și dacă avea noroc, chiar întreaga noapte.

Cu un zâmbet întipărit pe față părăsi baia și se îmbrăcă repede cu o bluză albastră și o fustă bleu. Nu dorea ca Rob să aibă prea mult de lucru când o va dezbrăca.

Se duse în bucătărie unde desfăcu o conservă de mazăre, primită de la Trey, ca să pregătească mâncarea favorită a lui Rob. Poate nu va avea același gust ca cea preparată de fratele lui, dar Rob va aprecia cu siguranță efortul ei.

Tocmai punea cratița pe foc când sună clopoțelul de la intrare. Se miră deoarece Rob trebuia să vină peste cel puțin o jumătate de oră.

Fugi repede și deschise ușa. Rămase mută de uimire. Ultima persoană din lume pe care dorea s-o vadă era acolo, în fața ei. Leroy.

– Leroy, spuse ea cu voce mânioasă. Ce treabă ai cu mine?

El își scoase pălăria.

– Bună, Jenny. Pot să intru?

– S-a întâmplat ceva rău? întrebă ea neluând în seamă cererea lui.

El zâmbi ironic și o privi cu nerușinare.

– Încă nu. Dar n-aș vrea să discutăm în fața casei.

Ea ar fi vrut să-l țină cât mai departe de casă, dar bunele maniere învinseră. Se dădu un pas înapoi și-l invită să intre, închise ușa, dar nu-l invită mai departe, în camera de zi.

– Ce pot face pentru tine? întrebă ea cu ochii plini de mânie, văzându-l cum o privește, cu nerușinare, din cap până în picioare.

– Trebuie să părăsești orașul, Jenny. Cât de repede poți.

Inima i se opri pentru câteva momente. Îl privi un timp până își recăpătă vocea.

– Și de ce aș face asta?

– Din mai multe motive. În primul rând, ar trebui să pleci până nu va afla toată lumea cine ești cu adevărat.

– Cine sunt? întrebă ea uimită.

– Da. Cine ești cu adevărat, spuse el făcând un pas către ea.

Instinctiv, Jenny se retrase până lângă perete.

– Jenny Farnsworth. Ai fost un gunoi, și ai rămas un gunoi.

Jenny rămase șocată că îi descoperise adevărata identitate, dar nu putu rămâne indiferentă la insultă.

– În familia mea n-au fost niciodată gunoaie, Leroy.

El o ignoră total.

– Ai revenit în oraș cu aerele tale, crezând că ești mai bună decât oricine altcineva, când de fapt erai unul dintre membrii celei mai nebune familii care a trăit vreodată în Daredevil.

Inima îi bătea să iasă din piept, dar încercă să se calmeze.

– Cum de-ai aflat așa ceva?

– Șeriful mi-a spus.

Când auzi acest cuvânt, simți un cuțit în inimă. Nu putea sa creadă așa ceva.

– Rob n-ar face una ca asta.

– Bineînțeles c-a făcut-o, spuse Leroy studiindu-și unghiile. De unde crezi c-am aflat? Credeai ca astfel deghizată nu te va recunoaște nimeni? În cel mai scurt timp, telegraful fără fir al orașului va împânzi vestea.

– De ce vrei atât de tare să părăsesc orașul, Leroy? Ce rău ți-am făcut?

– Să spunem doar că n-am nevoie de cineva care își bate joc de mine.

– Ești cumva supărat că nu ți-am luat în seamă avansurile?

El o privi cu ochi răi.

– Cred că majoritatea oamenilor din oraș vor fi supărați pe tine când vor afla că i-ai prostit.

– Dar n-am făcut așa ceva!

– În orice caz, nu vor aprecia faptul că un Farnsworth s-a reîntors în oraș.

– Mă vor ierta.

– Poate. Dar pe șerif nu-l va ajuta prea mult.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, furioasă.

– Nu-ți dai seama că este an electoral? Nu-ți dai seama că nu-l vor mai vrea pe Rob dacă află că a ascuns acest lucru?

– Dar n-a făcut decât să-mi arate puțină bunăvoință.

– Oh, ți-a arătat mult mai mult decât atâta. Însă îți poți imagina ce se va întâmpla cu reputația lui când se va afla că umblă cu o Farnsworth? Tot orașul va râde de el.

Lacrimi fierbinți se prelingeu din ochii lui Jenny.

– Ce ți-am făcut, Leroy? De ce mă urăști atât de mult?

– Vai, Jenny. Dar nu te urăsc, răspunse Leroy cu un zâmbet cinic. Cred că nu mă înțelegi.

Jenny explodă de furie.

– Aș vrea să te duci naibii!

Zâmbetul care apăru pe fața lui îl transformă într-o mască grotescă.

– Îți sugerez, Jenny Farnsworth, să pleci dracului mai repede din orașul meu.

– Nu pot. Am o afacere...spuse ea încercând din răsputeri să se depărteze cât mai mult de el.

– N-ai grijă. Adele este capabilă să aibă grijă de florărie. El se întoarse spre ușă. Dacă nu pleci, voi spune tuturor cine ești cu adevărat și nu vei mai avea nici un client.

– Ieși afară, țipă Jenny deschizând ușa.

– Nu, vrăjitoare nebună ce ești, tu vei pleca, ori șeriful va avea de suferit. Spunând acestea, ieși din casă râzând cu răutate.

Jenny fugi la baie, își goli stomacul apoi se spălă îndelung cu apă rece pe față ca să șteargă orice urmă de lacrimă. De ce? se gândi ea. Acum când lucrurile mergeau atât de bine. De ce nu putea să fie fericită? Oare oamenii din oraș îi vor vrea răul? Sau lui Rob?

Nu avea de unde ști. Și îi era prea teamă ca nu cumva Rob să-și piardă slujba. Trebuia să plece. Dar asta îi va sfâșia sufletul.

Își șterse nasul și respiră adânc, încercând să gândească limpede. Îi va telefona Adelei să aibă grijă de magazin săptămâna viitoare. Până una alta, nu va spune nimănui că pleacă.

Dar unde să se ducă? Nu avea nici o idee. Se decise să plece pentru început la Charleston.

Lacrimi amare începură să-i curgă din nou pe obraji. Își simțea inima ca un sloi de gheață. Se așeză la birou și-i scrise lui Rob o scrisoare, apoi coborî în curte și culese cele mai frumoase flori pe care le strânse într-un buchet.

Când auzi clopoțelul de la intrare, tresări speriată. Era prea devreme să fie Rob și nu putea să facă față nimănui. Se duse spre ușă și privi prin vizor.

Trey? Oare ce se întâmplase de-și părăsise casa? Șocată, deschise repede și rămase privindu-l.

– Jenny? Ce s-a întâmplat? întrebă acesta când îi văzu fața plânsă.

– Trebuie să plec, Trey, spuse ea printre hohote de plâns.

El intră în casă și o prinse de umeri.

– Pleci? Unde pleci?

– Părăsesc Daredevil. O să plec în această seară.

– De ce? pentru Dumnezeu, Jenny. Nu poți să pleci.

– Trebuie.

Trey o strânse la piept.

– Te rog să-mi spui ce se întâmplă.

Fără să-l menționeze pe Leroy, îi povesti ce s-ar putea întâmpla dacă locuitorii orașului ar afla cine este.

Trey păstră un moment de tăcere în timp ce o mângâia blând pe păr. În cele din urmă, rosti cu o voce sigură:

– Nu poți pleca.

Tânăra femeie scutură din cap.

– Trebuie, Trey. Nu pot să văd cum Rob este rănit din cauza mea.

– Crezi că Rob te va lăsa să pleci?

– Probabil că nu. Dar nu-i voi da nici o șansă să mă împiedice.

– Nu e drept, Jenny. Merită să ai o discuție cu el.

Jenny se desprinse din brațele lui și se duse iar în baie unde-și sulfă din nou nasul și se spălă pe față. Se întoarse în sufragerie puțin mai sigură pe sine.

– Nu pot vorbi cu el. Dacă aș face-o n-aș mai putea pleca.

– Posibil.

Jenny îl prinse de braț.

– Uită-te la mine, Trey. Ce vezi la mine?

– Văd o fată drăguță care este îndrăgostită de fratele meu.

– Este atât de evident? întrebă Jenny cu voce tremurătoare.

El zâmbi și Jenny văzu că nu mai are nici o grimasă de durere și că cicatricele erau mai puțin vizibile.

– La fel de evident ca și faptul că el este îndrăgostit de tine.

Inima ei se opri câteva momente. Scutură din cap.

– Nu. Nu este adevărat. Poate într-o zi va simți așa ceva pentru mine, dar nu acum. Și nu voi lăsa ca reputația lui să fie ruinată de o femeie care este leșinată după el.

– Văd că o fată isteață poate fi și prostuță. Este îndrăgostit de tine încă din Ziua orașului.

– Ei bine, dacă e așa, e la fel de prostuț ca și mine. Deoarece în această dimineață nu știa acest lucru.

– N-am spus că este un geniu.

Jenny izbucni în râs fără să vrea, dar se opri repede.

– Trebuie să fac asta, Trey. Nu pentru Rob, ci pentru mine. Nu mă voi mai întoarce niciodată aici, n-aș mai suporta răutățile pe care mi le-au făcut oamenii în copilărie. Pur și simplu nu mai pot. Sunt o lașă. Te rog, Trey, înțelege-mă.

El scutură cu părere de rău din cap.

– Înțeleg, Jenny. Poate mai mult decât vreau, spuse el încet.

– Atunci, lasă-mă să plec. Și ajută-l pe Rob să înțeleagă.

El deschise gura, vru să spună ceva, apoi o închise a loc.

– Bine, Jenny. Fă ce vrei să faci. N-am să te opresc, dar sunt sigur că nu faci bine că nu vorbești cu Rob.

Ea își aminti de flori și de bilet.

– Așteaptă! Există ceva ce poți face pentru mine. Fugi în bucătărie și le aduse. Poți să-i dai astea lui Rob. Și nu plec fără să-i explic. Am făcut asta în scrisoare.

Trey rămase uimit.

– Îi trimiți flori?

Ea începu să râdă amar.

– Ironic, nu-i așa?

– Aș spune mai dregrabă că e o cruzime.

– Oh, nu, Trey, nu înțelegi. Dar este totul în scrisoare. Te rog, poți să le duci lui Rob? Sau mai bine așteaptă-l, trebuie să sosească în câteva minute. Eu voi da o fugă la magazin pentru a-mi pune în ordine afacerile.

El ezită și ea îi privi ochii care semănau atât de mult cu ai lui Rob încât aproape că izbucni din nou în lacrimi.

– Bine. Astăzi mă voi juca de-a mesagerul. Dar să nu uiți că eu nu te aprob, Jenny.

– Știu și te iubesc pentru asta.

***

O iubea.

Astfel gândea Rob în timp ce mergea spre casa lui Jenny, forțându-se să nu o ia la fugă ca să nu se facă de râs. Era îndrăgostit de Jenny Creighton și acest gând îl făcea să aibă aripi. Era perfectă. O femeie incredibilă. Drăguță, iertătoare, dulce. Era cea mai frumoasă, senzuală și pasională femeie pe care o cunoscuse vreodată.

O iubea! Îi venea să strige, să-l audă toată lumea. Se va căsători cu ea și vor avea copii. Cât mai curând posibil.

Luna plină strălucea deasupra lui și el începu să pășească mai repede, dar se opri uimit. În fața casei lui Jenny zări mașina lui Trey. Ce se întâmplase? Și de ce avea Trey un buchet de flori în mână? Poate venea la Jenny. În ultimele săptămâni, deveniseră foarte apropiați. Oricum, nu conta. Era o zi minunată.

Când se apropie de Trey și-i văzu expresia de supărare și furie, se schimbă și el la față.

– Ce s-a întâmplat, Trey?

– Ceva rău, frate.

– Se pare că este ceva foarte serios, dacă ți-ai părăsit casa.

– Nu de asta plecasem în oraș, însă acum mă bucur că am făcut-o. Acestea, spuse el întinzându-i buchetul și scrisoarea, sunt pentru tine.

– De la cine? întrebă Rob confuz.

– De la Jenny.

– Flori? De la Jenny?

Chipul lui Trey se înnegură și mai tare.

– Da.

– Ce naiba se întâmplă?

– Stai jos și citește biletul. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Rob îi trânti din nou florile lui Trey în brațe și deschise scrisoarea.

„Dragă Rob,

Îmi pare rău de felul în care îți spun toate acestea, dar am niște motive bine întemeiate și cred că așa este cel mai

bine pentru amândoi. Părăsesc orașul diseară. Probabil că mă voi întoarce pentru o zi sau două ca să-mi vând casa și magazinul, dar n-aș mai dori să ne întâlnim. Nu știu unde mă voi stabili, dar nu contează.

Vreau să știi că am iubit fiecare secundă petrecută cu tine, am mai fost fericită încă o dată, chiar dacă pentru scurt timp. Aceste clipe vor fi comoara mea pe care o voi purta cu mine toată viața. De asemenea, sper că nici tu nu mă vei uita.

Motivul pentru care plec nu contează. Tot ce-ți pot spune este că nu vreau să stau lângă un bărbat care este prea bun pentru mine. Nu vreau să te expui la nici o umilință din cauza mea. Știu că ești un șerif bun, dar oamenii sunt răi...

Florile sunt un dar de despărțire pentru tine – îmi pare rău dar n-am știut care este culoarea ta preferată – și știi că pentru mine sunt un simbol al bucuriei. Și asta îți doresc și ție, Rob. Să ai o viață plină de bucurii.

Te iubesc.
Jenny“

Rob ridică privirea spre fratele lui și spuse cu voce furioasă:

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– După câte am înțeles, cineva a recunoscut-o că este Jenny Farnsworth și crede că acest lucru ar avea repercusiuni groaznice asupra ta. Îi este frică de alegeri. Crede că nu vei mai fi ales șerif dacă lumea va afla adevărul.

Rob strânse hârtia în mână și o puse în buzunar.

– Acum, ce ai de gând să faci? întrebă Trey încet.

Rob rămase câteva minute pe gânduri, apoi se însenină puțin la față.

– Du-te acasă. Voi veni și eu în câteva minute.

– Ce vrei să faci?

– Să fur câteva șuruburi.

***

Mașina ei nu pornea.

Jenny coborî supărată din automobil. Voia neapărat să plece în această seară ca să ajungă la Charleston. Mai înainte, fusese la magazin ca să-i lase Adelei ultimele instrucțiuni și mașina se comportase foarte bine.

Și acum nu mai voia să pornească. Intră în casă și se trânti pe canapea.

Se întrebă dacă Trey i-o stricase. Nu putea să creadă așa ceva. Furioasă, se gândi la Leroy. El ar fi fost în stare de o asemenea răutate.

Soneria de la ușă o făcu să înghețe. Dacă era Rob? Indecisă, se ridică și porni ușor spre ușă. Clopoțelul sună din nou.

– Domnișoară Jenifer? Ești acasă? se auzi vocea lui Sammy Wilkens.

Jenny își ținu respirația. Dacă Rob îl pusese pe puști să strige și era și el la ușă?

– Domnișoară Jennifer? Te rog! Mama are nevoie de dumneavoastră.

Mama lui Sammy avea nevoie de ea? Jean Wilkens era o doamnă foarte drăguță, fotograf profesionist și o clientă fidelă a florăriei. Dar nu știa nici un singur motiv pentru care ar avea Jean nevoie de ea. Dar nu putea să ignore acest strigăt de ajutor.

– Ce s-a întâmlat, Sammy? întrebă ea ieșind în fața ușii.

Când privi afară, rămase șocată. O mulțime de oameni stăteau în fața casei ei. Ochii ei cercetară toate fețele. Toți erau zâmbitori și toți aveau câte ceva în mâini. Chiar și Sammy, stătea în fața ei cu un tablou.

Jenny rămase nemișcată, fără voce.

– Ce... ce se întâmplă aici? întrebă ea cu voce gâtuită.

– Mama m-a trimis să-ți aduc un tablou deoarece ea are prea multe și crede că acesta ți-ar plăcea. Este un dar din suflet.

Cu mâini tremurătoare, Jenny luă tabloul din mâinile copilului. Fotografia îi înfățișa magazinul în ziua deschiderii. Își aminti că Jean spusese că este o zi istorică pentru oraș.

Cu lacrimi în ochi, Jenny îl îmbrățișă pe băiat.

– Mulțumește-i mamei tale din partea mea. Este foarte frumos. Înseamnă foarte mult pentru mine.

– Îi voi spune. Ne vedem mâine la biserică, domnișoară Jennifer?

Nu avu curajul să-i spună că nu va fi acolo.

Sammy coborî scările și-i făcu loc lui Harley Phelps să urce. Acesta îi întinse o bâtă de baseball.

– Cu aceasta am câștigat campionatul anul trecut. Acum i-o dau celei mai bune jucătoare a orașului.

– Oh, Harley!

Toată lumea se perindă prin veranda ei, aducându-i câte un dar din suflet. Și fiecare avu câte o vorbă bună pentru ea și câte o invitație: la cină, la picnic sau în altă parte.

Barbie îi întinse o hârtie de cinci de dolari.

– Ei bine, ai câștigat. Bravo ție.

– Dar încă n-a trecut o lună, Barbie.

– Poate nu, dar Rob a spus tuturor din oraș că relația voastră va continua mai mult de o lună.

– Rob le-a spus tuturor?

– Da. În această seară. Pot să-ți spun Jenny?

– Bineînțeles.

– Îți mulțumesc. Rob i-a adunat pe toți în local și le-a spus cine ești și că tu ești cea aleasă, apoi Trey i-a rugat să-ți aducă fiecare un dar, ca să înțelegi cât de mult ne bucurăm că te avem în mijlocul nostru. Trey este un bărbat extraordinar. De-abia acum am realizat asta.

Jenny chicoti.

– Da, ai dreptate. Poate veți iniția un nou pariu.

Barbie zâmbi, gânditoare.

– Ar fi ceva.

– Mulțumesc că mi-ai spus toate astea, Barbie.

– Oh, nu am făcut nimic. Vreau să știi cât de mult regret că n-am putut fi prietene în copilărie.

– Oh, Barbie, tu ai fost printre cele care îmi vorbeai câteodată și nici nu-mi făceai răutăți. Am putea deveni prietene acum, dacă vrei.

– Aș fi onorată. Bine ai revenit, Jenny, spuse Barbie întorcându-se și coborând scările.

Trecu încă o oră până când toată lumea îi înmână darurile cu care veniseră. După ce ultima persoană plecă, Jenny intră în casă hotărâtă să-l sune pe Trey și să-i mulțumească, dar clopoțelul de la intrare sună din nou.

Fericită, fugi repede să deschidă. În fața ușii îl găsi pe Trey.

– Tu erai! Ai fost aici toată seara?

– În fiecare clipă.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc, Trey?

– Rămânând în oraș, Jenny. El respiră adânc și continuă: ai de gând să rămâi, nu-i așa?

– Cum aș putea să mai plec după toate acestea? Însă mai există destule persoane care nu mă suportă.

– Au fost aici aproape toți oamenii din oraș. Și ce dacă mai sunt unii care nu te plac? Dacă majoritatea te vrea, nu mai poți pleca. Ești dorită, Jenny. Oamenii te iubesc.

– Oh, Trey. Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

– Nu, Jenny. Eu îți mulțumesc. Tu mi-ai dat curajul de a ieși afară din casă, de a înfrunta realitatea.

– Curaj? Eu, care sunt cea mai lașă ființă din lume?

– Nici o șansă, Jenny. Ți-a trebuit mult curaj ca să te reîntorci în Daredevil. M-am gândit. Dacă micuța Jenny, cea hărțuită de aproape toată lumea a avut curaj, eu de ce n-aș avea? Acesta este adevărul și vreau și eu să-ți fac un cadou.

– Care este acela? întrebă ea, curioasă.

Trey vârî mâna în buzunar și scoase câteva dischete.

– Este un program pe care l-am realizat pentru tine, specific unei florării. Așa o să ai mai mult timp să te ocupi de alte lucruri.

– Oh, Trey! Ești așa drăguț! Cum de sunt atât de norocoasă?

– Așa ești tu, Jenny. Un om deosebit.

Un singur lucru o mai neliniștea. Îl prinse de Trey de braț.

– Trey? Unde este Rob?

Trey se desprinse de ea și coborî scările.

– Mai am un cadou pentru tine, Jenny, spuse el.

Din penumbra nopții apăru Rob. Era atât de frumos. Nu-i mai păsa de reputația ei. Ar fi vrut să facă dragoste cu el aici, în fața tuturor.

– Îmi pare rău că am întârziat, iubito. Am avut treabă în oraș.

Ea își ridică mâna la piept de teamă să nu-i sară inima.

– Îți mulțumesc, Rob. Ceea ce ai făcut tu în seara asta...

– Nu se compară cu ceea ce aveam de gând dacă totuși mai voiai să pleci.

Trey îl luă de mână și-l aduse lângă ea.

– Acum vă las. Aveți multe de vorbit.

– Mulțumesc, ești un frate nemaipomenit.

– Bine, spuse Trey chicotind. Amintește-ți, Jenny, dacă nu te tratează corect, eu sunt oricând disponibil...

– Ești un drăguț, iubite frate, îl ironiză Rob bătându-l cu o mână pe spate.

Jenny coborî și-i strânse mâna lui Trey iar când acesta plecă rămaseră amândoi privindu-se. Jenny știu că acesta era cel mai important moment din viața ei. Nimic nu conta în comparație cu ceea ce i se va întâmpla acum, cu Rob.

– Vrei să intri în casă? întrebă ea.

– Nu. Sunt un cadou și voi rămâne aici, alături de celelalte cadouri, spuse el arătând spre grămada de cutii și pungi de pe verandă.

Dezamăgită, tânăra femeie șopti cu voce slabă:

– În regulă.

El o privi în ochi.

– Maro.

– Poftim?

– Maro. Data viitoare să nu mai uiți. Maro este culoarea mea preferată.

Ea strâmbă din nas.

– Maro?!

– Da. La fel ca ochii tăi. Catifelați și luminoși ca ai unei căprioare.

Vârî mâna în buzunarul hainei lui de uniformă și scoase câteva șuruburi.

– Acesta este darul meu.

– Da, spuse ea uimită. Foarte drăguț.

– Le voi pune mâine la loc.

Tânăra femeie tresări.

– Tu! Tu mi-ai sabotat mașina!

Rob nu părea deloc rușinat. Dimpotrivă părea să fie mândru de fapta lui.

– Credeai că te voi lăsa să pleci din oraș fără să discutăm?

Obrajii ei se îmbujorară și răspunse cu voce gâtuită.

– Crede-mă, așa era cel mai bine…

– Bine pentru cine? Pentru Leroy?

Ea tresări ușor.

– Știi? șopti abia auzit.

– Nu era greu de ghicit. Și este vina mea. Îmi pare foarte rău.

– Deci, tu i-ai spus? întrebă ea plină de dezamăgire și furie în același timp.

– Oh, nu, draga mea. Sunt sigur că a auzit convorbirea telefonică pe care am avut-o cu tine dimineață. Pe moment n-am realizat, dar se pare că el și-a dat seama cu cine vorbeam.

Ea zâmbi ușurată.

– Știu că spui adevărul, mă bucur că nu m-ai trădat, Rob.

– Hai să mergem înăuntru, spuse el. Aici este răcoare.

Jenny nu simțea frigul, de fapt îi era chiar cald, dar nu protestă.

În clipa în care ușa se închise în spatele lor, Rob o luă în brațe și o sărută cu pasiune.

– Să nu mai încerci niciodată să mă părăsești, Jenny.

– N-am s-o mai fac, șopti ea.

– Nu ți-a trecut prin minte să vii la mine?

– Aș fi vrut. Dar n-am vrut să te rănesc.

– Nu-ți dai seama că m-ai fi rănit mai mult fugind?

– Dar… N-am vrut să-ți pierzi slujba.

Rob închise ochii și rămase așa.

– Oh, Doamne. Pentru tine aș face orice, aș renunța la tot.

Jenny îi mângâie obrajii.

– Uită-te la mine.

El deschise încet ochii și ea văzu în privirea lui durere. Durerea pe care i-o provocase ea.

– La naiba, Jenny! Nici nu pot să-ți spun cât de frică mi-a fost să nu te pierd.

Ea îi trecu mâna prin păr, zâmbindu-i cu căldură.

– Încearcă.

– Nu-mi imaginez viața fără tine. De când te-am întâlnit pe tine, nimic nu mai contează. Numai tu ești cea care mă face să-mi tresară inima. Tu ai adus culoare în viața mea mea, până te-am întâlnit pe tine totul era gri, dar acum este asemenea florilor tale, plină de culoare și miros. De când suntem împreună, am învățat să mă bucur de viață.

Lacrimi fierbinți coborau pe obrazul tinerei femei.

– Oh, Rob.

– Te iubesc, Jenny.

Când auzi aceste cuvinte, totul începu să se învârtă cu ea. O fericire fără margini o copleși și începu să plângă și mai tare. Băiețelul care fusese eroul ei în copilărie o iubea. Poveștile cu zâne erau adevărate.

– Jenny? spuse el încet. Jenny, te simți bine? N-am vrut să te supăr. Nu te-ai supărat, nu-i așa? O sărută blând pe frunte. Jenny? Mi-ai spus că mă iubești. Te-ai răzgândit cumva?

Ea înghiți în sec de câteva ori până își recăpătă glasul.

– Te iubesc de la vârsta de șase ani, Rob. Scuză-mă, dar sunt puțin amețită, nu mă așteptam să-mi spui că mă iubești.

– Mă gândeam s-o fac diseară. Dar se pare că acum este momentul potrivit.

Rob vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță pe care i-o puse în mână.

Jenny simți că leșină de data asta.

Deschise cutia și zări un superb inel cu diamant.

– Jenny, îmi faci onoarea de a accepta să fii soția mea? întrebă Rob cu un aer ceremonios.

Inima tinerei femei bătea nebunește.

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine?

– Oh, da, Jenny. Mai mult decât orice pe lume?

– De ce?

– Ar fi cel mai frumos cadou pe care l-aș primi de la viață.

Sfârșit